

GREV HAKKI KALDIRILMAK İSTENİYOR

Devletin yürüttüğü yoğun propaganda sonucunda ülkemiz halklarının dikkatleri sınırın ötesine odaklanmışken, hükümet, temel hak ve özgürlüklere dönük saldırılarını sessiz sedasız hayata geçiriyor. Bir önceki yasama yılında AKP hükümeti tarafından gündeme getirilen ancak yasalaştıramayan ve emekçilerin grev hakkını ellerinden alacak olan tasarı TBMM Adalet Komisyonu'nda kabul edildi.

16

EMEK

EJDERHA KRALLIĞINDA KIZIL ORDU

Çin-Bangladeş-Hindistan-Burma dörtgeni arasında yer alan Bhutan Krallığı'na karşı iktidar mücadelesi veren Bhutan Komünist Partisi (MLM), 2008 yılının Mart ve Nisan ayları içerisinde yapılacak seçimlere katılmayacağını, bunun bir çözüm olmadığını ve devrim için yegane seçim olan Halk Savaşı'na başlayacağını duyurdu.

15

ÇEVİRİ

ÖĞRENCİLER YÖK'Ü PROTESTO ETTİ

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), askeri faşist darbenin yapılmasının ardından 1981 yılında kuruluşunun 26'ncı yıldönümünde yine protesto edildi. Birçok üniversitede eylemler düzenleyen öğrenciler, YÖK'ün kaldırılmasını, üniversitelerde öğrencilerin söz hakkına sahip olmasını, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim verilmesini istedi.

9

GENÇLİK

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 ▪ Sayı: 122 ▪ 10-16 Kasım 2007 ▪ Fiyatı: 1 YTL

www.halkingunlugu.org

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Emperyalizme karşı savaş bayrağını yükseltelim

Bugün bizlerin temel şıan olan “Halkların birliği ve kardeşliği” şıanını; uluslara tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkının meşruluğu, ulusal sorunun çözümünün yegane yolunun Yeni Demokratik Devrim olduğu, ezilen halkların temel mücadelelerinin sınıfsal mücadele olması gerektiği, emperyalizme ve onun her milliyetten uşaklarına karşı mücadelenin kurtuluşun anahtarı olduğu propagandası üzerine bina etmek ile ete-kemiğe büründürebiliriz

5 Kasım'da Amerika'da yapılan “stratejik ortaklar” (söz bunu stratejik düşmanlarımız olarak okuyun) toplantısında daha önceki sayılarımızda da öngördüğümüz sonuç esasta doğrulanmıştır. Uşak-efendi ilişkisindeki “sınır” efendi tarafından tekrar kalın çizgilerle çizilmiş, uşak ise sadakat yeminini askeri-siyasi temsilcileri aracılığıyla yinelemiştir. Bu da incelendiği söylenen iplerin ne kadar da sağlam olduğu ve iplerin kimin elinde olduğunu birkez daha ispatlamıştır. Dünya haklarının baş düşmanı ABD emperyalizmi, yeminli uşağı burjuva-feodal iktidara, belirlenmiş olan saldırı konsepti içerisindeki misyonunu belirtmiştir. Bölge emekçi halklarına ve ezilen uluslara düşmanlıkta “tam bir mutabakat” bulunduğunu söyleyen bu kanlı ittifak halkların onurlu ve haklı mücadelesiyle yok edilecektir.

Emperyalist güçlerin Ortadoğu üzerindeki planları, ABD'nin BOP merkezli tasarıları ve emperyalist güçlerin bölge üzerinde süregelen çatışmaları önümüzdeki dönemde anti-emperyalist mücadelenin eksenini Ortadoğu'nun temsil edeceğine işaret etmektedir. Böylesi bir süreçte sınıf mücadelesinin özneleri olarak faaliyetlerimizde anti-emperyalizmi temel eksen olarak almak, emperyalizme karşı olan bütün güçleri birleştirmek durumundayız. Emperyalizmi ve elbette onun ülkemizdeki uşaklarını hedef tahtasına oturtacağımız böylesi bir faaliyet doğrultusunda çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınlarının karşılıklı güvenini, sağlam dostluğunu ve gönüllü birliğini inşa etmek ve onları devrim mücadelesinin potasında eritebilmek için “Halkların birliği ve kardeşliği” şıanını bayraklaştırmak temel bir politika olarak önümüzde durmaktadır. SAYFA 3

Tutsak yakınları genelgenin uygulanmasını istedi

F tipi hapisanelerdeki tecrit uygulamalarını 'iyileştirmek' amacıyla 22 Ocak 2007'de Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan 45/1 sayılı genelge, aradan geçen 10 aya rağmen hala uygulamada sorunlu. Tutuklu ve hükümlülerden oluşan 10 kişilik gruplara haftada 10 saatlik sohbet hakkı tanıyan genelge, bazı hapisanelerde sınırlı bir şekilde uygulanırken, kimi hapisanelerde ise yürürlüğe bile girmedi. Genelgenin uygulanması talebi ile defalarca Adalet Bakanlığı'na baş-

vuran, hapisane yönetimleri hakkında sayısız suç duyurusunda bulunan tutuklu ve hükümlü ailelerinin talepleri sonuçsuz kaldı. "Sohbet hakkı'nın yaşama geçirilmesinin hapisanelerde yaşanan sorunların aşılması için önemli bir adım olacağını belirten aileler ve demokratik kitle örgütleri, 2 Ekim'de Ankara'ya giderek, taleplerini Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na ilettiler. SAYFA 2

Esir askerlere ‘neden ölmediniz’ baskısı

HPG gerillalarının esir aldığı sekiz asker Güney Kürdistan'da HPG'nin kontrolü altındaki Medya Savunma Alanları'nda serbest bırakıldı. DTP'li milletvekillerinin de aralarında olduğu bir heyetin teslim aldığı askerler ve onları teslim alan DTP milletvekilleri suçlu ilan edilerek, Türk devletinin ve ordusunun imajı kurtarılmaya çalışılıyor. HPG gerillaları tarafından esir alınan 8 asker, Federal Kürdistan Bölge Hükümeti İçişleri Bakanı Hacı Mahmut Os-

man, Uluslararası Tolerans'ın Başkanı Kerim Sincari, DTP'li milletvekilleri Osman Özçelik, Aysel Tuğluk ve Fatma Kurtulan'dan oluşturulan heyete teslim edildi. Türk devleti ise fiziki ve psikolojik olarak aldığı büyük darbeyi DTP'ye ve serbest bırakılan askerlere saldırarak kapatmaya çalışıyor. 8 askeri teslim alan heyetin içindeki DTP milletvekilleri suçlu ilan edilmek istendi. HPG tarafından serbest bırakılan 8 askere ise soruşturma açıldı. SAYFA 4

İşçiler kararlı: Telekom grevi sürüyor

Türk Telekom'da çalışan 26 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamamasının ardından başlayan grev 20'nci günlerini geride bıraktı. Grev sürecinin başlamasıyla birlikte Türk Telekom yönetimi grevi aksatacak yöntemlere başvuruyor. Burjuva-feodal basını arkasına alan Türk Telekom'un büyük orandaki sahibi Suudi-Lübnan şirketi Oger Telecom, grevdeki işçilerin haklı olan mücadelelerine saldırarak etkisizleştirmeye ve bitirmeye çalışıyor. Parasıyla satın aldığı burjuva-feodal basında yalan yanlış haberleri yayımlatarak grevdeki işçilerin mücadelesini tecrit etmeye çalışıyor. SAYFA 16

TEKEL özelleştirmenin eşliğinde

ABD ve Avrupa ülkelerinde sigara içenlerin sayısında yaşanan kronik azalmaya karşın Asya ve Afrika ülkelerinde sigara içenlerin oranlarının her geçen gün artması ve sigara içme yayının giderek düşmesi, emperyalist sigara tekellerini bu coğrafyadaki ülkelere çekerken, dünyada en çok sigara tüketen 7. ülke olan ülkemiz de bu özelliği ile sigara tekellerinin iştahını kabartıyor. Önceleri ülkemizdeki sigara pazarının yüzde 100'üne sahip olan TEKEL, yabancı sigara tekellerinin ülkemizde giderek büyümesine karşın halen pazarın yüzde 40'ını elinde bulunduruyor. SAYFA 6

'Uygar' emperyalizmin tablosu: DARFUR

Afrika'nın en geniş yüzölçümüne sahip ülkesi Sudan'ın beşte birini oluşturan ve 500.000 km²'nin üzerinde toprağı bulunan Darfur'da insanlık tarihinin en büyük katliamları yaşanıyor. Uluslararası arenada Darfur sorunu olarak bilinen yaşlı kıtadaki bu yara, aslında Sudan'ın kuruluşuyla ortaya çıkmış ve bugüne kadar devam edegelmiştir. 1916'da Sudan'a bağlandıktan sonra özerk bir eyalet durumuna gelen Darfur, 1989 yılındaki devlet darbesinin ardından Kuzey Darfur, Güney Darfur ve Batı Darfur olmak üzere üçe ayrılmıştı. Müslüman etnik gruplara mensup 5 milyon civarında kişi bu geniş bölgede yaşıyor. Bu grupların çoğu Çad sınırında bulunuyor. SAYFA 10

PERSPEKTİF

Ulusal sorun ve komünist tutum üzerine...

Kürt ulusal sorununu ne mevcut burjuva-feodal iktidar, ne ezilen ulus burjuvazisi, ne de emperyalizm çözebilir. Ulusal sorun, sosyal kurtuluş mücadelesiyle, devrimci savaşla çözülür. Türkiye-Kuzey Kürdistan koşullarında ulusların kendi ka-

derini tayin hakkı korunarak, iki ulusun özgür iradeleri ile ve hiçbir ulusa imtiyaz tanımayan eşitlik temelinde kurulacak olan Yeni Demokratik Cumhuriyet ve bunun yolu olan Halk Savaşı çözümde yegane yoldur. SAYFA 8

Sinan ÇAKIROĞLU	GENÇ YORUM
	Deneyimlerimizden öğrenebiliriz
Anayasa tartışmaları, cumhurbaşkanlığı seçimleri, sınır ötesi operasyon haberleri derken ezilenlerin kutuplaştırdığı ve birbiriyle çatıştığı tanıdık bir iklim hakim kılınmaya çalışılıyor. Bilindik görüntüler yansımaya başladı bile.	
	sf 9

Tutsak yakınları genelgenin uygulanmasını istedi

F tipi hapishanelerdeki tecrit uygulamalarını 'iyileştirmek' amacıyla Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan 45/1 sayılı genelge, aradan geçen zamana rağmen gerektiği gibi uygulanmıyor. Genelgede öngörülen 'sohbet hakkı'nın yaşama geçirilmesinin hapishanelerde yaşanan sorunların aşılması için önemli bir adım olacağını belirten tutuklu ve hükümlü yakınları, yetkililerden acil çözüm bekliyor.

F tipi hapishanelerdeki tecrit uygulamalarını 'iyileştirmek' amacıyla 22 Ocak 2007'de Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan 45/1 sayılı genelge, aradan geçen 10 aya rağmen hala uygulamada sorunlu. Tutuklu ve hükümlülerden oluşan 10 kişilik gruplara haftada 10 saatlik sohbet hakkı taniyan genelge, bazı hapishanelerde sınırlı bir şekilde uygulanırken, kimi hapishanelerde ise yürürlüğe bile girmedi. Genelgenin uygulanması talebi ile defalarca Adalet Bakanlığı'na başvuran, hapishane yönetimleri hakkında sayısız suç duyurusunda bulunan tutuklu ve hükümlü ailelerinin talepleri sonuçsuz kaldı. "Sohbet hakkı'nın yaşama geçirilmesinin hapishanelerde yaşanan sorunların aşılması için önemli bir adım olacağını belirten aileler ve demokratik kitle örgütleri, 2 Ekim'de Ankara'ya giderek, taleplerini Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na ilettiler. Milletvekilleri ve yetkililerin sorunu 3 ay içinde çözecekleri vaatlerinde bulunduklarını açıklayan aileler, tecridin sona ermesi için bir an önce somut adım atılmasını bekliyor.

Tutuklu Aileleri ile Yardımlaşma Demeği (TAYAD) Başkanı Mehmet Güvel, Tutuklu Aileleri Demeği (TUAD) yöneticisi Lütfi Avras, ESP'li Tutsak Aileleri üyesi Sakine Demir, İnsan Hakları Derneği(IHD) İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Sevim Kalman ve tutuklu yakını Fahrettin Keskin F Tipi hapishanelerde yaşanan sorunları ve genelgenin uygulanması yönündeki taleplerini dile getirdi.

Güvel: Ölüm orucu eylemine

sadece ara verildi

TAYAD Başkanı Mehmet Güvel, F tipi hapishanelere ve tecrit uygulamalarına karşı sürdürülen ölüm orucu eyleminde 122 insanın yaşamını yitirdiğine ve Adalet Bakanlığı'nın yayımladığı 45/1 sayılı genelgenin si-

yasi tutuklu ve hükümlülerin bir kazanımı olduğuna dikkat çekti. Çeşitli demokratik kitle örgütleri ile birlikte hazırladıkları dosya ile 2 Ekim'de Ankara'ya gittiklerini belirten Güvel, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu ile görüşerek, genelgenin uygulanması talebinde bulunduklarını söyledi. Güvel, "Görüştüğümüz yetkililer, sorunun çözümü için çaba vereceklerini söylediler ve bizden sabırlı olmamızı istediler. Biz de fazla sabrımız kalmadığını, ölüm orucu direnişçilerinin eylemlerine sadece ara verdiğini, eylemin tekrar başlayabileceğini ve bu nedenle genelge uygulamasının keyfiyete dayandırılmaması gerektiğini söyledik" dedi.

Demir: Vaatleri için somut

bir adım atmaılar

Genelgenin sadece Bolu F Tipi Hapishanesi'nde uygulandığını, "sohbet hakkı"nın diğer F tipi hapishanelerinde 3 ya da 5 saatle sınırlandırıldığını belirten ESP'li Tutsak Aileleri üyesi Sakine Demir, "Heyetler oluşturup, hazırladığımız dosyalarla Ankara'ya gittik. AKP Milletvekili Abdulrahman Kurt'un da aralarında olduğu çok sayıda milletvekili ve Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü yetkilisi 2 kişi ile görüşebildik. "Biz bu sorunları biliyoruz. Bu sorunu 3 ay içerisinde çözeceğiz" vaatlerinde bulundular. Biz aileler olarak bu sözleri ilk kez duymuyoruz. Şu ana kadar bu vaatleri için somut bir adım atmadılar. Bu adımı atıkları zaman ancak onlara inanabiliriz. Aksi takdirde yaşananlardan Adalet Bakanlığı sorumlu tutulur" dedi.

Avras: Uygulamada ayrımcılık yapılıyor

TUAD yöneticisi Lütfi Avras da, tutuklu ve hükümlülerden gelen mektuplarda genelgeye yönelik şikayetlerin sık sık yer aldığını söyledi. Genelgenin hapishanelerde

farklı farklı uygulandığına dikkat çeken Avras, "Uygulama hapishanelerde farklı olduğu gibi hücrelere göre de değişebiliyor. Hapishane yönetimi keyfi bir şekilde kimisine 2 saat sohbet hakkı tanırken, kimine bu hakkı hiç tanımayabiliyor. Ayrımcılığı genelge uygulamasında bile bariz bir şekilde gösterebiliyorlar" dedi.

Kalman: Kürt ailelerinin

görüşleri engelleniyor

IHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Sevim Kalman da, hapishane yetkililerinin genelgenin uygulanmasına yönelik çeşitli gerekçeler sunduklarını belirterek, "Yeterli sayıda görevli emanımız yok, 10 kişiyi bir araya getirecek yerimiz yok gibi gerekçeler ile karşılaşıyoruz. Ama bu genelge yayımlanıyorsa onun alt yapısını hazırlamak gerekmez miydi? Kimsenin bu hakları gasp etme hakkı yok" dedi. Sadece tutuklu ve hükümlülerin değil, ailelerin de tecrit altında olduğunu vurgulayan Kalman, Kürtçe konuşulan gerekçesi ile Kürt ailelerinin görüşlerinin engellendiğini söyledi.

Keskin: Oğlum hasta olduğu halde

hapishanede tutuluyor

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan diyabet hastası Ufuk Keskin'in babası olan TAYAD üyesi Fahrettin Keskin ise, "Oğlum hasta olduğu halde hapishanede tutuluyor. Sadece oğlum Ufuk değil, Ufuk gibi hasta olan onlarca mahpus var. Bir çoğunun elinde hasta raporları olduğu halde ne tahliye ediliyorlar ne de koşulları iyileştiriliyor" dedi. Adalet Bakanlığı genelgesinin Kandıra 1 No'lu F Tipi'nde de uygulanmadığını belirten baba Keskin, 2 Ekim'de Ankara'ya giden heyetin içerisinde kendisinin de yer aldığını söyledi. Ankara'da İnsan Hakları Komisyonu ile görüşüğünü belirten Keskin, genelgenin uygulanmasını istediklerini söyledi.

Kocaeli

F Tipi'nde

tutsaklara

saldırı

Kocaeli 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde MKP davasından tutuklu bulunan Ercan Binay ve PKK davasından tutuklu bulunan Mehdi Boz arama bahanesiyle hücrelerine giren askerlerin saldırısına uğradılar.

22 Ekim tarihinde bir müvekkili ile görüşmek amacıyla hapishaneye giden Av. Ali Ekşi'nin yaptığı bilgilendirmeye göre, sabah saatlerinde arama bahanesiyle çoğunluğu siyasi tutsaklardan oluşan A Blok'taki hücrelere giren askerler eşyalara zarar verdiler ve basit gerekçelerle tutsaklara da saldırdılar.

Tutsakların anlatımlarına göre gardiyanlar da askerlerin saldırgan tavrı karşısında şaşırıldılar. Buna rağmen bazı gardiyanlar da tutsaklara saldırıda bulundular.

Av. Ekşi'nin görüşme yaptığı tutuklunun hücresinde kalan Ercan Binay ile Mehdi Boz'un fiziki saldırıya maruz kaldıkları öğrenildi. MKP davasından tutuklu bulunan Ercan Binay'ın kafası bir uzman çavuş tarafından sert bir yere vuruldu ve bu nedenle kafasında şişlikler oluştu. Mehdi Boz da yere yatırılarak tekmelendi.

Tutukluların anlatığına göre, arama bahane-

siyle yapılan saldırının ardından birçok tutuklu kütüphane denilen bir yere götürülerek tehdit edildi. Saldırının Amed'den yeni gelen savcının nezaretinde gerçekleştiğini belirten tutsaklar, hapishanelerde artan saldırılan ülkenin de gündeminde bulunan faşist saldırıların bir parçası olarak gördüklerini açıkladılar.

Malatya'daki E Tipi Hapishane'den Kocaeli 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilen MKP davasından tutuklu Veysel Kaplan da bu hapishaneye getirildiği gün çıplak arama dayatması ile karşılandı. Aramayı reddeden Kaplan'ın elbisesi zorla çıkartılarak arama yapıldı.

Askerlerin katlettiği Bülent Karataş anıldı

Hozat'ta 27 Eylül tarihinde askerler tarafından katledilen Bülent Karataş için 4 Kasım tarihinde Hozat Öğretmenevi'nde geleneksel kırk yemeği verildi. Yemeğin ardından kitlesel bir şekilde Karataş'ın mezarı da ziyaret edildi. Mezar başında yapılan anma töreninde konuşmalar yapıldıktan sonra Bülent Karataş şahsında devrim ve demokrasi şehitleri anısına saygı duruşu yapıldıktan sonra anma sona erdi.

Sivas'ta öğrenci

evlerine baskın

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde her yıl Yurtsever Özgür Gençlik Hareketi (YÖGEH)'li öğrenciler tarafından yapılan tanışma etkinliğine polis tarafından baskın düzenlenerek 22 öğrenci gözaltına alındı. Kültürel etkinliği sözde "yasadışı örgüte elaman yetiştirme" olarak gören polis, hukuksuzca davranarak 22 öğrenciyi apar topar gözaltına aldı.

29 Ekim tarihinde Alibaba Mahallesi'ndeki eve öğlen saatlerinde yapılan baskın sonucunda evde bulunan 22 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrencilerden 4'ü mahkemeye sevk edildi. Öğrenciler mahkemeye getirildiklerinde polisin provokasyonu nedeniyle çevredeki sivil faşistler öğrencileri linç etmeye çalıştı. Mahkemeye çıkartılan öğ-

rencilerden ikisi tutuklanarak hapishaneye götürüldü.

Öğrencilerin böylesi bir saldırıya maruz kalması devrimci demokrat öğrenciler tarafından tepkiyle karşılanırken, DGH ve YDG'li öğrenciler de üniversite kampusunda ve şehir merkezinin çeşitli yerlerinde antifaşist sloganların yazılı olduğu çıkartmalar yaptıldılar.

Gerçek azmettiricilere giden yollar kapatılıyor

Trabzon Bölge İdare Mahkemesi, Dink Ailesi'nin avukatlarının Hrant Dink'in katledilmesinde ihmalleri olduğu gerekçesiyle yargılanmalarını talep ettikleri yedi polis hakkında soruşturma açılmasına gerek olmadığına karar verdi.

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından gerçek azmettiricilere giden yolları kapalı tutmak amacıyla tüm kurumlarıyla seferber olan devlet, Dink Ailesi'nin avukatlarının cinayette ihmalleri olduğu gerekçesiyle yargılanmalarını istediği polisleri, Trabzon Bölge İdare Mahkemesi'nin verdiği son kararla birlikte 'aklamış' oldu. Dink cinayetine ardından, ailenin avukatları Trabzon İl İdare Kurulu'na başvuruda bulunarak, cinayette ihmalleri olduğu

Mahkemenin verdiği ret kararıyla Türk devletinin yasalarınca hukuki süreç tamamlanmış ve gerçek azmettirici olan devlete giden yol da kapatılmış oluyor.

Devrimci

Demokrasi'den

Bu ülkede doğruları savunmak, yaşatmak, tartışmak; kışkırtılmış linçlere maruz kalmayı, her türlü saldırıyı göğüslemeyi gerektirmektedir. Devrimci-demokratik mücadeleyi açıktan yürütenler bu çirkin, çürümüş düzenin saldırılarına, savaşın kızgınlığı artıkça daha şiddetli maruz kalırlar. DTP'li milletvekillerine açılan soruşturmalar, Bursa'da devrimci olarak tanınan esnafların başına gelenler, Kürtçe müzik dinlediği için şovenist linçe maruz kalanlar, basın açıklaması yaparken 'tek-bir'lerle yuhalananlar devletin tirmandırdığı şovenist saldırının güncel yansımalarından sadece birkaçı...

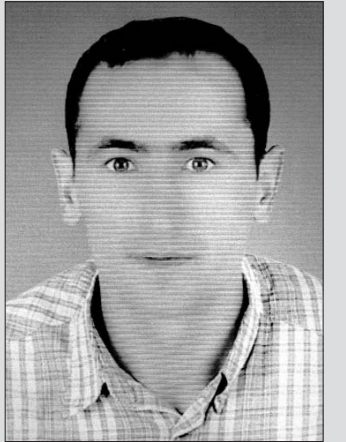
Devlet ırkçı siyasetiyle bir kutuplaşma yaratıyor. Devlet bu zamana kadar ortaya çıkan "çürümüş derinliğini" örtmek için yine ırkçı sloganları ayyuka çıkartarak, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü psikolojik savaşı gizleyip sözde kendisini akıyor ve 'içte' yeni yapacağı katliamlara, dışta ise ABD'nin Ortadoğu'daki planlarına hazırlanıyor. Devletin içeride Kürt ulusuna yönelik hazırlandığı saldırı furyasına Kürt soruna doğru bir teşhis getirememiş olanların da yedeklenmesi kuvvetle muhtemel görünüyor. Varlık nedenini insanlığın özgürce yaşayabileceği toplum düzeni tesis etmek ideali üzerine oturtan güçlerin, devletin faşist karakterine nasıl yaklaşacakları, ezen ulus milliyetçiliğine düşüp-düşmeyecekleri; devletin Kürt sorununa yaklaşımını-çizgisini etkileyeceği gibi, ABD'nin ülkemiz ve Ortadoğu üzerindeki politikalarının geçerliliğine de etki edecektir. Bu yüzden devletin "müttefik" arayışları; devrimcilerin günün okumasını zorunlu kılacaktır. Türk devleti ABD emperyalizmine olan göbekten bağımlılığı neticesinde Kürt ulusal hareketine nasıl yaklaşacağını ve Güney Kürdistan'daki oluşumu nasıl değerlendireceğini, nasıl planlar hazırlayacağını, ABD'nin bölge üzerindeki stratejisine uygun şekilde tesis etmek zorundadır. Temel mesele de burada yatıyor. Sorun sadece ve sadece ülkemizde gerici-egemen sınıfın kılık çıkarları değil, ona yön veren, stratejisini oluşturan ABD emperyalistlerinin çıkarları söz konusudur. Bu yüzden Kürt sorununun çözümünü AB, ABD gibi emperyalist güçlere havale edenler daha başından yanılıyorlar ve boşa düşüyorlar. Bu ülkenin burjuva-feodal egemenlerine karşı uyanık olmak ve onların boğazına kadar ırkçılığa gömülmüş olan sömürücü iktidar aygıtlarına karşı mücadele etmemiz için bu sürekte ABD emperyalizmini topun ağzına yerleştirmemiz gerekiyor.

ABD stratejileri doğrultusunda hareket eden Türk egemen sınıflarının ülkedeki iç çelişkilere yaklaşımı da bu stratejilerin hizmetinde belirlenmektedir. Komünistler için, dünden bugüne kadar hep kendisini hissettiren Kürt ulusal soruna yaklaşım ve onun çözüm yolları, Demokratik Halk İktidarı'na giden süreçte temel bir sorun durumundadır. Son süreçte Kürt ulusal mücadelesine topyekün imha konseptiyle yaklaşan devletin bu siyasetini boşa düşürecek hamleler yapmamız gerekiyor. Devletin stratejisi kendisini ideolojik olarak şoven duvara yaslamış durumda. Ve bu duvan yıkma görevi de biz komünistlere düşüyor. Kürt ve Türk haklarını birbirine düşmanlaştırmayı ve komünist-devrimci hareketi de bu düşmanlaşmanın sonucunda ortaya çıkacak çatışmaya yedeklemeyerek etkisiz hale getirmeye çalışan ve böylelikle hareket zeminini genişletmeye hazırlanan devlete karşı uyanık ve aktif olmamız gerekir. Siyasetimizi Türk ve Kürt halkının ortak mücadelesini yaratacak tarzda ele alarak, onların öfkelerini ABD emperyalistlerine ve onun kuklası konumundaki Türk egem sınıflarına yöneltmeliyiz. Bu süreçte Halk İktidarı perspektifiyle ele alacağımız taktik politikalarımızı, devletin şoven çizgisini boşa düşürecek tarzda oluşturmamız gerekiyor. Ülkemizdeki çeşitli milliyetlerden halkımızı kutuplaşmaya iten, sömüren bu iktidarın konumunu sağlamlaştıran emperyalizmi hedefine koymayan bir anlayış yenilmeye mahkumdur.

Burjuva-feodal iktidara ve göbekten bağlı olduğu emperyalizme karşı yürüttüğümüz Halk Savaşı'nı bayraklaştırmak çok daha elzem bir görev olarak karşımızda duruyor. Süreci göğüsleyip devrimden yana akması için yatağı onların değil bizim belirlememiz gerekir. Bunu da Maoizm'i yaşama geçirerek, güncel sorunlara karşı doğru bir düşünce sistemiyle pratikleştirerek başarabiliriz.

Bülent Karataş ölümsüzdür!

Bülent'in katledilmesinin ardından bizleri yalnız bırakmayarak cenezemizi sahiplenen ve katliama tepki gösteren tüm duyarlı insanlara teşekkür ederiz. Bülent ve onun gibi katledilen tüm güzel insanlar hep bizimle olacak!

KARATAŞ AİLESİ

YURTIÇI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: 00942086
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 30137109
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Emperyalizme karşı savaş bayrağını yükseltelim

Dünya, Ortadoğu'da dengelerin büyük bir değişime doğru sürüklenişine tanklık ediyor. Emperyalist güçlerin, dünya egemenliğinin kilit bir adımı olarak gördükleri Ortadoğu'ya hakim olma politikalarının göbeğinde ise bütün bir gerçekliği ile İran'ın durduğunu söylemek sanınız pek de yanlış olmayacaktır. İran şahsında Ortadoğu'da, Ortadoğu şahsında ise dünyada yaşanan emperyalistler arasındaki tahakküm ve imparatorluk mücadelesi, ülkemiz gündemini ve gidişatını da belirlemeye devam ediyor.

Bir süredir dünya çapında emperyalist güçler arasındaki çıkar dalaşının sahnedeki boy gösteren başlıca aktörlerini ABD, Rusya, Çin, AB temsil etmektedir. Ve bu güçlerden ABD-Rusya ikilisi arasındaki çıkar odaklı mücadele; ABD'nin, Rusya'ya komşu AB üyesi kimi ülkelere konuşlandırmak istediği füze savunma sistemleri ve yine kimi Balkan ülkelerindeki askeri varlığını arttırma-ya dönük hamleleri nedeni ile bir süredir kendisini açıkltan ortaya koymaktadır. Bu bağlamda söz konusu çatışmanın ABD açısından merkezi- ni Rusya'nın –buna Çin de dahil edilmelidir- kuşatılması doğrultusunda kilit bir öneme sahip olan Balkanlar ile Kafkasya oluşturmakta, bu iki bölge içerisinde ise Hazar ve Karadeniz özellikle ön plana çıkmaktadır. Zira Hazar bölgesi gerek sahip olduğu zengin doğal gaz ve petrol kaynakları nedeniyle, bunun da ötesinde Rusya'nın Ortadoğu'ya açılmasını engellemek, yine zengin doğal gaz kaynaklarına sahip bölge ülkeleri üzerindeki Rusya'nın etkisini kırarak güçlü bir egemenlik tesis etmek için kritik bir noktayı temsil ediyor. Ne var ki ABD'nin Hazar'a dönük bu politikalarına karşı Rusya da bir dizi hamlede bulunmaktadır ki, bunun en önemli adımlarından birini 16 Ekim günü İran'ın başkentli Tahran'da gerçekleştirdiği Hazar Denizi'ne Kıyısı Olan Ülkeler Zirvesi ile atmış oldu. Zira zirvede bir yandan ABD'nin dünyadan tecrit etmeye çalıştığı İran'a 4 ülkeyi taşıyarak bu tecriti delen Rusya, öte yandan Hazar'a kıyısı olan ülkeleri Hazar'ı kullanarak birbirlerine saldırmayacakları ve başka bir ülkenin Hazar'ı ya da Hazar'a kıyısı olan bir ülkenin topraklarını kullanarak bir diğer komşu ülkeye saldırmasına izin vermeyecekleri hususunda ortaklaşarak, bir yandan kendisini diğer yandan ise güdümündeki İran'ı sağlama almıştır. Bu sağlama alma işi, ABD'nin Rusya ve İran'a dönük politikaları önüne örülmüş bir duvar niteliğinde olması bakımıyla önemlidir.

Zirvenin sonuçlarından da görüleceği gibi Rusya, Ortadoğu'daki politikalarının kaldırıcı olarak İran'a odaklanmıştır ve bu piyonunu ABD'ye kaptırmak istememektedir. ABD ise Büyük Ortadoğu Planı'nı bir anlamda İran'ın kontrol altına alınması ve kendisine bağlı bir biçimde yeniden tesisi üzerine bina etmiştir. Ki bu noktada Çin Rusya ile –tüm farklılıklarına karşın- benzer bir tutum içerisinde hareket ederken, AB ise genel anlamda ABD'ye yedeklenmiş –elbette kendi çıkarları doğrultusunda, pastadan pay kapma kaygısı ile- bir politika izlemektedir. Başka bir ifade ile emperyalist güçlerin dünya egemenliklerini tesis etme projelerinin merkezinde duran Ortadoğu'nun hakimiyet altına alınmasında şah çekilecek noktayı İran oluşturuyor. Denilebilir ki Ortadoğu örgütündeki emperyalistler arası dalaşın fırtına merkezini İran temsil etmektedir.

ABD'nin Irak'ta içinde bulunduğu durum; Şiiler başta olmak üzere ve Kürtler de dahil olmak üzere Irak üzerindeki İran etkisinin giderek artması, ülkede farklı etnik grup ve milliyetten halk-

ları bir arada tutacak bir tutkal görevi görebilecek bir piyon gücün bulunamaması ABD'yi, Irak'ı üç federatif parçaya ayırma noktasına getirmiştir. Çünkü ABD küçük lokmalara ayrılmış bir Irak'ı daha rahat yutacağını hesaplamaktadır. Ancak ABD, İran'ın varlığı ve Irak üzerindeki etkisinden ötürü şimdilik bu politikayı yürürlüğe sokmaktan imtina etmektedir. Zira ABD; böylesi bir politikanın, İran'ın varlığını ve etkinliğini koruduğu koşullarda hayat bulması halinde Irak'ı kaybetme riskini doğurmasından endişe duymaktadır.

BOP'ta bir düğüm: İRAN

Gelişmeler göz önünde bulundurulduğunda ABD'nin önümüzdeki dönemde İrana yönelik bir emperyalist işgal saldırısına girişmesinin kuvvetle muhtemel olduğu görülmektedir. Ki İran'da kısa bir süre içerisinde iki kilit noktada gerçekleşen görev değişimi de; İran'ı nükleer müzakerelerde temsil eden Ali Laricani'nin yerine Celili'nin, Devrim Muhafızları'nın komutanlığına ise 90'lardaki muhalif hareketleri bastıran Caferi'nin getirilmesi, İran'ın da ABD saldırısına hazırlandığına işaret etmektedir. Çünkü bu isimler Ayetullah Hamaney ve Ahmmedinecad'a yakınlıkları ve katıhlıkları ile biliniyorlar. Yine İran'ın, TC'nin Güney Kürdistan (Kuzey Irak)'a yönelik askeri operasyona karşı çıkması ve bu bölgedeki konsolosluklarını yeniden açması da, kuvvetlenen kendisine dönük ABD saldırısı halinde Barzani ve Talabani'yi tarafsızlaştırmanın adımları olarak okunmalıdır. Bir diğer bakış açısından bakıldığında ise İran'ın karşı çıkmasının nedeni; TC'nin buraya girmesi halinde ABD ile işbirliği halinde girecek olması ve bunun da TC'nin bu bölgeye yerleştirilerek kendisine –İran'a- yönelik saldırıda ABD tarafından kullanılması riskinin İran cephesinden gündemde olması olduğu görülecektir.

Bu bağlamda İstanbul'da gerçekleştirilen Irak'a Komşu Ülkeler Zirvesi her ne kadar sonuçları ortalığa saçılmamış olsa da İran sürecine dönük bir takım gelişmelere de tanıklık etti. Bir süre önce "İran'a karşı diplomatik yaptırımlar yetersiz kalıyor, İran hududunu aşılıyor" diyerek kükreyen İngiltere ile "stratejik ortaklık belgesi" imzalayan TC'nin, zirve sürecinde gözlerden uzak bir biçimde Mısır ile imzaladığı stratejik diyalog anlaşması bu gelişmelerden birini teşkil etmektedir. Bu antlaşma, TC'nin yıllardır ABD ve İsrail ile birlikte Akdeniz'de yaptığı ortak tatbikatlara Mısır'ın dahil edilmesi demek oluyor. Hatırlırsa Ürdün de söz konusu tatbikata, imzalanan aynı isimli –stratejik diyalog- bir antlaşma sonrasında dahil edilmişti. Ki Mısır, ABD'nin Ortadoğu'daki başlıca piyonlarından biridir ve yıllardır İran ile çeşitli düzeylerde sorunlar yaşamaktadır. Bu antlaşma ile Mısır da ABD, TC, Ürdün ve İran'ın "baş düşman"ı İsrail ile aynı safta yer tutmuş oluyor...

Bütün bu gelişme ve gerçeklikler ışığında bakıldığında; ABD'nin İran'a yönelik saldırısında Türk devletini kullanmak isteyeceği şüphe götürmemektedir. Zaten TC'nin attığı adımlar da bu minvalde atılmış adımlar gibi görünmektedir. Türk hakim sınıfının –başta ordu olmak üzere- ABD'ye karşı dillendirdikleri içi boş "sert" sözler bu gerçeklikle çelişmemektedir. Elbette Türk hakim sınıfının, ordunun başını çektiği Kemalist kliği, ABD'nin PKK ile olan mevcut pozisyonunu hazmedemekte, bunu kendisinin kırmızı çizgileri olarak tanımladığı ve kendisinin, emperyalist efendilerinin bir piyonu olarak, nüfuz sahibi olduğu üniter-ulusal-Kemalist devlet yapısına bir

saldırı olarak görmektedirler. Mevcut naz yapma çerçevesindeki karşı çıkışlar da kendisinin bu kırmızı çizgilerinin korunması için efendisine yalvarmasından öte bir niteliğe sahip değildir. Kaldı ki 5 Kasım günü ABD'de, Buhs ve Erdoğan önderliğinde, askeri yetkililerin de katılımıyla Oval Ofis'te gerçekleşen görüşme sonrasında yapılan açıklamalar, Türk ordusunun yetkili mercilerinin bu gerçekliğine işaret ediyor görünmektedir. Zira Erdoğan ile birlikte görüşmede yer alan Genel Kurmay İkinci Başkanı Orgeneral Ergin Saygun'un görüşmeye ilişkin gazetecilerin "sonuçtan tatmin oldunuz mu" sorusuna verdiği; "Tatmine girmeyin, bu siyasi makamların yaptığı görüşmedir" şeklindeki yanıtın manası budur. Ancak yine Saygun'un, "Bush'ta PKK'ya karşı mücadele konusunda aynı kararlılığı gördünüz mü" sorusuna cevaben "Amerikan Başkanı Bush, PKK bizim düşmanımızdır dedi... İki taraf mücadele kararlılığını gösterdi" söylemini ise, ABD tarafından ordunun kulağının büküldüğüne yormak mümkün.

Medyanın ve Türk devletinin olağanüstü misyonlar yüklediği –elbette öylesi işlerine geldiği için yoksa onlar da bu görüşmeden çok farklı bir sonuç çıkmayacağını biliyorlardı- görüşmeden TC'nin beklentilerine yanıt çıkmadı. Görüşmede sınır ötesi operasyon ihtimalini üçlü koalisyonu bırakan ABD, bu üçlü mekanizmanın dışındaki bir operasyon talebinin üzerine ise çarpı atmış oldu. Bununla birlikte ABD, TC'ye istihbarat bilgisi vereceğini söylemekle yetindi. Mevcut tablo göz önüne alındığında Türk hakim sınıfları için sınır ötesi operasyona yönelik görüşmeden çıkarılacak en uç "iyimser" sonuç ABD'nin "komutası"nda ve onun izin verdiği ölçüde, yani sınırlı bir operasyon ihtimalidir, ki bu da kısık kullanımla nedeni ile bir başka "bahar" a kalma ihtimali güçlenmiş görünüyor.

Bölgedeki gelişmelerin ülkemize yansımaları

PKK tarafından gerçekleştirilen Gabar ve Dağlıca baskınlarını Türk hakim sınıflar tarafından temelsiz, nedensiz sadece "vahşi bir terör" eylemi olarak göstermeye çalışsa da, devletin bütünlüklü olarak koparttığı fırtınalar, çıkarttığı tezkereler ve sınır ötesi operasyon tartışmaları bunun böyle olmadığını göstermektedir. Bölgedeki güçler arasındaki çelişkilerin yoğunlaşması, ABD'nin bölgeye yönelik yeni yönelimleri ve kendisi tarafından oluşturulmaya çalışılan dengeler, İran üzerindeki uzun vadeli planlar gibi nüanslar bir kompleks oluşturmakta en küçük bir harekete dahi yön verebilmektedir. Dolayısıyla Irak'ın geleceği, TC'nin bölgede varlığını gösterip gösteremeyeceği, Kuzey Irak, PKK gibi temel faktörler ABD'nin planlarının içine çekilerek ip üzerinde dizilmektedir. Gelingen aşamada ABD'nin Ortadoğu'daki planlarında Türk devletinin yer alıp almayacağı Türk hakim sınıflarını (başta ordu/Kemalist klik) tedirgin etmiştir. Bu minvalde PKK'nın yapmış olduğu baskınlarla izlemiş olduğu politikalar yukarıda bahsettiğimiz kompozisyonun bağımsız gelişmemiştir. Ya da en azından PKK gelişmelerin farkındadır. Pekî ne oldu da bugüne kadar alışlagelen PKK-Ordu çatışması birden bire dünya siyasetini allak bullak etmiş, bölgeyi patlamanın eşiğine getirmişti. ABD'nin bölgedeki planlarını bilen ve zaten ABD'nin Irak'a saldırımasından bugüne kadar üvey evlat muamelesi gören ordu, bir takım planlar oluşturmuş ve bu süreçte kendisini ön plana çıkartmaya

ve AKP'yi kendisine yedeklemeye çalışmıştır. Bekleyiş içerisindeki ordu, PKK'nın son saldırıları ile harekete geçmiştir. Gerek AKP, gerekse de ordunun ağır birliği yaptığı, her ikisinin "5 Kasım'daki ABD ile görüşmeyi beklemek lazım" sözünden anlaşılmaktadır. Ordu, Irak'taki gelişmeler ve ABD'nin bölgedeki planları çerçevesinde PKK ile olan çatışmasını özellikle son bir yıllık süreçte yoğunlaştırmış ve bunu yoğun bir propaganda için malzeme yapmıştı. Nihayetinde bu propagandayı uluslararası zemine taşımıştır. Taşınan ise; sınır ötesi operasyon, bunun meşru bir durum olarak savunulması ve bu çerçevede sınırdan yapılan hazırlıklar ile uluslararası "pazırlık" sürecidir.

Her ne kadar bölgesel Kürt yönetimi lideri Barzani, Türk devleti tarafından hedef gösterilse de, PKK'yi bannırdığı ve desteklediği belirtilse de –özellikle ordu tarafından- Barzani esas sorunu teşkil etmemektedir. Aksine, Türk devleti, Barzani'yi PKK'ye karşı kullanma uğraşı içerisinde dir. Ve fakat Türk devleti, PKK'nın tamamen ortadan kalkması ve Talabani ile Barzani'nin Kürt ulusu içerisindeki yegane güç olarak kalmaları halinde Karadeniz bölgesine kadar olan coğrafyayı etkileri altına alma ihtimallerini de göz ardı etmemektedir. Aynı şekilde Barzani de Türk devletinin kendisine sahip çıkması ve kendisini muhatap alması yönünde PKK'yi koz olarak görmektedir. Barzani'nin Türk devletine; "Beni muhatap alıyorsunuz, benden iş yapmamı istiyorsunuz" demesi TC ile Barzani arasında karşılıklı göz kırpmaların olduğunu göstermektedir.

Türk devletinin, Bölgesel Kürt Yönetimi ile olan gerginliği, Kuzey Irak'a girme planı ve uluslararası görüşmelerde bulunması, ABD emperyalizminin kontrolü dışında değildir. Dışında olmak bir yana Ortadoğu'ya dönük planları çerçevesindeki gelişmelerdir. ABD'nin Türk devletine; "Bize birkaç gün süre tanıyın" demesi ve 5 Kasım'ın beklenmesi, yine gerek Bölgesel Kürt Yönetimi'nin ve kukla Irak yönetiminin bu süreçte ABD'yi ısrat etmesi bu tabloyu açıkça ortaya koymaktadır. Yapılan sıkı pazarlıklar şüphesiz ki İran faktörü etrafında biçimlenmektedir. Yani ABD'nin bölgede izlediği politika ve oluşturmak istediği güç dengesi İran'a dönük saldırı politikaları çerçevesinde tasarlanmaktadır.

Bilindiği gibi sınır ötesi operasyon tartışmaları çerçevesinde Türk Dışişleri Bakanı Ali Babacan İran ile görüşerek ortak hareket etmek için destek istemişti. Ancak Türk devletinin bu beklentisi karşılıksız kalmış, İran sınır ötesi operasyona karşı olduğunu söylemişti. İran'ın; Filistin, Lübnan ve Irak gibi ABD ve AB'nin tehditlerine açık olan bölge ülkelerine yardım etme, siyasi faaliyetlerine destek verme gibi politikalarla bölge ülkelerine nüfuz etme çabaları bilinmektedir. İran'ın, Kuzey Irak'taki Kürt oluşumunu PKK (İran'daki kolu PJAK) konusunda Türk devleti ile aynı kaygıları taşımasına rağmen ortak hareket etmemesinin yanıtı; ABD'nin TC ve bölgesel Kürt yönetimi üzerinden İran'a karşı yürütmeyi hedeflediği politikalarda yatmaktadır. TC ile bölgesel Kürt yönetimini uzlaştırmayı hedefleyen ABD, bunu İran'a karşı bir koz olarak kullanacaktır.

Irak'taki işgal politikasını Barzani ve Talabani üzerinden inşa eden ABD, hedef tahtasına oturttuğu İran'a karşı da bir Kürt örgütü olan PJAK (PKK'nın kolu) güçlerinden faydalanmayı hedeflemektedir. Buradan doğru ABD, PKK'nın Kuzey Irak'taki varlığını topyekün ortadan

Bugün bizlerin temel şıarı olan "Halkların birliği ve kardeşliği şıarını uluslara tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkının meşruluğu, ulusal sorunun çözümünün yegane yolunun Yeni Demokratik Devrim olduğu, ezilen halkların temel mücadelelerinin sınıfsal mücadele olması gerektiği, emperyalizme ve onun her milliyetten uşaklarına karşı mücadelenin kurtuluşun anahtarı olduğu propagandası üzerine bina etmek ile, ete-kemiğe büründürülebiliriz. Bulduğumuz her alanda bu doğrultuda faaliyetlerimizi yoğunlaştıralım, çalışmalarımızda derinleşelim, siyasetimiz içerisinde bütünleşelim

kaldırılmasına dönük bir hamleye karşıdır. Bu karışıklığın bir diğer nedeni ise, ABD'nin, Irak'taki tek "durgun" bölge olan ve kendisinin en sadık hizmetkarlarının bulunduğu Kuzey Irak'ta çıkacak çatışmalarla kontrolsüz bir ortamın oluşmasını istememesi, yani PKK'yi karşı-sına almak istememesidir.

Nihayetinde denilebilir ki ABD, Ortadoğu'da yeni bir düzenlemeye gitmekte ve bu çerçevede Türk devletini de en uygun bir şekilde yeniden kalıba dökmektedir. Ki, bölgedeki ABD politikalarının içerisinde yer almaktan yakınan Türk hakim sınıfları da kendilerine verilecek görevleri bekler vaziyette bulunmaktadır.

Gelişmeler karşısındaki taktik

politikalarımız

Emperyalizm ve Türk hakim sınıflar cephesinden içine girilen süreç ülkemizdeki siyasi gelişmeleri doğrudan belirlemekle birlikte, sınıf mücadelesinin dönemsel taktik politikalarının neler olması gerektiğine ilişkin de veriler sunmaktadır. Zira bu gelişmeler ülkemizde Türk şovenizmini kısıktırken, demokratik hakların budanması için de zemin hazırlamakta, ülkemizi İran'a dönük olası bir işgalin parçası olarak konumlandırmaktadır. Emperyalist güçlerin Ortadoğu üzerindeki planları, ABD'nin BOP merkezli tasarları ve emperyalist güçler arasında bölge üzerinde süregiden çatışmalar önümüzdeki dönemde anti-emperyalist mücadelenin eksenini Ortadoğu'nun temsil edeceğine işaret etmektedir. Böylesi bir süreçte sınıf mücadelesinin örnekleri olarak faaliyetlerimizde anti-emperyalizmi temel eksen olarak almak, emperyalizme karşı olan bütün güçleri birleştirmek durumundayız. Emperyalizmi ve elbette onun ülkemizdeki uşaklarını hedef tahtasına oturtacağımız böylesi bir faaliyet doğrultusunda çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınlarının karşılıklı güvenini, sağlam dostluğunu ve gönüllü birliğini inşa etmek ve onları devrim mücadelesinin potasında eritebilmek için "Halkların birliği ve kardeşliği" şıarını bayraklaştırmak temel bir politika olarak önümüzde durmaktadır. Bayraklaştıracığımız bu şıar; uluslara tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkının meşruluğu, ulusal sorunun çözümünün yegane yolunun Yeni Demokratik Devrim olduğu, ezilen halkların temel mücadelelerinin sınıfsal mücadele olması gerektiği, emperyalizme ve onun her milliyetten uşaklarına karşı mücadelenin kurtuluşun anahtarı olduğu propagandası üzerine bina etmek ile, ete-kemiğe büründürülebiliriz. Bulduğumuz her alanda bu doğrultuda faaliyetlerimizi yoğunlaştıralım, çalışmalarımızda derinleşelim, siyasetimiz içerisinde bütünleşelim...

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

Devlet askerlerin yaşamasını istemiyor

Esir askerlere ‘neden ölmediniz’ baskısı

HPG gerillalarının esir aldığı sekiz asker Güney Kürdistan'da HPG'nin kontrolü altındaki Medya Savunma Alanları'nda serbest bırakıldı. DTP'li milletvekillerinin de aralarında olduğu bir heyetin teslim aldığı askerler ve onları teslim alan DTP milletvekilleri suçlu ilan edilerek, Türk devletinin ve ordusunun imajı kurtarılmaya çalışılıyor. HPG gerillaları tarafından esir alınan 8 asker, Federal Kürdistan Bölge Hükümeti İçişleri Bakanı Hacı Mahmut Osman, Uluslararası Tolerans'ın Başkanı Kerim Sincari, DTP'li milletvekilleri Osman Özçelik, Aysel Tuğluk ve Fatma Kurtulan'dan oluşturulan heyete teslim edildi. Türk devleti, fiziki ve psikolojik olarak aldığı büyük darbeyi DTP'ye ve serbest bırakılan askerlere saldırarak kapatmaya çalışıyor. 8 askeri teslim alan heyetin içindeki DTP milletvekilleri suçlu ilan edilmek istendi. HPG tarafından serbest bırakılan 8 askere ise soruşturma açıldı. Adalet Bakanı Memet Ali Şahin "bırakılmalarına sevinemedim" diyerek 8 askeri atlan alta “vatan haini” ilan etti.

Askerlerin serbest bırakılmasında ABD, Irak yönetimi ve Türk devletinin etkili olduğu, hatta TBMM'den çıkan tezkere nedeniyle korkuya kapıldığını iddia ettikleri PKK'nin askerleri bu nedenle serbest bıraktığı şeklinde absürd yorumlar da yapıyor.

Ancak Türk ordusunun sınır ötesi operasyon hazırlıkları sırasında HPG'nin Hakkari'de yaptığı eyleme orduya büyük darbe vurması, bu eylemde 8 askeri esir

alması, esir askerlere savaş hukukunun gerektirdiği gibi muamelede bulunması ve sonuçta askerleri serbest bırakmasının yarattığı psikolojik üstünlüğü hazmedemeyen Türk devleti bunun hırsıyla saldırılarını sürdürüyor. HPG'nin esirlere yaptığı muameleye rağmen Türk ordusunun yakaladığı gerillalara yaptığı insanlık dışı uygulamalar gün gibi ortada durmaktadır, ancak Türk devleti bunları gizlemeyi sürdürüyor.

Devlet imajını kurtarmaya çalışıyor

HPG tarafından esir alınan 8 askere ilişkin esir bulundukları süre zarfında hiçbir açıklama yap(a)mayan devlet erkanının önde gelenleri (Genelkurmay Başkanlığı, AKP hükümeti, burjuva basın) gelişen bu süreç içerisinde devletin imajını kurtarmak için yine bilindik yöntemlerine başvurdu. Esir alınan 8 askeri teslim alan DTP milletvekillerine “suçüstü yakalandılar” gibi söylemlerle saldırıyorlar. DTP'ye saldırırken ahlaksızlığın her türlüşünü sergileyen Türk devleti, askerleri teslim alan heyetteki Fatma Kurtulan'a eşinin PKK'de olduğu şeklindeki haberleri basında yayımlattırarak da saldırıda bulundu.

Eski Adalet Bakanı Çiçek DTP'yi suçlu ilan etti

Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, “DTP'li milletvekillerinin kaçırılan askerlerin serbest bırakılmasında etkilerinin olmadığını” savundu ve “Mutabakat zaptı da dahil

o görüntüler, insani boyut gibi gözükse de, suçüstü yakalanmışlardır” dedi.

Yaptığı her açıklamada DTP'ye saldıran Çiçek, yine şoven düşüncelerini kusmaktan geri durmadı. DTP'nin esir askerler için girişimine, onların evlerine geri dönmelerini sağlamalarına, “insani boyut gibi gözükse de, suçüstü yakalanmışlardır” diyerek, milliyetçi şoven düşüncelerle yaklaşan Çiçek, devletin imajını kurtarmak için şu sözleri sarf etti; “Onların niyeti başka. Ama dünkü olay, bir şeyi ortaya koymuştur. Kimler kimlerle iç içe, kimlerle kucak kucaca, kimlerle irtibat halinde... Mutabakat zaptı da dahil o görüntüye baktığınızda kim kimle beraber, bu manada tarihi en sağlam belgedir ve orada olanlar suç üstü yakalanmıştır. İnsani mülahazaları öne çıkararak bu gerçeği kapatmaya çalışmamalıdır”.

Şahin: Kurtulmalarına sevinemedim

Cemil Çiçek DTP'ye saldırırken silah arkadaşı yeni Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin de esir düşen askerlere saldırdı. Adalet Bakanı Şahin, “Bizim mehmetchiğimiz vatani korurken gerektiğinde her an şehit olmayı göze alan bir askerdir. Dolayısıyla kurtulmalarına fazla sevinemedim” dedi.

Türk halkının evlatlarını milliyetçi şoven duygularla zehirleyip, özünü bilmedikleri bir savaşa süren bu zihniyet, PKK tarafından ailelerine iade edilen askerlere, “neden ölmediniz” diyerek onların serbest bırakılmasındaki sevinçci ailelerinin kusağında bıraktı. “Ölseydiniz de biz de prim yapardık” yaklaşımı sergileyen Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in yaşadığı hayal kırıklığı "sevinemedim" sözleriyle vücut buldu.

Şahin'in ve Türk devletini yöneten egemenlerin asıl niyeti Adalet Bakanı'nın şu sözleriyle yeterince açıklık kazanıyor: “Bizim askerimiz, bizim mehmetchiğimiz vatani korurken gerektiğinde her an şehit olmayı göze alan bir askerdir. Tabii onların şu anda yurda dönmüş olmaları ailelerini, kendilerini mutlu etmiştir, vatandaşlarımız da bundan memnuniyet duymuş olabilirler ama benim içimde böyle bir uhde kaldı”. Şahin'in içinde uhde bırakan şey, yürüttükleri haksız savaşın PKK tarafından göz önüne serilmesi ve bizzat Türk ordusunda bu haksız savaşa alet olmuş olan askerlerin bu gerçeği böylece görmüş olmasıdır. Bu yüzden bakan Şahin “sevinemedi”.

Asker annesinden bakan Şahin'e tepki

Bakan Şahin'in açıklamaların ardından asker ailelerinden tepkiler gelmeye başladı. Adalet Bakanı Şahin'in “sevinemedim” sözlerine asker aileleri tepki gösterdi. Serbest bırakılan askerlerin arasında olan Denizlili piyade er Fatih Atakul'un annesi Aynur Atakul, “oğlum ölseydi bakan sevinecek miydi” diyerek sert tepki gösterdi. Oğlunu davul zurna ile askere yolladığını belirten Aynur

Atakul, “Oğlum esir düştü diye bizim ve oğlumuzun onuruyla neden oynanıyor. Kurtulduğuna çok sevinmiştik. Ama Bakan Mehmet Ali Şahin'in açıklamalarından sonra yıkıldık. Biz onurlu insanlarız. Ben oğlumu büyük bir gururla askere gönderdim. Ölseydi daha mı iyi olacaktı” diyerek tepki gösterdi.

Askerler ölmedikleri için suçlu ilan edilecekler

PKK'nin askerleri esir alması, savaş hukukunun gerektirdiği gibi esirlere muamelede bulunması, bununla ilgili görüntüleri yayımlaması ve sonunda askerleri bir törenle serbest bırakmasını hazmedemeyen ırkçı Türk egemen sınıfları ve onun sözcüleri askerler hakkında da türlü iddialar ortaya atıp kirli oyunlarını hayasızca sürdürüyorlar. Bu amaçla DTP'li milletvekili Fatma Kurtulan'a da "eşi PKK'da" şeklindeki kışkırtan propaganda ile saldırıda bulundular. PKK'nin esir aldığı askerler içine "hain" demeye varan bir yaklaşım sergileniyor. Sadece Kürt oldukları için bu gerici propagandaya alet edilen askerler, aslında Türk devletinin yürüttüğü haksız savaşta başka bir uygulamasını da gözler önüne seriyor. Devlet operasyonlarda Kürt olan askerleri öne sürerek onları açıkça ölüme gönderiyor ve onlar için bir tek öldüklerinde seviniyor.

Serbest bırakılan 8 asker hakkında Genelkurmay Askeri Savcılığı, 'Milli müdafaaya hıyanet' ve 'Silahı terk' suçundan soruşturma başlattı. Açılan soruşturmanın kapsamını 'Milli müdafaaya hıyanet' maddesi oluşturuyor. Bir haber kanalına bilgi veren askeri savcılık yetkilisi, bu konuda şunları söylüyor: "Öncelikle bu askerlerimizin baskın öncesi nöbet sırasında bir kusurları olup olmadığı araştırılacak. Nöbette dikkatsizlik sonucu bu baskın ile mal ve can kaybının meydana geldiği saptanırsa, bu durum ACK'nın 136'ncı maddesi çerçevesinde hapis istemiyle değerlendirilir. Daha sonra 8 askerin zorla mı yurtdışına götürüldüğü, yoksa kendi istekleri ile mi gittiklerine bakılacak”.

Ahmet Türk: Arkadaşlarımız grup kararıyla gitti

DTP milletvekili Ahmet Türk kendilerine dönük sözde suçlamalara cevap verdi. Türk, "Adalet Bakanı'nın yaptığı açıklamalar gerçekten hayret verici, ürperten açıklamalar. 'Bu askerlerin sağ döndüğüne sevinemedim' diyor. Böyle sorumsuzca bir açıklama ben bugüne kadar duymadım, görmedim. Bir daha böyle bir açıklamayı görmek de istemiyorum, yaşamak da istemiyorum. Hükümet sözcüsü, 'Suçüstü yakalandılar' diyor. Yaşama hakkına duyduğumuz saygıdan dolayı, insan yaşamına ve özgürlüğüne önem veren insanlar olarak, eğer birilerinin burnu kanamadan kurtulmasına katkı sunmuşsak, bundan sadece ve sadece mutluluk duyarız. Bundan dolayı açılmış olan soruşturmanın, şoven, milliyetçi anlayışın tatmin etmek için olduğunu dünyaya ilan ederiz” dedi.

‘Genişletilmiş Irak'a Komşu Ülkeler Zirvesi’ protesto edildi

İstanbul'da 1-3 Kasım tarihlerinde düzenlenen Genişletilmiş Irak'a Komşu Ülkeler Dışişleri Bakanları İkinci Toplantısı, Beşiktaş Meydanı'nda çeşitli devrimci, demokratik kitle örgütlerinin yaptığı basın açıklaması ile protesto edildi.

Çırağan Sarayı'nda yapılan toplantıya Kuveyt, Bahreyn, Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün ve Suriye'nin yanı sıra Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Daimi üyeleri ABD, Fransa, İngiltere, Çin ve Rusya, G-8 ülkelerinden Japonya, Almanya, İtalya ve Kanada ile Birleşmiş Milletler, İslam Konferansı Örgütü, Arap Birliği ve AB komisyonundan yetkililer katıldı. Haksız savaşların pençesindeki Ortadoğu halkları ile ilgili planların yapıldığı toplantı basına kapalı olarak gerçekleştirildi.

Toplantıyı protesto etmek için 2 Kasım tarihinde Beşiktaş Meydanı'nda toplanan DHP, Partizan, HKM, Kaldıraç, Ürün Sosyalist Dergi, Mücadele Birliği Platformu, BDSP, Proleter Devrimci Duruş, ESP ve Devrimci Hareket üyeleri, "Irak'ta işgale son-Yaşasın halkların kardeşliği ve birleşik mücadelesi" yazılı pankart açarak, "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji biratiya gelan", "İncirlik üssü kapatılsın" şeklinde sloganlar attılar. Meydanda basın açıklaması yapan grup, emperyalistlerin ve onların uşaklarının insanlığın geleceğini karartmaya yönelik politikaları karşısında sessiz kalınmaması gerektiğini belirtti.

Açıklamada; ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi adı altında yürüttüğü yayımlacı işgal politikasının

hala devam ettiğine işaret edilerek, Çırağan Sarayı'nda yapılan toplantının Ortadoğu'da halkları birbirine düşman etme toplantısı olduğu dile getirdi. 'Demokrasi getireceğiz' söylemiyle Ortadoğu'nun kan gölüne çevrildiğinin belirtildiği açıklamada, "ABD öncülüğünde yapılacak olan Irak zirvesi, ABD çıkarları doğrultusunda yeni katliam senaryoları çezecektir. ABD saplandığı bataklıktan Irak'a komşu ülkeleri de bataklığa çekerek kurtulmanın yollarını arıyor. Zirve de ABD'nin bu işgalini meşrulaştırma amacı taşımaktadır" denildi.

Eylemde BEKSAV Tiyatro Atölyesi de ABD'nin Ortadoğu'daki saldırganlığını konu edinen bir skeç sergiledi.

Mecliste olması

hazmedileyen

DTP

kapatılacak mı?

Yargıtay Başsavcılığı, 22 Temmuz genel seçimlerinin yapılmasının ardından yaşanan tüm gelişmelerde 'Mecliste yerleri yok' denilen Demokratik Toplum Partisi (DTP)'yi kapatmak için hazırlıklar yapmaya başladı.

Yargıtay Başsavcılığı, bağımsız adaylarla girdiği seçimlerden mecliste grup kurabilecek çoğunluğu elde eden DTP'ye kapatma davası açmaya hazırlanıyor. Son yaşanan gelişmelerle birlikte DTP milletvekillerinin seçim öncesi yaptıkları tüm konuşmaları, ilgili tüm şehirlerin valiliklerine yazı göndererek isteyen Yargıtay Başsavcılığı, sınırötesi operasyon söylemiyle birlikte bu çalışmalarını hızlandırdı. Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın da kapatılması isteğini "hukuk gereğini yapsın" sözleriyle dile getirdiği DTP'ye yönelik Yargıtay Başsavcılığı'nca açılan soruşturma derinleştirildi. Başsavcılı-

ğın yaklaşık bir ay kadar önce DTP'li milletvekillerinin seçimden önce yaptığı tüm konuşmaların kayıtlarını ilgili şehirlerin valiliklerin talep ettiği ve daha önce kayıtlarını istediği konuşmaların tümünün, tam metinleri için bir kez daha yazı göndermesi, DTP'ye yönelik soruşturmada karar aşamasına geldiği, dosyadaki eksiklerin tamamlanması yolunda adım atıldığı şeklinde algılanıyor.

Tezker e öncesi mecliste kapalı oturum yapılması önerisini düzen partilerinin 'Mecliste DTP varken kapalı oturum yapamayız' diyerek kabul etmemesi de DTP'ye karşı sistem savunucularının tümünün bakış açılarının benzer olduğu gerçeğini gözler önüne sermişti. Her fırsatta DTP'lilere, PKK'lilerin 'terörist' olduğunu söyletmeye çalışan sistem savunucuları, mecliste bulunmasını bir türlü hazmedemedikleri DTP'nin kapatılması konu-

sunda tam bir görüş birliği içerisindeler. Yargıtay Başsavcılığı'nın dava açması halinde dosyayı Anayasa Mahkemesi inceleyecek ve mahkeme partinin kapatılmasına karar verirse, milletvekillerinin vekilliğinin düşmesine de hükmedebilecek.

Esir askerleri alan DTP'lilere soruşturma

Yargıtay Başsavcılığı'nın kapatma davası hazırlıkları içerisinde olduğu DTP'nin üç milletvekili hakkında PKK'nin elindeki askerleri teslim aldıkları için Ankara Başsavcılığı soruşturma başlattı.

Ankara Başsavcılığı, 21 Ekim'de Hakkari'deki baskının ardından esir alınan sekiz askeri teslim alan hayette yer alan DTP milletvekilleri Fatma Kurtulan, Osman Özçelik ve Aysel Tuğluk hakkında TCK'daki "terör örgütü propagandası yapmak-

suçu ve suçluyu övmе" ve Terörle Mücadele Yasası'na muhalefet suçlarından soruşturma başlattı.

'Şahin' bakandan kapatma tehditi

PKK'nin esir askerleri serbest bırakılmasına sevinemeyen AKP hükümetinin 'şahin' bakanlarından Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin, Samanyolu TV'de katıldığı bir programda DTP'yi kapatmakla tehdit etti. Bir soru üzerine DTP'lilerin esir asker olayında vatandaşları bulundukları ülkeye bir yarar sağlamadıklarını iddia ederek, "Siyasi zeminde PKK örgütünün amaçlarına hizmet etme gibi bir yolda ısrarlı olacaklarsa Türkiye'deki anayasa ve yasalar neyi gerektiriyorsa o yapılır ve sonuçlarına katlanmak zorundadırlar" şeklinde konuşarak DTP'yi tehdit etti.

‘Anti-emperyalist mücadelele yükseltilmeli’

Komünist ve devrimci partilerin bir araya gelerek oluşturduğu Anti-emperyalist Mücadele Koordinasyonu, Kasım ve Aralık ayları içerisinde Avrupa’nın birçok şehrinde “Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da Sömürgeciliğe, Irak’ta İsgale ve Filistin’de Siyonizme Karşı” konu başlıklı paneller düzenliyor

Komünist ve devrimci partilerin bir araya gelerek oluşturduğu Anti-emperyalist Mücadele Koordinasyonu, Kasım ve Aralık ayları içerisinde Avrupa’nın birçok şehrinde “Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da Sömürgeciliğe, Irak’ta İsgale ve Filistin’de Siyonizme Karşı” konu başlıklı paneller düzenleyeceğini açıklamakla birlikte ilk paneli Berlin’de düzenledi.

İlk panel Almanya’da

Kasım ve Aralık ayları içerisinde Avrupa’nın çeşitli merkezlerinde düzenlenecek panellerin ilki Berlin’de yapıldı.

4 Kasım tarihinde Almanya’nın başkenti Berlin’de Ortadoğu Anti-emperyalist Mücadele Koordinasyonu tarafından “Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da Sömürgeciliğe, Irak’ta İsgale ve Filistin’de Siyonizme Karşı” paneli gerçekleştirildi.

Panelde Maoist Komünist Partisi (MKP), Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP), Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC) ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) adına konuşmacılar yer aldı.

FDKC: “İç bölünme mücadeleyi zayıflatmaktadır”

Panelde ilk sözü alan Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC) temsilcisi, emperyalist işgallerin hiçbirinin birbirinden ayrı olarak ele alınamayacağını belirtti. FDKC temsil-

cisi, Filistin’de en büyük sorunun ve en büyük talebin, yurtsever demokratik güçlerin birliğinin çatı örgütü olan Filistin Kurtuluş Örgütü’nde; yeniden sağlanması olduğunu vurgulayarak, “Çünkü iç bölünme anti-emperyalist mücadeleyi zayıflatmaktadır” dedi. Konuşmacı, bugünkü koşullarda Filistin sorununun konferanslarda çözümlenemeyeceğini, ötesinde Indianapolis’deki (ABD) girişimlerin asla çözüm getirmeyeceğini, çünkü bu türden girişimlerin soruna ilişkin uluslararası kararları dikkate almadığını vurguladı. FDKC temsilcisi konuşmasına şöyle devam etti; “Filistin demokratik yurtsever güçlerinin esas unsurlarını oluşturan örgütler, FKÖ’nün beş örgütü; DFLP (Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi), PFLP (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi), PPP (Filistin Halk Partisi), Barghuti İnisiyatifi ve Filistinli Demokratların Birliği ortak bir açıklamayla bu konferansı ve bütün benzeri çabaları reddediyorlar, Filistin’de barış ve demokrasi için şu temel koşullara sahip çıkıyorlar: Doğu Kudüs’ün başkent olduğu 04.06.1967 sınırları içinde bir Filistin devleti ve sürgünlerin yurtlarına geri dönme hakkı”.

FHKC: “Geri dönüşüm temel bir sorundur”

Ardından söz alan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) temsilcisi, konuşmasında Filistin halkının hala yüz-

de 70’inin mülteci olarak Arap ülkelerinde yaşadığını ve Batı Şeria ve Gazze Şeridi’nde çok sayıda mültecinin olduğunu ve bu nedenden dolayı da geri dönüş sorununun temel bir sorun olduğunu belirtti. Ayrıca, Filistinlilerin 1965’te başlayan silahlı mücadelesinin devam ettiğine, şu anda 11 bin Filistinli tutsağın İsrail hapishanelerinde bulunduğu ve İsrail devlet terörünün her gün yeni kurbanlara neden olduğuna dikkat çekti.

MKP: “Sorun sadece askeri değildir”

Maoist Komünist Partisi (MKP) temsilcisi panelde sömürgecilik üzerine konuştu. Ortadoğu’nun sömürgeleştirilmesinin tarihini kısaca anlattıktan sonra 11 Eylül’den sonra sömürge savaşının kapsamlı saldırılarını ele aldı. Sömürge savaşlarının sadece askeri bir karakter taşımadığını vurgulayan MKP temsilcisi, konunun kültürel, sosyal ve ekonomik ögeleri içerdiğini vurguladı. Bugün Ortadoğu’da sınıfsal içerikli hareketlerin zayıf temsil edildiğinden kaynaklı anti-emperyalist mücadelenin cız kaldığını dile getiren MKP temsilcisi, sadece sosyalist önderlik altında bir cephenin barış ve demokrasiyi yaratabileceği aktardı. MKP temsilcisi konuşmasına şöyle devam etti; “Bugün karşı karşıya olduğumuz iki acil görev var: Ortadoğu halklarının Türk devleti-

nin Kürt halkına karşı şovenist saldırıları karşısında ortak mücadelesi ve İsrail siyonizminin vahşi saldırılarıyla karşı karşıya kalan Filistin halkıyla dayanışmanın geliştirilmesi”.

MLKP: “Baskılara karşı ortak mücadele edilmeli”

MLKP temsilcisi ise güncel gelişmelerin dünyanın yeniden paylaşılması mücadelesinden ayrı olarak ele alınamayacağını belirterek, 90’lı yılların başından günümüze emperyalist güçler arasındaki rekabeti kısaca ele aldı. Türkiye’nin rolü ve Güney Kürdistan’da devlet oluşumu üzerine Türk burjuvazisi ve Amerikan emperyalizminin çıkarları arasındaki güncel çatışma ve Türk devletinin olası bir hareketi üzerine konuştu. MLKP temsilcisi, Güney Kürdistan’a saldırı üzerine ABD ile güncel pazarlıkların nasıl sonuçlanacağından tamamen bağımsız olarak Türk devletinin Kürt halkı karşısındaki politikasının her koşul altında inkâr ve imha politikası olduğunu açıkladı. Bölgenin bütün devrimcilerinin ve komünistlerinin baskının bütün biçimlerine, emperyalist saldırılara ve işgallere karşı mücadele etmeleri gerektiğini açıklayarak, mevcut koordinasyonun genişletilmesi gerektiğini, ayrıca gericiliğe, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinin Ortadoğu ülkelerinde kök salmasının önemli olduğunu vurguladı.

Faşist saldırılar protesto edildi

Devletin sınırötesi operasyon hazırlıklan sürerken bir taraftan da Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın birçok yerinde Kürtlere, devrimci, demokratik kurumlara yönelik faşistlerin örgütlediği ve medyanın da kışkırttığı saldırılar gerçekleşti. Türk-Kürt çatışmasının yaratılmak istendiği bu ortamda, Avrupa da dahil olmak üzere Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın birçok ilinde devrimci ve demokrat kurumlar da faşist saldırıları ve sınırötesi operasyon tehditlerini protesto ederek halkların kardeşliğine vurgu yaptı.

İrkçı saldırılara karşı meşaleli yürüyüş

Sınır ötesi operasyona izin veren meclis tezkeresi, İstanbul İktidali’de protesto edildi. İktidelli PTT önünde bir araya gelen ve “Edi Bese, şovenizme, ırkçılığa, faşizme karşı yaşasın halkların onurlu mücadelesi, yeter artık” yazılı pankart açan İktidelli halkı, meşalelerle protesto yürüyüşü düzenledi. DTP, DHP, ESP, Mücadele Birliği ve Birleşik İşçi Demeği’nin destek verdiği yürüyüşte sık sık “Kürdistan faşizme mezar olacak”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “İktidelli faşizme mezar olacak” sloganları atıldı. Eylem nedeniyle mahalledeki polis yoğunluğu da dikkat çekti.

Faşist saldırıları protesto eyleminde çatışma çıktı

Ümraniye’ye bağlı 1 Mayıs Mahallesi’nde sınır ötesi

operasyon tehditlerini ve faşist saldırıları protesto eden kitleye polis saldırdı.

28 Ekim tarihinde 1 Mayıs Mahallesi karakol durağında “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Kürt halkı yalnız değildir” ve “Yaşasın devrimci dayanışma” şeklinde sloganlar atarak bir araya gelen DHP, PSAKD, DTP ve ÖYH üyeleri 301. caddede yürüdüler. Cadde üzerinde bulunan otobüs duraklarının önünde basın açıklaması yapmak isteyen kitle ile polis arasında çatışma çıktı. Gaz bombaları ve plastik mermilerle kitleye saldıran polise molotof kokteylleri ve taşlarla karşılık verildi. Kitle uzun süre ara sokaklarda polisle çatışmayı sürdürdü. Mahalleyi ablukaya alarak terör estiren polis bir DHP üyesini gözaltına aldı.

Operasyonların yoğunlaştığı Dersim’de protesto

Dersim’de Sanat Sokağı’nda basın açıklaması yapan KESK, DTP, DHP, EMEP, HÖC ve ESP üyeleri son süreçte artan faşist saldırıları protesto etti. 30 Ekim tarihinde Yeraltı Çarşısı üzerinde toplandıktan sonra Sanat Sokağı’na yürüyen kurumların üyeleri eylem boyunca, “Yaşasın halkların kardeşliği” ve “Operasyonlar durdulsun” şeklinde sloganlar atıldılar.

Sanat Sokağı’nda yapılan açıklamada, askeri operasyonlarda öldürülen askerler üzerinden başlatılan provokasyo-

nun medyanın desteğiyle faşist saldırılara dönüştüğü belirtildi. Saldırıların Dersim’e de yansıdığı belirtilen açıklamada, “Bütün şehir, sivil ve resmi polis ablukası altındadır ve gün boyunca çevik kuvvet ekipleri uzun namlulu silahlarla kent merkezinde dolaşmaktadır. Şehirlerarası yollarda noktalar kurulmakta, ayrıntılı yapılan aramalar nedeniyle meterlerce araç kuyruğu oluşmakta, yollar trafiğe kapatılmaktadır. Bu şekilde insanların seyahat özgürlüğü engellenmekte, türlü hak ihlalleri yaşanmaktadır. Akşam saatlerinde şehrin dört yanındaki özel hareket noktalarından ateş edilmekte, sanki çatışma yaşanıyor gibi aydınanma fişekleri atılmakta ve geliş güzel ev aramaları yapılmaktadır” denildi.

Fransa’da saldırılara kitlesel tepki

Fransa’nın başkenti Paris’te Türk devletinin sınır ötesi saldırganlık tehditlerini protesto eden bir yürüyüş eylemi düzenlendi. 27 Ekim tarihinde Republic Meydanı’ndan Bastil Meydanı’na yapılan yürüyüşe MKP, MLKP, TKP/ML, TKIP ve TIKB de kendi pankartlarıyla katıldı.

Binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte “Kürdistan faşizme mezar olacak”, “Türkiye faşizme mezar olacak”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Yaşasın halkların uluslararası dayanışması” ve “Yaşasın devrimci dostluk ve dayanışma” sloganları atıldı.

3 Kasım tarihinde Demokratik Kitle Örgütleri Platformu (Avrupa)’nın aldığı karar doğrultusunda bir araya gelen Fransa Demokratik Haklar Federasyonu, ACTIT, FTIF, Yaşanacak Dünya Gazetesi, Bir-Kar, Odak ve Ahmet Kaya Kürt Kültür Merkezi üyeleri de Kürt ulusuna yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenledi.

Paris’teki Meganta Postanesi önünde toplanan kitle, “Yaşasın halkların kardeşliği” pankartının arkasında sloganlarla Ahmet Kaya Kürt Kültür Merkezi’ne kadar yürüdü.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlıların yoğun olarak yaşadıkları St. Sant Denis semtinin ara sokaklarında yürüyen kitle, “Kürdistan faşizme mezar olacak”, “Gün gelecek devran dönecek, faşistler halka hesap verecek”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın halkların uluslararası dayanışması”, “Katil Türk devleti, işbirlikçisi Avrupa” ve “Türk devletine finansmana hayır” şeklinde sloganlar attı.

DTP’ye dayanışma ziyareti

Ankara’da aralarında DHP’nin de bulunduğu kurumlar artan şovenist saldırılar nedeniyle DTP’ye destek ziyaretinde bulundular.

31 Ekim tarihinde DTP’nin Ankara’daki genel merkez binasını ziyaret eden ESP, EHP, DHP, BDSP, Odak, Partizan, Kaldıraç ve Alinteri temsilcileri, DTP Eşbaşkan Yardımcısı Selma Ir-

mak ve DTP Parti Meclis Üyesi Cemal Coşkun ile görüşerek, gelişmeleri değerlendirdiler. DTP Eşbaşkan Yardımcısı İrmak, DTP’nin kapatılması tehditine dikkat çekerken, ziyareti gerçekleştiren kurumlar adına yapılan konuşmada egemen güçlerin ırkçı, şoven kışkırtmalarla halklar arasındaki bağları zayıflatmak istediği belirtildi.

Kürtler hedef tahtasında

PKK’ye yönelik operasyonların artıran Türk ordusunun artan kayıpları ile birlikte Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın her yerine yayılmak istenen faşist saldırılar birçok ilde yoğun olarak görüldü.

Başbakan Tayyip Erdoğan’ın “vatandaşlarımız terör örgütüne ve destekçilerine tepkilerini göstermişlerdir” sözleriyle açıkladığı faşist saldırılar hedefte olanın Kürt kimliği olduğunu gösterdi.

Eskişehir

Saldırıların yoğun olarak yaşandığı yerlerden sadece biri olan Eskişehir’de 21 Ekim tarihinde Eskişehir Halkevi faşistlerin saldırısına uğradı. Anadolu Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nde okuyan bir öğrenci faşistler tarafından “bu da Kürt” denilerek dövüldü. TKP’nin de saldırıya uğradığı Eskişehir’de cep telefonlarına “Birkez daha soykırım yapabileceğimizi gösterelim” yazılı mesajlar gönderiliyor.

Saldırıların arttığı Eskişehir’de DGH, BDSP, DPG, EHP, ESP, Gençlik Derneği, Mücadele Birliği, Odak, ÖDP ve TKP üyeleri faşist saldırılarına protesto etti.

20 Ekim tarihinde “Sınır ötesi operasyonlara hayır” yazılı pankart açarak Adalar Migros önünde toplanan kurumların üyeleri burada yaptıkları basın açıklamasında, “Bugün yapılmak istenen; operasyonu tüm ülke geneline yaymak, linçleri ve yeni saldırıları teşvik etmektir” di-

Bursa

Kürtlere yönelik devlet ve medya destekli saldırılar başladığı günden bu yana Bursa’da da saldırılar art arda geldi.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği önünden geçen faşist grup dernek binasına saldırdı. Saldırı sırasında dernek içinde 11 dernek çalışanı mahsur kaldı. Dernekte maddi hasar meydana geldi. DTP binası önünde toplanan güruhun saldırısı sonucunda parti binasının camları kırıldı, parti- nin tabelası indirildi. Ayrıca DTP’nin alt katındaki Gökkuşuğı Derneği başkanının evine girilerek evdeki eşyalara zarar verildi.

Santral garajında bulunan ve özellikle Kürt esnafın yoğun olduğu pazara saldıran faşistler birçok dükkana zarar verdi, bazı dükkanlar yağmalandı.

Bursa’nın Kemalpaşa İlçesi’nde Kürtlerin kaldığı bazı evler yakıldı, bazılarının camları kırıldı ve Kürtlerin gittikleri kahvelere saldırılar düzenlendi.

Mesken’de bulunan Beyaztaş Restoran’da bilinçli olarak çıkarılan kavgaya sonucu üç vatandaş yaralandı.

Bursa Tuncelililer Derneği’nin başkanı tehdit edildi.

ÖDP ırkçı saldırılar için "doğaldır, olmalıdır" dedi

Temmuz ayında yapılan genel seçimlerde Kürt ulusal hareketinin destekleyerek TBMM’ye girmesini sağladığı Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP)’nin Konya il teşkilatı, yaptığı basın açıklamasında Kürt ulusal hareketi için “terörist” ve “ABD’nin piyonu” ifadelerini kullandı. ÖDP Konya İl Başkanı İbrahim Elik, devletin Kürt ulusal hareketine yönelik olarak başlattığı şovenist saldırı kampanyasına dahil olarak Kürdistan’ın dağılması ve köylerinde katliamlar gerçekleştiren Türk ordusunun savunuculuğunu yaptı. Sınır ötesi operasyon yapma tehditleriyle saldırganlığını arttıran devletin saldırılarına değinme gereği duymayarak devlete sahip çıkmaya çağırın, Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın birçok ilinde DTP’ye ve Kürtlere yönelik şovenist, faşist saldırıları doğal bir tepki olarak nitelendiren

ÖDP’nin açıklaması, bu partinin geldiği noktayı açık bir şekilde gözler önüne serdi.

26 Ekim Cuma günü ÖDP Konya il binasında açıklama yapan İbrahim Elik, PKK’nin faaliyetlerini ve eylemlerini “terörist” olarak niteledi ve bunlardan vazgeçmesini, “ABD’nin piyonluğunu” bırakmasını istedi.

Yürüttüğü silahlı mücadele ile devleti zora sokan Kürt ulusal hareketinin Temmuz ayında yapılan genel seçimlerde destekleyerek meclise girmesini sağladığı ÖDP, Türkiye-Kuzey Kürdistan’da devletin son süreçte uygulamaya soktuğu politikalar nedeniyle artan gerilime PKK’nin silahlı mücadeleye vermesini salık vererek çözüm önerdi.

ÖDP Konya İl Başkanı İbrahim Elik yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı; “ÖDP Konya il örgütü adına önce-

likle teröre kurban verdiğimiz askerlerimize tanrıdan rahmet, ailelerine ve de ulusumuza başsağlığı diliyorum... bilindiği gibi PKK, Barzani ve Talabani ABD’nin birer piyonudur. Bunları ülkemize saldırtan da ABD’dir. ABD’nin derdi Türkiye’yi kışkırtıp, uluslararası kamuoyunda sıkıştırıp Türkiye’den bir takım tavizler koparmaktır. Buradan Türkiye halkına seslenmek istiyoruz: Tepkileriniz doğaldır, olmalıdır da, ancak demokratik sınırlar içerisinde olsun, şiddet olmasın... Bizler yüzyıllardır Türk’ü ile, Kürt’ü ile, Laz’ı ile, Ermeni’si ile, Tatar’ı ile, Çerkez’i ile, Arap’ı ile, bütün Anadolu halkları ile kardeşçe bu topraklarda yaşadık. Birlikte askere gittik, birlikte Kurtuluş Savaşını verdik, ülkemizi birlikte kurtardık”.

‘Durmak yok; peşkeşe, talana devam’

“Her şey Türkiye için” diyerek yola çıktıklarını söyleyen ve “Durmak yok, yola devam” sloganı ile seçim sürecini göğüsleyen AKP, memleketi satmakta dur durak bilmiyor.

2002 yılında hükümete gelmesinin hemen akabinde büyük bir ivedilikle ülkemizdeki kilit kuruluşları özelleştirme çalışmalarına başlayan AKP; TUP-RAS, PETKİM, ERDEMİR, Eti Alüminyum, İzmir-Mersin limanları, Türk Te-

lekom gibi sayısız kuruluşu değerinin çok altında fiyatlarla sattı. Ülkede 2002 yılına kadar yapılmış olan toplam özelleştirme uygulamalarının değeri 8 milyar dolar iken, AKP hükümeti döneminde bu oran 21.3 milyar dolara ulaştı!

Ülkede istihdam yaratmak, üretimi arttırmak, kişi başına düşen geliri yükseltmek, yoksulluğu azaltmak için hatırı sayılır tek bir adım dahi atmayan,

ancak buna karşın özelleştirme talanını hız kesmeden sürdüren AKP, 2008-2010 arası dönemi, eldeki kamu kuruluşlarının satışının tamamlanacağı ‘özelleştirmenin parlak (!) dönemi’ ilan etti. Buna göre, önümüzdeki 2 yıl içerisinde önce elektrik dağıtım şirketlerini, ardından da elektrik üretim şirketlerini özelleştirecek olan AKP, Milli Piyango İdaresi bünyesindeki oyunları da özel sektöre devredecek. Otoyolları, köprü-

leri ve Karayolları Genel Müdürlüğü’ne bağlı tesislerini de özelleştirme listesine dahil eden AKP; Bandırma, Samsun ve İskenderun limanları ile şeker fabrikalarını, TEKEl’in sığın fabrikalarını da satacak... Geri dönüşü olmayan ve ülkemizi emperyalist güçlere daha da bağımlı hale getirecek olan bu satışlardan elde edilmesi beklenen gelir ise 11 milyar 798 milyon YTL!

On binler özgürlük demokrasi ve eşitlik istedi

KESK, TMOB ve TTB’nin çağrısı ile 3 Kasım günü Ankara’da on binlerce kişinin katıldığı “Özgür, Demokratik ve Eşitlikçe Türkiye” mitingi gerçekleştirildi.

Aralarında Demokratik Gençlik Hareketi (DGH)’nin de bulunduğu çok sayıda devrimci-demokratik kitle örgütünün de katılarak destek verdiği mitingde, ülkemiz gündemini işgal etmeye devam eden sınır ötesi operasyona karşı çıkılırken, halkların kardeşliği şian yükseltildi ve savaş değil, insanca bir yaşam için işçi-emeçilere kaynak ayrılması istendi.

Novamed’de görüşme gerçekleşti

Antalya’daki Novamed fabrikasında işçilerin 13 aydır sürdürdüklere grevin ardından firma, Petrol-İş sendikası ile masaya oturdu. 30 Ekim günü gerçekleşen ve tarafların karşılıklı olarak taleplerini sundukları görüşmenin ikinci turu 28 Kasım’da gerçekleşecek. İşverenin 13 aydır ilk defa görüşmeyi kabul etmesini olumlu olarak niteleyen Petrol-İş sendikası başkanı Mustafa Öztaşkın, firmanın çözüm için yeterli teklifler ortaya koymadığının altını çizdi.

Tersana işçileri hakları için yürüdüler

Sınır ötesi tartışmaları ile ülkedeki hak ve özgürlükler mücadelesi perde arkasına itilirken, İstanbul Tuzla’daki tersane işçileri 29 Ekim günü Taksim’e çıkarak, tersanelerde iş cinayetlerinde kaybettikleri arkadaşlarını anarak hükümeti ve işverenleri protesto ettiler.

Taksim Tramvay Durağı’ndan Emek Sineması’na kadar yürüyen TTB-Der üyesi işçiler, burada bir basın açıklaması yaptılar. Tersanelerde ücret gasplarının, taşeronlaştırmanın, sigortasız çalışmanın ve iş cinayetlerinin olağanca hızıyla sürdüğüne dikkat çeken işçiler, 12 günde 5 arkadaşlarını yitirdiklerini söyleyerek “Artık ölmek istemiyoruz” dediler. Eylemde, ölen arkadaşlarını temsil eden siyah tabut taşıyan işçiler, tersanelerdeki iş cinayetlerinin sorumlularının iş güvenliğini sağlamayan patronlar ve onları koruyup kollayan devlet olduğunu dile getirdiler.

TTB-Der üyesi işçileri 4 Kasım günü de Taksim’de sigorta hakları, insanca yaşamaya yetecek bir ücret ve iş cinayetlerinin son bulması için eylem yaptılar. İşçiler, eylemin ardından grevdeki Telekom işçilerini ziyaret ettiler.

Akaryakıt fiyatları zamlandı

Hükümete geldiğinden bu yana periyodik bir biçimde akaryakıt fiyatlarına zam yapan AKP, bu geleneğini sürdürerek 2 Kasım gününden itibaren geçerli olmak üzere akaryakıt fiyatlarına 8-11 YKr arasında değişen yeni bir zam daha yaptı. Akaryakıttan alınan Özel Tüketim Vergisi’nde (ÖTV) yapılan artışların ardından akaryakıt fiyatları da zamlandı. Ayarla-

mayla benzinin litre fiyatı 13-14 YKr, motorinin litre fiyatı ise 8-11 YKr arttı. Böylece benzinin fiyatı 3 YTL sınırına dayanarak zirve yaptı.

İstihdamda, üretimde, ekonomide dünya sıralamasının dibinde gezinen ülkemiz, akaryakıttan alınan vergide ve akaryakıt fiyatında dünya sıralamasının

ilk sırasında yer alıyor. Mazotun rafineri çıkış fiyatının sadece 74 YKr olmasına karşın aldığımız mazotun litresi için 83 YKr, yani rafineri fiyatından daha fazlasını ödüyoruz. Akaryakıttan alınan verginin de vergisinin alındığı ülkemizde, 74 YKr’ye elde edilen mazotun litresini 2.26 YTL’ye satın alıyoruz...

TEKEl özelleştirilmenin eşiğinde

TEKEl’in 2003 yılında özelleştirmeye açılan sigara bölümünün satış ihalesi açıldı. İhaleye ilişkin son tekliflerin 25 Ocak 2008 tarihinde verileceği TEKEl sigara fabrikalarını almak isteyen kuruluşlar arasında Imperial Tobacco, Altadis, BAT, JTI gibi çok sayıda emperyalist tekel de var. İhalede geçici teminat tutarı 30 milyon dolar olarak belirlenirken, özelleştirme kapsamında, İstanbul, Adana, Balıca, Bitlis, Malatya ve Tokat sigara fabrikaları satılacak.

ABD ve Avrupa ülkelerinde sigara içenlerin sayısında yaşanan kronik azalmaya karşın Asya ve Afrika ülkelerinde sigara içenlerin oranlarının her geçen gün artması ve sigara içme yaşının giderek düşmesi, emperyalist sigara tekellerini bu coğrafyadaki ülkelere çekerken, dünyada en çok sigara tüken 7. ülke olan ülkemiz de bu özelliği ile sigara tekellerinin iştahını kabartıyor. Önceleri ülkemizdeki sigara pazarının yüzde 100’üne sahip olan TEKEl, yabancı sigara tekellerinin ülkemizde giderek büyümesine karşın halen pazarın yüzde 40’ını elinde bulunduruyor. Ülkemizde yıllık sigara satışı

10 milyar YTL dolaylarında. Emperyalist sigara tekellerinin TEKEl’e olan yoğun ilgisi de ülkemizdeki bu devasa sigara pazarından ileri geliyor. Yani yabancı tekellerin ilgi duydukları, onların iştahlarını kabartan TEKEl’in üretim tesisleri ya da ülkemizdeki tü-tün değil. Zaten ihaleyi hangi firma ka-

zanırsa kazansın, mevcut tesisleri kapatacak, işçileri çıkartacak, ihtiyaç duyduğu tütünü dışarıdan getirecek, ülkemizdeki tütün üretimini baltalayacak. Onlar için önemli olan, TEKEl’in elinde bulundurduğu yüzde 40’lık sigara pazarını ele geçirmek.

paketlenmiş sofralık üzüme, meyve suyundan şaraya kadar 7 farklı ürünün üretilceği üretim tesisi için çalışmalara başladık. Güçlü sermayeli ortak anyoruz. Bu konuda Türkiye İhracatçılar Meclisi Başkanı Oğuz Satıcı ve İstanbul Hazır Giyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB) Başkanı Süleyman Orakçıoğlu’na ortaklık teklifi götürdük. Şirkette 311 üyemizin hissesi var. Tesis için gerekli 1.2 milyar YTL’yi üyelerden sağlayacağız” dedi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Telekom grevi ve sendikal gerçeklik

Ülkemizdeki devrimci komünist hareketin, mevcut gündemlere müdahale ederken tek tek olayların oluşturduğu bütünlüklü tabloyu doğru okuması gereklidir. Programatik-stratejik duruşun sağlamlığı tablonun bütünlüğünü görmekle, taktik yaratıcılık ise tek tek olayların bu bütünlük içerisinde taşıdığı anlamın doğru değerlendirilmesi ile var edilebilir. Bugünkü güçler itibarıyla, devrimci inisiyatifin yeterliliğinin yarattığı boşluktan dolayı, devrimci-ilerici olarak tabir edilen kimi sendikalar taşıdığı programatik- stratejik ve taktiksel duruştaki eksiklik sebebiyle, gündemleri işçi-emeççilerin sınıfsal çıkarları doğrultusunda işleyememekte, hatta yer yer objektif olarak hakım sınıfların çıkarlarına hizmet edecek şekilde işlemektedir.

Özellikle de ulusal sorun noktasında, sendikal hareketin ve kimi kitle örgütlerinin yaşadığı bocalama kaynağını esas olarak hakım ulus milliyetçiliğinden almaktadır. Hakım sınıfların ulusal hareketle sürmekte olan mücadelesinde, devrimci-ilerici örgütler bu saldırının tırmadığı dönemde sınıf mücadelesi temelinde yükseltilmesi gereken ‘kardeşlik-birlik’ söylemli dayanışmanın aksine adeta sistemin faşist-inkarıcı konumlanışı ile örtüşen, ona kan taşıyan pratikler sergilemektedir. Söz konusu olan ulusal sorun olunca sistemin yönelimi ve yaptırımları da taşıdığı hassasiyet nedeniyle farklılaşır. Bu yaptırımları göze alamayan ve estirilen şoven rüzgarın gücünden korkan ve de kendilerini hedef olmaktan çıkartacak yollar arayan her bir örgüt kendi varlık gerekçesini yadsımsı olmaktadır. Bir takım zoraki açıklamalarla,ezeni değil ezileni etkisizleştiren söylemlerin sol ve devrimcilik adına zikredilmesi Kemalizm’den köklü olarak kopamamış ideolojik ve siyasal çizgilerden kaynaklanmaktadır. Bu atmosfer içerisinde gündem dışı yapılan zoraki eylemlerle ‘biz bu yaşananların dışındayız’ mesajı verme arayışına girilmesi, sendikal alanın yaşadığı darlaşmayı ve gerileşmeyi göstermektedir.

Türk Telekom’da başlayan grevin ülke çapında devam etmesi, işçilerin ekonomik-demokratik hak ve talepler mücadelesi açısından oldukça önemli bir yer teşkil etmektedir. Bizimki gibi ülkelerde sadece şartların indirilmesiyle köklü kurtuluşun sağlanamayacağı aşıkarak birlikte, işverenin zorlanması ve bazı hakların elde edilmesi açısından, grevin çok önemli silah olduğu da açıktır. Buradan değerlendirdiğimiz zaman kendi içerisinde bir takım tutarsızlıklar-eksiklikleri barındırsa da, işçilerin hakları için yapılan bu çalışmanın kendisi önemlidir ve bu sebeple fiili olarak desteklenmelidir. Ancak Haber-iş başkanının yaptığı açıklamaya bakıldığında, sınır ötesi bir operasyon söz konusu olduğunda grevin ertelenebileceği yönündeki söylemi, sendikal hareket adına verilen mücadelenin hangi noktalara gerilediğini göstermektedir. Bu ülkede yaşanmış ve yaşanmakta olan imha-inkar ve asimilasyon politikalarına, bunlara karşı çıkması gereken emekçilerin alet edilmesi, sözde ‘milli’ çıkarları gereği gerekirse işçilerin fedakarlık yaparak taleplerini erteleyebileceklerinden bahsedilmesi; grevin sendika başkanıncı nasıl algılandığının göstergesidir.

Yine Kürt ulusuna mensup kişi veya kurumlara ciddi saldırılar yapılırken, sendikal hareketin, söyleyecek bir sözünün olmayışı, sadece AKP karşıtlığıyla Ankara mitingini tasarlamaları tartışmaya açıktır. Halkların kardeşliğini öne çıkaracak herhangi bir argümanın olmadığı, sadece Anayasa taslağına olan itirazları ve yapılan Anayasa tartışmalarında reformist istemler üzerine organize edilen eylem, sınıfın ihtiyaçlarından uzak, bürokratik kesimin, parlamenter sistemden istemleri sonucu ortaya çıkmıştır. Yani ihtiyaçlar belirlenirken hangisinin öncelikli olması gerektiği noktasında kafa karışıklığı vardır.

Amacımız yapılan çalışmaları küçümsemek değil, yapılan çalışmanın hangi siyasetin ürünü olduğuna dairdir. Nitelik olarak karşı tarafta hizmet etmeyen eylemlilerin boyutu ne olursa olsun, eylemsizlikten daha iyi olduğunu belirtmek gerekir. Ancak bu eylemlilikler içerisinde bulunarak söyleyeceğimiz sözümüzün olduğunu belirtsek de, bu, eylemin içeriğine bütünüyle katıldığımız anlamına gelmemektedir. Ajtasyon ve propagandanın serbestliği ilkesinden doğru bu tür eylemler, kendi doğrularımızın en geniş kitlelere ulaşılmasına açısından önemlidir.

Kürt ulusunun demokratik muhtevaya sahip hak istemleri karşısında, hakım ulus şovenizmine düşölerek yapılan siyasetin, bugün kendisini daha yakından hissettirdiğini görebilmekteyiz. Bu siyaset tarzı gerçekleri ifade etmekten aciz, bir o kadar da ürkektir. Ülkeyi bu kadar meşgul eden bir gündem hakkında ortaya sürülen her türlü suskunluk, hakım ulus şovenizminin kabulü anlamına gelirken, yarıd daha da büyümüş bir şekilde karşımıza çıkmasını da beraberinde getirecektir. Esasta yaşananlara bakıldığında bazı gerçeklikler bilinmektedir. Ortaya sürülen bu siyaset, sınıfın adına söz kullanan reformist ve revizyonistlerin siyasetidir. Bunların mücadelede ortaya koydukları tereddüt, belirledikleri yönüngenin bozulmasına ve eylemin işlevsizleşmesine neden olabilir.

Bir grevin başlangıcında, olması gerekenlerle, Telekom’da yaşananlar benzerlik içerisinde olabilir. Fakat o çalışmanın hangi seyrirde devam ettiğini de görmek gerekir. Üçlinden aşamada taşeron firmaların grev kırıcılığı yaptığı gerçekliğiyle yüzüyoruz. Eğer banşıl bir eylemin kendisine müdahale var ise, buna karşı meşru müdafat temelinde savunma taktiği geliştirilmelidir. İşçinin hak istemleri karşısında bu direnişe yönelen her kim olursa olsun, objektif olarak sınıf çıkarlarının karşısındadır. Her kim işçinin hak alma mücadelesini zayıflatılmaya çalışıyorsa, burada fiili olarak ortaya çıkan sınıf düşmanlığıdır. Yaptığımız eylemin ve verilen mücadelenin doğruluğuna inanıyorsak, ortaya koyduğumuz grevin kalıcı hakka dönüşmesi için ne yapılması gerekiyorsa yapılmalıdır.

Mücadele çeşitli alanların bir bütünlük içerisinde hareket etmesi ile iktidarlaşır. Ülkemizde Demokratik Halk İktidar; işçi sınıfının ideolojik-politik-örgütsel önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kurulacaktır. Halk İktidarını oluşturan farklı sınıf ve tabakalar arasındaki dayanışmaya, birlikteliği her bir somut gündem etrafında inşa etmek elzemdir. Bu sebeplerle Telekom işçilerinin haklı ve onurlu mücadelesi fiili olarak desteklenmeli, yalnızlaştırılmaya-gündemden düşürülmeye çalışılan bu direnişin tüm işçi sınıfının kazancı ve ya kaybı olacağı gerçekliği unutulmamalıdır.

DKH'nin 25 Kasım kampanyası devam ediyor

Demokratik Kadın Hareketi'nin 25 Ekim-25 Kasım tarihleri arasında “Mirabel Kızkardeşlerin Bilincini Kuşanma Vakti!” adıyla başlattığı kampanya etkinliklerle devam ediyor

4 Kasım tarihinde İstanbul'un üç semtinde söyleşi ve etkinlikler gerçekleştirildi. Bağcılar Demokratik Haklar ve Dayanışma Derneği'nde Demokratik Kadın Hareketi'ni tanıtan sinevizyon gösteriminin ardından Av. Çiğdem Hacisoftaoglu'nun katılımıyla “Haklarımızı biliyor muyuz” başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Panelde iş hukuk ve aile hukuku konularında bilgilendirme yapan Hacisoftaoglu, somut örneklerle konuya çeşitli açılardan açıklık getirdi.

Gazi Tuncelililer Derneği'nde düzenlenen etkinlikte ise gösterilen sinevizyonun ardından ‘Kadın ve Yozlaşma’ konulu bir söyleşi gerçekleştirildi. 25 Kasım Kadına Yönelik Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü'ne ilişkin bir bilgilendirmenin ardından toplumun geneline hakim olan yozlaşmanın yerellerdeki somut örnekleri ve kadınlar üzerindeki etkileri üzerinde

duruldu. Egemenlerin özellikle ezilen kesimlere dayattığı yozlaştırılmış yaşamın bir ürünü olarak derinleşen şiddet olgusunun kadın üzerindeki özgün hallerine vurgu yapılarak, kadının kendisinden hareketle başlayıp toplumun geneliyle buluşturması gereken mücadele yöntemleri ve somut araçlar üzerinde duruldu. Söyleşi sonrası Asi Mavi Tiyatro Grubu'nun kadınlara yönelik şiddete karşı mücadelesini anlatan bir film gösterimi gerçekleştirildi.

Kampanya, 11 Kasım Pazar günü, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde DKH, EKD ve EHP'li Kadınlar'dan birer temsilcinin ve Av. Züleyha Güllüm'ün katılacağı ‘Kadın ve Şiddet’ başlıklı bir panelle devam edecek.

İtalya'da devrimcilere saldırı furyası

Hayata geçirdiği emperyalist tekellerin çıkarlarını merkeze alan politikalar ile işçi ve emekçilerin sosyal-ekonomik-demokratik haklarını budamaya yönelik İtalya devleti, bu saldırılara karşı duran çeşitli fabrikalardaki öncü işçilere ve ülkedeki devrimcilere, onların basın organlarına dönük bir saldırı furyası başlattı.

Taranto, Potenza, Palermo, Ravenna, Milan, Bergamo, Venice, Naples, Siena ve Perugia'daki işçi birliklerine ve evlerine dönük polis

baskınlarının “terörist amaçlı yıkıcı faaliyet yürüten örgütleri” hedeflediğini söyleyen İtalyan devleti, böylece kitleleri aldatmayı, onların savunucusu olan devrimci güçleri “terörist” lanse ederek varlığını yok etmeyi hedefliyor. Ülkedeki burjuva medya da saldırıların ülkedeki “terör” güçlerine yönelik olduğunu ve bu örgütlerin uluslararası “terörist” güçlerle ilişkili halinde olduklarını öne sürerek, devrimcilere dönük başlatılan saldırı furyasına bulunduğu alandan katkı sunmaktadır.

Pakistan'da OHAL ilan edildi

Seçimlere hazırlanan Pakistan'da, geçtiğimiz ay içerisinde ülkeye geri dönen eski başkanlardan Benazir Butto'ya yönelik gerçekleştirilen kanlı saldırı sonrası sıkıyönetim ilan edilerek Anayasa askıya alındı.

Uzun süredir ülkeyi yöneten ve ABD'nin bölgedeki aktörlüğünü yapan darbeci general Pervez Müşerref tarafından hazırlanan karar, hükümet tarafından da onaylanmasının ardından 3 Kasım günü devlet televizyonunda yayımlanarak yürürlüğe girdi. Sıkıyönetimin ilan edilmesinden hemen önce Pakistan polisi, Müşerref'in geçen ay parlamento tarafından yeniden devlet başkanı seçilmesinin yasal olup olmadığına 12 Kasım'dan önce karar vermesi gereken başkent İslamabad'daki Yüksek Mahkeme binasını kuşatma altına aldı. Anayasa'nın da askıya alındığı sıkıyönetim nedeniyle seçimler 15 Şubat'a ertelenirken, ülkede büyük bir gözaltı furyası başlamış durumda. Sıkıyönetimin ilk gününde, aralarında muhalefet partisinin lideri Aitzaz İhsan, eski başbakan Nevaz Şerif, Pakistan Müslüman Birliği partisinin Genel Başkan Vekili Cavid Haşimi'nin de bulunduğu bin 600 kişinin gözaltına alındığı açıklandı. Uzun yıllardır Müşerref'i kullanan ABD, ülkedeki darbeyi ince bir dille “eleştirirken”, Pakistan'a yaptıkları yardımları ise askıya almayacaklarını ilan etti!

Rusya askeri tatbikatlara doymuyor

Amerika'nın Güney Asya, Afrika, Kafkaslar ve Uzak Doğu'da egemenliğini tesis etmek ve korumak doğrultusunda attığı adımlar, Rusya ve Çin'i, bölgede daha aktif bir pozisyon içine girmeye zorluyor.

Uzun süredir gündemde olan ABD'nin “İran'a karşı” kimi Avrupa ve Balkan ülkelerine konuşlandıracağını duyurduğu füze savunma sistemlerine sert tepki gösteren ve açık bir biçimde bunun savaşa yol açabileceğini söyleyen Rusya, birkaç gün önce Uzak Doğu'da geniş ölçekli bir askeri tatbikat gerçekleştirdi. 28 Ekim-3 Kasım tarihleri arasında gerçekleştirilen ve “Doğu 2007” ismi verilen tatbikat, Rusya tarafından son dönemlerde gerçekleştirilen en kapsamlı askeri tatbikatlardan biri. Her ne kadar tatbikata komuta eden Rusya Genelkurmay Başkanı, tatbikatın “terörist” örgüt ve silahlı oluşumların yok edilmesine dönük gerçekleştirildiğini belirtse de, söz konusu tatbikatın temel amacı bundan ziyade ABD'nin bölge özgülündeki politikalarına dönük bir hazırlık gibi görünüyor.

Rusya kıtalararası füze fırlattı

Rusya Stratejik Füze Kuvvetleri Komutanlığından yapılan açıklamada, Baykonur İstasyonu'ndan fırlatılan Rs-18 tipi füzenin, Kamçatka Yarımadası'ndaki hedefi başarıyla vurduğu kaydedildi. Açıklamada, füze denemesinin Rusya'nın eski füzelerini kullanılabilir hale getirme programı çerçevesinde yapıldığı ifade edildi. Rusya, 18 Ekimde yaptığı benzer füze denemesinde, Plesetsk fırlatma üssünden ateşlediği kıtalar arası füzenin hedefini başarıyla bir şekilde vurduğunu açıklamıştı. Moskova, bir yandan yeni nesil füzeler geliştirirken, diğer taraftan eski füzelerinin kullanım sürelerini en az 10 yıl uzatmaya çalışıyor. Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından Rus ordusu ciddi ekonomik krizle karşı karşıya kalmıştı. Rus ordusu, hükümetin yeterli kaynağı aktarmaması yüzünden yeni füzeler geliştirmek yerine SSCB döneminden kalma füzelerin ömrünü uzatmaya çalışıyordu.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Şiddet algısı

Dünya bir ateş topuna dönmüş durumda. Bu yangın yerinde henüz paçasının tutuşmadığını düşünerek rahatlamak, etrafımızı çeviren ateş çemberinin yaşamlarımızı kuşatarak küle dönüştüreceği gerçeğini kabul etmek, yani kendini bile bile ateşe atmak demektir. Çöl ortasında aç ve susuz dolaırken görülen serap ne kadar gerçekse, mevcut sınırlara hapsolan zaman dilimindeki eylemlerin ‘yaşamak’ ve ‘üretmek’ olarak tanımlanması da o kadar ‘gerçek’tir.

Sadece gerçeği referans alarak üretmeye çalıştığımız her değerın somut uğraşının zorlukları ve uzun soluklu çabası bizlere o kadar gerçek dışı ve zor geliyor ki, bu mücadelenin kendisini nafiye bir çaba, hayalperest ve serüvenci olarak tanımlayarak, sınırlarını başkalarının kendileri için belirlediği kendi yaşamlarımızda konuk oyuncuları gibi kuytu bir köşeye çekilmeyi, bu küçük dünyanın ‘konforu’ içerisinde kendimizi güvende hissederek yaşamayı tercih ediyoruz. Ama bu küçük ‘konforlu’ hücrelerin dış dünyanın tüm hastalıklarının bir çekirdeği olması durumu, bizleri geleceksiz, kimliksiz ve umutsuz insanlar yığınına dönüştürmeye devam ediyor.

Küçük hücrelerin en büyük mahkumları olan kadınlar ise kendisini kuşatan bu şiddet dünyasına yabancılaştığı oranda en mağdur olan taraf olmanın ezikliği içerisinde derinleşerek yaşamın kuytu tarafının en karanlık halkası olmaktadır.

Dünya egemenlerinin yarattığı şiddetin belirleyicisi olmayan, ancak ondan en çok etkilenen taraf olma şeklinde gelişen anlayış, sınıflı toplumların yarattığı kadın kimliğinin insan kimliğiyle çelişerek onun gerisine düşmesinin nedenidir. Kimler ezilir? Kadınlar. Niçin ezilir? Kadın oldukları için. Bu kendine biçilen rolü kabullenme hali, ezen-ezilen tarafların kendini tekrar ve tekrar üretme durumunu yaratmakta, kölenin köleliğini içselleştirmesiyle kalıcı bir duruma dönüşmekte ve tek gerçekmiş gibi yansımaktadır. Nitekim son gelişen olaylara baktığımızda bu gerçeğin bir kez daha karşımıza çıktığını görüyoruz. Mevcut savaş ve şiddet ortamı içerisinde kadınlar en mağdur tarafta duruyor. Bu mağduriyet hali içerisinde kadına verilen değerın niteliğinin ne olduğuna dair canlı örnekler yaşıyoruz. Toplumun her kesiminde hiçleştirilen ve devletin en üst organlarında yer alma durumunda bile bir biçimde erkek egemen üst yapıyı yeniden üretmek mevcut iktidar anlayışının tamamlayıcısı olan ve bu yönüyle sadece biçimsel bir temsiliyetle var olan kadının kadın kimliğiyle görünür hale getirildiği tek durum, kendisine biçilen ‘kadınlık’ sınırları içerisinde olabilmektedir. Kadın yeri geldiğinde bir ‘erkek’ gibi güçlü bir duruşla sistemin ürettiği politikanın sözcüsü olarak görünmekte, yeri geldiğinde ise ‘kadınsı’ olarak değerlendirilen duygusallığı, duyarlılığı ve gözyaşlarıyla mevcut egemen politikaların ‘hümanizminin temsilcisi’ olabilmektedir! Kadına verilen bu ‘değer’ biçimlerinin kadını özgürleştirdiğini iddia etmek mümkün değildir. Tam tersine yaşamlarımızı yön veren her kavram (savaş, barış, şiddet, eşitlik, özgürlük vb.) egemen anlayışın kendisini yeniden üretmesinin bir aracı olarak, gerçekliğin çok ötesinde çarpıtılarak, içi boşaltılarak kullanılmaktadır ve kadınlar bu ideolojik saldırılara en açık kesimi oluşturmaktadır.

Ezilen halklara ve uluslara yönelik saldırıların aralıksız devam ederek iyice azgınlığı, mevcut gerici egemenliğin karşısında yürütülen mücadelelerin şiddetin kaynağı olarak gösterilmek istendiği ve genelde tüm toplumun özelde ise kadınlarla örgütlü mücadele arasına keskin bir çizgi çizilmeye çalışıldığı bu günlerde mevcut egemen anlayışın gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Savaşın ve şiddetin yaşamın her alanına sirayet ettiği emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yıkılıp, barış ve özgürlükler dünyasının kurulması mücadelesi, devrimci şiddet, devrimci savaşımları bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Bu zorunluluğu ‘terörizm’ olarak nitelendiren ve kitleleri devrim ve komünizm mücadelesinden koparmanın her türlü yöntemini uygulayarak kitlelere nüfuz etmeye çalışan egemenlerin zihinlerimizde, yaşamlarımızda ve kimliklerimizde yarattığı bulanıklığı gidermenin tek yolu, insanlığın kurtuluşunu ve özgürlüğünü hedefleyen bir savaş ve eylem pratiği içerisinde olmaktadır. Bunun dışındaki her türlü konumlanış, biçimi ve amacı ne olursa olsun objektif olarak şiddeti yaratanların değirmenlerine su taşımak olur.

Algılarımız, yaşam pratiğimiz içerisinde şekillenir. Yaşam pratiğimiz düzenin çizdiği sınırlar içerisinde şekillendiği sürece kadını mağdurlaştıran anlayıştan kopamaz, onu kendimizde tekrar ve tekrar üretiriz. Bu yönüyle emperyalizme, faşizme, feodalizme, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı savaş açmak ve bu savaşın özneleri olmak en çok kadınlar için bir zorunluluktur. Çünkü ancak bu yolla atılan adımların kadını özgürleştireceği apaçık ortadadır. Kadının kendini keşfederek insanlaşmaya doğru kendini tamamlama süreci, ancak dünya ve ülke meselelerine ilişkin yürütülen toplumsal mücadele ile bütünleşmesi ile mümkündür. Bu gerçek de tüm dünyayı ideolojik, politik, ekonomik ve askeri saldırılarla kuşatan emperyalizme ve ona güdümlü egemenlere karşı isyan etmeyi, ezilenlerden yana yürütülen Halk Savaşı pratiği ile doğrulmayı zorunlu kılar.

Fransa grev dalgası ile sarsılıyor

Çalışanların sosyal-ekonomik haklarına dönük saldırı politikaları nedeniyle son zamanlarda sık sık gündeme gelen Fransa'da, Ulusal Demiryolları Kurumu'ndaki 8 sendikadan altısı, önümüzdeki günlerde yürürlüğe sokulacağı açıklanan özel emeklilik reformuna karşı greve gideceklerini duyurdular.

Fransa'daki en büyük demiryolu ulaşım sendikalarından CFTC, CGT, SUD-Rail, UNSA, FO ve CFE-CGC bütün demiryolu çalışanlarını 13 Kasım günü saat 20.00'de başlayacak olan süresiz greve katılmaya çağırıyor. Demiryolları işkolundaki bir diğer sendika olan Makinistler Sendikası (Fgaac) ise greve katılmayacağını duyurdu.

Demiryolunda örgütlü sendikaların yanı sıra enerji sektöründe örgütlü olan EDF ve GDF sendikaları da çalışma koşullarının iyileştirilmesi doğrultusunda adım atmayan ve mevcut ekonomik-kültürel-sosyal haklarını budamak için kolları sıvayan hükümete karşı greve gideceklerini duyurdular.

Ulusal sorun ve komünist tutum üzerine...

Kürt ulusal sorununu ne mevcut burjuva-feodal iktidar, ne ezilen ulus burjuvazisi, ne de emperyalizm çözebilir. Ulusal sorun sosyal kurtuluş mücadelesiyle, devrimci savaşla çözülür. Türkiye-Kuzey Kürdistan koşullarında ulusların kendi kaderini tayin hakkı korunarak, iki ulusun özgür iradeleri ile ve hiçbir ulusa imtiyaz tanımayan eşitlik temelinde kurulacak olan Yeni Demokratik Cumhuriyet ve bunun yolu olan Halk Savaşı çözümde yegane yoldur

Feodalizmin çözülüşüyle eş zamanlı olarak kapitalizmin şafağında tarih sahnesindeki yerini alan ulusal hareketler Batı Avrupa'da 18. yüzyılın sonlarıyla 19. yüzyılın son çeyreğine varan yaklaşık yüz yıllık tarihi süreçte, burjuva demokratik devrimler dönemine damgasını vurmuştur. Bu sosyo-ekonomik ve siyasi süreç Doğu Avrupa ve Asya'da ise 20. yüzyılın başlarında henüz başlayabilmiştir. Genel kural olarak Batı Avrupa'da homojen (tek uluslu) devletlerin kurulmasıyla sonlanan bu süreç Doğu Avrupa ve Asya'da ise heterojen (çok uluslu) devletlerin kurulmasıyla sonuçlanmıştır. Bu faklılığın altında yatan tarihsel-ekonomik sebep Doğu Avrupa ve Asya'da feodalizmin tam olarak tasfiye edilememiş olmasının yarattığı siyasi ve iktisadi geriliktir. Eşitsiz ve dengesiz gelişmişlikte, ezen ve ezilen ulus farklılaşmasının, hakim ulus gerçekliğinin etkisi vardır. Her iki dönemdeki ulusal hareketlerin hedefi meta üretiminin tam zaferi için sınırları çizilmiş bir iç pazarın bu hareketlerin önderliğini oluşturan burjuvazi tarafından ele geçirilmesi, dil birliğine sahip nüfusun birleştirilebilir topraklarının merkezi devlet halinde bir araya toplanmasıdır. Bugün de istisnasız tüm ulusal hareketlerin doğal eğilimi aynıdır. Eğer bir devleti yoksa kendi devletini kurma, kendi devleti varsa bu topraklar üzerinde kendi sömürüsünü koruma/sürdürme yönündedir.

Buradan sonuç olarak şunları söyleyebiliriz ki; ulus kavramı ve ulusal hareketler kapitalizmin arifesinde ortaya çıkmıştır, yani ulusun anası kapitalizmdir ve ulusal sorun özünde bir pazar sorunudur. Dünya coğrafyasının geniş bir kısmında (Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin ezici çoğunluğunda) demokratik devrimlerin tamamlanamaması ve de feodalizmin tasfiye edilememiş olması sebebiyle ulusal sorun gerçek anlamda çözülmemiştir.

Bu kısa girişten sonra ülkemiz özgülünde var olan ulusal sorun ve bu sorunun çözümüne ilişkin değerlendirmelerimizi aktaralım. Yarı-sömürge, yarı-feodal, çok uluslu yapıya sahip ülkemizde ulusal sorun kendini yakıcı bir biçimde hissettirmektedir ve bugüne kadar gelen bu sorunun gerçek anlamda çözümü ülkemiz proletaryasının omuzlarındadır. 1917 Ekim Devrimi sonrası devrimci niteliğini yitirerek gericileşen burjuvaziye ulusal sorunun çözümünü havale eden her anlayış-çizgi ideolojik kırılmamın, sapmanın temsilsisidir. Ulusal sorunun çözümü sınıfsal kurtuluş mücadelesine doğrudan bağlıdır. Ulusun tam ve gerçek bağımsızlığının yolu sınıfsal kurtuluş devriminden geçer. Ulusal sorunun çözümüne aynı bir ulus devletin kurulmuş olup olmaması

sonucuyla bakmak oldukça kısır ve dar bir bakıştır. Bu yaklaşım esas olarak ezilen ulus burjuvazisinin milliyetçi çizgisiyle bütünleşmiş olmak anlamına gelir. Oysa ki biz komünistler her türden milliyetçi çizgiyi reddederiz ve bunları ideolojik düşman olarak kabul ederiz. İşçi sınıfı ve emekçilerin burjuva-feodal düzene karşı savaşımlarının çıkarları, çeşitli milliyetlerden halkımızın tam dayanışmasını ve en sıkı birliğini gerektirmektedir. Bu çıkarlar her ulusal topluluktan burjuvazinin milliyetçi siyasetine karşı koymayı emreder. Bundan millî hareketlerin demokratik muhtevasının desteklenmeyeceği anlamı kesinlikle çıkmaz, fakat sadece bununla sınırlı olmama anlamı çıkar. Ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin gerçek anlamda bağımsızlığını, özgürlüğünü sağlayacak olan tek irade vardır ki o da Maoist komünistlerdir. Başka bir bayrağa ihtiyacımız yok, göndere çekilmesi gereken orak-çekeçli sınıf bayrağıdır. Kürdistan devrimini PKK'ye havale etmeye varan ezilen ulus milliyetçiliğinden ideolojik olarak derin bir biçimde etkilenmiş ve Kürdistan'ın sömürge olduğu tezinden doğru ulusal temelde örgütlenmeyi savunan seksiyoncu oportünist akımlarla, bunun tersine ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratik içeriğini görmezden gelen küçük burjuva devrimciliğiyle ve faşizmin ideolojik dayanağını oluşturan hakim ulus milliyetçiliğinin şoven-ırkçı bakışıyla örtüşen ve Kürtlerin ulusal varlığını dahi inkar eden bütün sözde Marksist hareketlerle aramızdaki siyasi-ideolojik farklılığı politik yaşamda etkin araçlarla var etmek her zamankinden daha elzemdir. Önderimiz Kaypakka-ya'nın bu konuda ülke devrimci hareketine yaptığı nitel anlamdaki büyük katkı bu yönüyle doğru özümsemelidir. Ulusal soruna ilişkin programımızdaki çözümümüz açıktır; bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birliği. Bu temel şiarımızı açıklamadan önce birkaç temel husus üzerinde duracağız.

Öncelikle ezen ulus ve ezilen ulus milliyetçiliği arasındaki farkı ortaya koymak gerekir. Bizimki gibi çok uluslu ülkelerde ezilen ulus milliyetçiliği genel anlamda demokratik-ilerici muhteva taşımamasına rağmen ezen ulus milliyetçiliği şoven-ırkçı niteliğinden hareketle faşizmin ideolojik kaynağını oluşturur ve bu sebepten dolayı gericidir. Biz komünistler ezilen ulus milliyetçiliğinin bu demokratik-ilerici yönünü kayıtsız-şartsız savunur, destekleriz. Burada önemli bir ayrımın altını çizmekte fayda var; o da devrimci ulusal hareketlerle reformist ulusal hareketler arasındaki farktır. Çünkü bizler

devrimci ulusal hareketleri destekler, demokratik taleplerini savunuruz. Bu kritik ayrımın gerekçeleri birçok siyasi yapı tarafından Marksist literatürde yeri olmayan anti-bilimsel söylemlerle temellendirilmeye çalışılmaktadır. Ulusal hareketlerin örgüt ve mücadele biçimini, yani ordu örgütlenmesinin varlığını ve silahlı mücadele yürütüp yürütmediğini ya da aynı bir devlet kurma talebinden vazgeçip mevcut siyasi coğrafyada kalarak kültürel talepleri öne çıkarmasını; o hareketin devrimci mi, reformist mi olduğu noktasında temel belirleyen olarak kabul etmektedirler. Bu ciddi bir ideolojik kaostur, gıdasını ezilen ulus milliyetçiliğinden alan, Marksizm'den uzak, anti-bilimsel değerlendirmedir. Ulusal hareketlerin devrimci niteliği sahip olup olmadığının tahlilinde temel veriler o hareketin dünya proleter devrimine hizmet edip etmemesi ve komünistlerin propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini engelleyip engellemesi durumlarıdır. Yani ölçüt, programatik ve stratejik duruştur, önderliğin genel siyasi-politik çizgisidir.

Milliyetçiliğin derinleşmesi ile ulusal hareketlerin devrimci niteliğinden gittikçe uzaklaşması paralellik ve eş zamanlılık taşır. Dış faktörlerin de etkisiyle (ülkemizde ve dünyada devrimci, komünist hareketin zayıflığı) kuruluşundan buyana PKK'nin bahsettiğimiz bu ulusal hareketlere özgü süreci yaşamadığını söylemek mümkün değildir. Bu, istisnasız tüm ulusal hareketlerin karakteristik özelliğidir. Bununla beraber bir diğer ortak noktaları mücadele içindeyken veya aynı ulusal devlet kurduktan sonra emperyalizmle işbirliği içerisinde gıdımeleridir. Çünkü bu hareketler siyasi çizgi açısından tam bağımsızlığa sahip değillerdir. Kendi gücüne güvenmeyen, dış güçlere bel bağlayan yapıları vardır. PKK'nin AB ve ABD'li emperyalistlerle diplomatik ilişki geliştirmesi, dönem dönem çözücü irade olarak bu emperyalist odakları görmesi bu sebeplerden dolayı bizleri şaşırtmamalıdır. Geline aşamada ülkemizdeki esas sorunlardan olan Kürt ulusal sorunu, emperyalist saldırganlığın ifadesi olan BOP ile birlikte uluslararası alana taşınmış ve böylece uluslararası bir öneme sahip olmuştur. Bu yönüyle de çok bileşenli aktörlerin bölgedeki hakimiyetlerinde kullanmaya çalıştıkları-çalışacakları bu sorunun sosyo-ekonomik ve tarihsel analizi proletarya cephesinden güncel politik konumlanıştaki belirleyiciliği sebebiyle oldukça önemlidir.

Ulusal sorundaki temel şiarımızın uluslara tam hak eşitliği ve ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını (UKKTH) -yani aynı bir devlet kurma hakkı- kayıtsız-şartsız tanımak olduğunu belirtmiştik. Bu

çözümün ne anlama geldiği noktasında saflarımızda da etkili olan ciddi bir yanlışın mevcut olduğunu belirtmeliyiz. Kendi kaderini tayin "hakkını", yani aynı bir devlet kurma hakkını kayıtsız-şartsız tanımakla, kendi kaderini tayin "talebini" yani aynı bir devlet kurmayı kayıtsız-şartsız desteklemek bir ve aynı şeyler değildirler. Bu nokta oldukça önemlidir. Birincisi her şart altında savunulurken, ayrılmanın, aynı bir devlet kurulmasının desteklenmesi çeşitli şartlara bağlıdır. Bizler bu durumda proletaryanın sınıf çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre politik belirmemizi yapar ve davranışımızı buna göre belirleriz. Ezilen ulusun bu hakkını kullanması sınıf mücadelesinin zararına yol açacaksa bu duruma bizlerin kayıtsız kalması beklenebilir, ayrılmaya karşı ajitasyon-propaganda hakkımızı sonuna kadar kullanırız-kullanmalıyız. Fakat hiçbir durumda ulusun ayrılmaya talebini fiili olarak engellemeyiz. Bunun aksi anlayışlar UKKTH'nin inkar olan şovenist-ilhakçı politik tutumdur. Tüm ulusların hak eşitliğini savunup ulusal devlete sahip olma hakkını tanıırken, bütün milliyetlerden proleterlerin birliğini her şeyden üstün tutarız. Türk ulusuna mensup emekçiler içerisinde ezilen ulusların ayrılmaya hakkının var olduğuna, bunun en temel haklardan biri olduğuna ilişkin ajitasyon-propaganda yapılırken, Kürt ulusuna mensup emekçiler içerisinde ise sınıf dayanışmasının gerekliliği üzerinden yapılacak birlik propagandası "halkların birliği ve kardeşliği" temel şiarı etrafında pratikleştirilmelidir. Bu yaklaşım, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki her türlü burjuva milliyetçi etkileri ortadan kaldıracak gibi, burjuva-feodal düzene ve emperyalizme karşı da birliğin çimentosunu oluşturacaktır.

Biz komünistler kendi iktidarımızda genel olarak merkezi güçlü bir devlet taraftarıyızdır. Emekçilerin sınıfsal çıkarını korumada daha avantajlı, sosyalizmin inşası açısından daha elverişli olan güçlü bir iktidar-devlet ancak ve ancak ulusların özgür birlikteliğiyle sağlanır. Tam da bu noktada ayrılmaya hakkının kayıtsız-şartsız tanınması işçi sınıfı ve emekçi halkın en sıkı birliğini, halkların ve ulusların kardeşliğini sağlayan, ayrıştırıcı değil aksine birleştirici bir politikadır. Ülkemizde emekçi halkın burjuva feodal düzene karşı mücadelesi çeşitli milliyetlerden proleterlerin tam dayanışmasını ve en sıkı birliğini gerektiriyor, bu da hangi milliyetten olursa olsun burjuvazinin milliyetçi politikasına karşı direnişi de beraberinde getiriyor. Bizim gibi çok uluslu ülkelerde özellikle ezen ulusa mensup emekçi halk üzerindeki hakim ulus milliyetçiliğinin kırılması, ezilen ulus emekçilerinin ise prole-

taryanın bayrağı altında güven ve kardeşlik temelinde sınıf dayanışmasını yükseltmesinin yolu UKKTH'nin koşulsuz tanınmasıyla sağlanabilir. Bu sebeplerle UKKTH'yi tanımak ayrıştırıcı değil, birleştiricidir. Sosyalizmin hedefi sadece ulusal içe kapanıklığın ortadan kaldırılması, ulusların birbirine yaklaşması değil, aynı zamanda kaynaşmasıdır. Ülkemizde Türk-Kürt emekçi sınıfları ve ulusları arasında daha büyük birlik ve bütünleşmeyi yaratmada esas görev bizlere düşmektedir. Gerek UKKTH'yi yadsımaya çalışmak, gerekse de ezilen ulus burjuvazisinin her türlü talebini desteklemek, proletaryanın bağımsız politik duruşundan uzaklaşmak, işçi sınıfı ve emekçileri burjuva politikasına tabi etmek olur. Özellikle şovenist saldırganlığın boyutlandığı, sınır ötesi operasyon söylemi üzerinden Kürt ulusuna yönelik sürdürülen imha, inkar ve asimilasyon politikasının boyutlandırılmaya çalışıldığı şu günlerde, sağlam ve bağımsız politik duruş sergileyebilmek, esen bu rüzgara karşı köklerimize sınıksız sarılmakla olasıdır.

Bugün emperyalizm Ortadoğu'da ulusal-mezhepsel farklılıkları taşıyarak halklar arasında düşmanlık yaratmaya çalışmaktadır. Klasik "böl-parçala-yönet" emperyalist politikası bölge üzerindeki hakimiyetin stratejik açılımı olarak ABD emperyalizmi tarafından kullanılmaktadır. Şii-Sünni ayrımcılığının tetiklenerek halkların birbirine kurdunmasıyla ulusal farklılıkların milliyetçilik temelinde tırmandırılmasıyla amaçlanan, bölgede birleşik anti-emperyalist direnişin temelleri hiç düşünmeye İran'ın, Suriye'nin ve ABD emperyalizminin fiili işgali altında bulunan Irak'ın, yani bir bütün olarak Ortadoğu bölgesinin geniş bir coğrafyasının öne çıkan ortak özelliği Kürtlerin varlığıdır, devletleşmemiş bir ulusun varlığı. Bu durum ülkemizde olduğu gibi bölge siyasetinin şekillenmesinde de temel belirleyenlerden birisidir. Bu noktada ulusal meseleye ilişkin yazımızda açıklamaya çalıştığımız Maoist bakış tayan edicidir. Sloganımız bellidir: "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz".

Sonuç olarak; Kürt ulusal sorununu ne mevcut burjuva-feodal iktidar, ne ezilen ulus burjuvazisi, ne de emperyalizm çözebilir. Ulusal sorun sosyal kurtuluş mücadelesiyle, devrimci savaşla çözülür. Türkiye-Kuzey Kürdistan koşullarında ulusların kendi kaderini tayin hakkı korunarak, iki ulusun özgür iradeleri ile ve hiçbir ulusa imtiyaz tanımayan eşitlik temelinde kurulacak olan Yeni Demokratik Cumhuriyet ve bunun yolu olan Halk Savaşı çözümde yegane yoldur.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Deneyimlerimizden öğrenelim

Ülke gündemine sokulan faklı farklı “gelişmelere” tanık oluyoruz. Yabancısi olmadığımız olaylar dizisi ardı sıra sahnelenmeye devam ediyor. Anayasa tartışmaları, cumhurbaşkanlığı seçimleri, sınır ötesi operasyon haberleri derken ezilenlerin kutuplaştığı ve birbiriyle çatıştığı tanındık bir iklim hakim kılınmaya çalışılıyor. Bilindik görüntüler yansımaya başladı bile. Linç girişimleri, Türk-Kürt çatışması, devrimci-demokratik kurumlara yönelik saldırılar...

Söz konusu olaylar dizisinin bundan sonra nasıl bir seyir izleyeceği, Rice’ın Ankara ve İstanbul “ziyaretleri” ile Erdoğan ve MGK temsilcilerinin Amerika “temaslarında” cevabını bulacak. Yaşamlarımıza yansıyan “sonuçların” yaratıcıları değişmiyor. Yaşananlar bir yönüyle ülkemizin ABD’ye olan bağımlılık ilişkisine gönderme yaparken diğer yönüyle emperyalizmin önümüzdeki dönem yönelimlerine işaret ediyor. Karşımızdaki tabloda öz itibarıyla değişen bir şey yok. Bizlerin sarf ettiği cümlelerde de...

Deneyimlerimize baktığımızda yaşanabilecekleri kestirmek güç değil. Güç olan, deneyimlerinden öğrenemeyen pratiğimizden esaslı bir kopuşu gerçekleştirebilmek. Sayfalardaki ve söylemlerdeki kadar basit değil köklü kopuşlar. Bir cümleye sığdırdığımız ifadeler sayfalara sığmayacak büyüklükte. Zira bünyemizden atmaya gayret ettiğimiz yönlere de on yılların birikimini taşıyor. Doğru ile yanlışın çatışması yaşamımızın her anında ve her alanında varlığını korumaya devam ediyor/edecek. MLM bilimini kavrayamayışımız, bilimi pratikle buluşturamayışımız doğru ile yanlışın çatışmasında ibreyi yanlışlara doğru çeviriyor. Küçük görünen olaylara dahi çoğu zaman müdahale edemeyişimizin nedenlerini bu bütünsellik içerisinde ele almalı ve kendimize karşı ciddi bir savaş vermeliyiz. Yeni dünyanın söylemleri bizlerin yaşamlarında vücut bulmadığı müddetçe hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizi unutmayalım! Yaşamlarımız eskinin izlerini taşırken ve bu yönlerimiz yeniye doğru değişim göstermezken; yeni olarak ifade edilen “şeyler” kaçınılmaz olarak söylemlerde kalacaktır. Onun için sorunlarımıza doğrudan işaret etmeliyiz. Eksiklikleri kendi dışımızda arama eğilimimiz, eleştiri-özeleştiri mekanizmasına olan kapalılığımız, bilimi öğrenme konusundaki tembelliğimiz, ben merkezci yaklaşımlarımız, birey-örgüt ilişkisini doğru bir zemine oturtamayışımız gibi iç içe geçen birçok zaaf, eskiye olan bağlarımızı olması gereken şekilde kopartamayışımızın resmidir.

Amacımız kötümser bir tablo çizmek değil. Aksine hakim sınıfların karşısına alternatif olarak çıkan bir gücün içerisinde bulunduğu gerçekliğe işaret edebilmek. Emperyalistler dünyamızın 50-100 senelik planlarını çizirken; emperyalizmin sözcüleri memleketimizin sokaklarını rahatlıkla adımlarken, bizlerin günü birlik düşünce tarzı ve yaşam pratiği emperyalizme karşı güçlü bir alternatif olabilir mi? Günün gerçekliği içerisindeki duruşumuz alternatif bir hattan uzak olduğumuzu yeter derecede ortaya koymaktadır. Öyleyse pratiğimizden öğrenmeli, büyük düşünmeli ve yüklendiğimiz tarihsel sorumluluğun ağırlığıyla hareket etmeliyiz.

Parti, yaşamı köklerinden sarsacak en etkin araç iken partiyi oluşturan örgütlerin ve bireylerin niteliği bu müdahalenin başarısını ya da başarısızlığını belirler. Bu tablo her birimizin izlerini taşıyor. Dolayısıyla yetmezlikleri kazanıma dönüştürecek olan MLM bilimine sanılmak ve bilimin coğrafyamızdaki temsilcisine güvenmek hayati önem taşımaktadır. Yaşamlarımızı bilimle aydınlatmak örgütlerimizin tutarlı bir seyir izlemesinde önemli bir etkidir. Çünkü partinin belirlemelerini kitlelere götürece bireylerin, partiyi anlamaları ve partiyi yaşamlarında var etmeleri devrim mücadelesinin gelişiminde bire bir etkilidir. Her birimiz devrimin sorunlarına kafa yormalı ve devrimin ihtiyaçları doğrultusunda ileri atılmalıyız. Gençlik, bulunduğu her alanda sahip olduğu örgütleri (araçları) geliştirerek sürekli ilerlemeyi hedeflemelidir. MLM bilimini kavramak, devrime-partiye hizmet eden her bir aracı gözbebeğimiz gibi korumak ve geliştirmek ilerleyişimizin teminatıdır. Bu ilerleyiş içerisinde gün, kavgaya daha fazla sanılmanın, cüreti kuşanıp daha ileri mevzilere atılmanın günüdür.

Öğrenciler YÖK'ü protesto etti

Birçok üniversitede eylemler düzenleyen öğrenciler, YÖK'ün kaldırılmasını, üniversitelerde öğrencilerin söz hakkına sahip olmasını, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim verilmesini istedi

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), askeri faşist darbenin yapılmasının ardından 1981 yılında kuruluşunun 26'ıncı yıldönümünde yine protesto edildi. Birçok üniversitede eylemler düzenleyen öğrenciler, YÖK'ün kaldırılmasını, üniversitelerde öğrencilerin söz hakkına sahip olmasını, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim verilmesini istedi.

İstanbul

Beyazıt Meydanı'nda toplanan öğrenciler YÖK'ü protesto ettiler. "Kırlı savaşa ve şovenizme karşı halkların kardeşliğini haykır" parkartı taşıyan kitle, "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak", "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Biji biratiya gelan", "Faşizme karşı omuz omuza", "Beyazıt faşizme mezar olacak" sloganları eşliğinde meydana toplandı. Eyleme ayrıca Eğitim-Sen üyeleri ve TIB-DER'e üye tersane işçileri de destek verdi.

Öğrenciler adına yapılan ortak açıklamada, "Bugün bu meydana 26 yıl önce kurulmuş YÖK'ün iflasını belgelemek için toplandık! Çünkü 26 yıldır bilincimizi ve kimliğimizi ele geçirmek için bütün silahlarını üzerimize doğrultmuş olan bu kurum; yenilmiştir! Bizlerin bugün burada toplanmış olması bu yenilginin yalnızca küçük bir resmidir" denildi. Polisin yoğun ablukası altında geçen eylem sloganlar eşliğinde son buldu.

Ankara

Ankara'da Konur Sokak'ta bir araya gelen DGH, DPG, EG, SGD, Hacettepe Üniversitesi Öğrencileri Derneği, Odak/Genç Direnişçi, Tüm-İGD üyeleri polis ablukası altında Sakarya Caddesi'ne yürüdü. "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için YÖK kaldırılсын" yazılı ortak pankart taşıyan kitle, polis barikatı ile en-

gellenmek istendi. Karanfil Sokak'tan yürümesi engellenen kitle Yüksel ve Selanik Caddeleri'nden Sakarya Caddesi'ne yürümeyi sürdürdü. Eylem sonunda bileşenler adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada sınır ötesi operasyonla artan savaş çığırkanlığına karşı gençliğin halkların kardeşliği şiarını daha güçlü haykıracağı, hiçbir baskının gençliğin mücadelesinin önüne geçemeyeceği vurgulandı. Eylemde "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak", "Diplomalı işsiz olmayacağız", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir", "ODTÜ, Cebeci, Beytepe, Gazi, Dil Tarih bizimdir, üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji biratiya gelan", "YÖK'e hayır" sloganları atıldı.

İzmir

Demokratik Gençlik Hareketi'nin de aralarında bulunduğu çeşitli devrimci, demokrat gençlik örgütleri EGE Üniversitesi Kampusu'nda protesto eylemi düzenledi. Öğrenciler kampus içerisinde bulunan tüm fakülteleri gezerek YÖK'ü teşhir eden açıklamalar yaptılar. Gıda Mühendisliği önünde bir grup faşist ile yaşanan kısa süreli gerginliğin ardından eylem, Bornova metrosuna kadar sloganlar eşliğinde devam etti. Burada yapılan açıklamada, "Bizler üniversite öğrencileri olarak ne AKP'nin YEK'ini ne de MGK'nın YÖK'ünü istiyoruz. Bizler öğrencilerin, öğretim üyelerinin ve üniversite çalışanlarının söz hakkının olduğu, kendi üniversitelerinin yönetimlerini kendilerinin belirlediği bir üniversite istiyoruz" denildi. Açıklamanın ardından kısa bir tiyatro gösterisi yapıldı. Tiyatro gösterimi ile birlikte alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde eylem olayışa son erdi.

Malatya

YÖK'ün kuruluş yıldönümü bu yıl da çeşitli etkinliklerle yapılan protestolara sahne oldu. Malatya Merkez Postanesi

önünde 6 Kasım günü bir araya gelen DGH, SGD ve YDG üyeleri YÖK'ü protesto ettiler. Malatya Merkez Postanesi önünde, "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak" sloganları eşliğinde toplanan grup burada bir açıklama yaptı. YÖK'ün faşist ve şovenist niteliğinin ön plana çıkarıldığı basın metninde üniversitelerde yaşanan bütün sorunların çözümünün ancak örgütlü mücadele ile mümkün olacağına vurgu yapıldı.

Sivas

Cumhuriyet Üniversitesi öğrencileri Eğitim-Sen'in öncülüğünde YÖK'ü protesto ettiler. Üniversitenin merkez kafeteryası önünde Eğitim-Sen'in düzenlediği eyleme DGH, YDG, SGD, Gençlik Derneği ve ÖDP üyeleri de destek verdi. Basın açıklamasında: özerk, demokratik, eşit, parasız, anadilde, bilimsel eğitim isteğine vurgu yapıldı. Açıklamada Kürt halkına yönelik saldırılar da kınandı.

Bursa

Uludağ Üniversitesi önünde toplanan öğrenciler, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle YÖK'ü protesto etti. Uludağ Üniversitesi Görükle Kampusu önünde toplanan öğrenciler, "YÖK kalkacak, asker gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Savaşa değil, eğitime bütçe" sloganları ile Mediko Sosyal binası önüne yürüdüler. Burada yaptıkları basın açıklamasıyla YÖK'ün yarattığı problemlere dikkat çeken öğrenciler, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim almak istediklerini belirttiler.

Balıkesir

Balıkesir Üniversitesi öğrencileri Necatibey Eğitim Fakültesi'nde YÖK'ün kuruluş yıldönümü nedeniyle bir araya geldiler. Fakültenin kantininde toplanan DGH, EMEP ve SGD üyesi öğrenciler yaptıkları sohbetlerde ülkenin gündeminde olan gelişmeleri tartıştılar.

Amed'de birçok öğrenci gözaltına alındı

Dicle Üniversitesi'nde YÖK'ü protesto eden öğrencilerden 20'ye yakın kişi evlerine yapılan baskında gözaltına alındı. Dicle Üniversitesi'nde YÖK'ün kuruluş yıldönümünü protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamasının ardından öğrenci evlerine baskın düzenlendi. Öğrencilerin gözaltına alınmasının nedenini ise "yasadışı gösteri yapmak", "2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet etmek" olduğu öğrenildi. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nün talebi doğrultusunda Diyarbakır Cumhuriyet Savcılığı'nın da ilk 24 saat içinde öğrencilerin avukatlarıyla görüştürülmemesi yönünde karar verdiği öğrenildi. Öğrencilerin YÖK protestosu nedeniyle gözaltına alınmalarına rağmen avukatlarıyla görüştürülmemesi yönünde karar alınması devletin hukuksuzluğunu ve keyfi şekilde hareket ettiğini kanıtlar nitelikte bir gelişme oldu.

HALKIN
GÖZÜYLE
MİLLİYETÇİLİK

SORULAR

1- Son süreçte sıklıkla dile getirilen sınır ötesi operasyon tezkeresinin hedefi sadece PKK kampları mı, yoksa tezkerenin başka hedefleri de var mı?

2- Bölge üzerinde BOP gibi bir projesi olan ABD ve buna bağlı olarak oluşturulan Irak'taki yönetimin karşı çıktığı bir sınır ötesi operasyon ve sonuçları hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce bölgede yaşayan halkları nasıl bir sonuç beklemektedir?

Abuzer DOĞAN

Abuzer DOĞAN

1- Valla devlet terörü bitirmek için 30 yıldır bir şeyler yapıyor ya da bize öyle yansıyor ama şu son zamanda gördüğüm kadarıyla terör diye hep bizleri birbirimize düşürme planları yapıyor. Ne diyeyim, herkes işine gücüne baksın, hepimiz aynı ademöğlunun evlatlarıyız. Kavgaya, savaşa gerek yok bence.

2- Şimdi zaten ekonomik olarak çökmüş durumdayız. Ekonomisi olmayan birine yaptırım uygulasanız ne olur, uygulamasanız ne olur.

Hasan KALYON

1- Özelde ulusal harekete, genelde ise devrimci demokrat kesimlere karşı topyekün bir imha politikası var. Bu linç politikaları, şovenist

Hasan KALYON

yükseliş bunun bir parçası olarak devreye sokuluyor. Herkesin gerçekleri görmesini, olaylara biraz kafa yormasını istiyorum.

2- Coğrafyamızda sürekli devam eden bir açlık, işsizlik vb sorunlar var. Ekonomik olarak uygulanacak yaptırımlar özellikle bölgemizi daha da kötü bir duruma sokar. Halkımızı daha da zor günler beklemekte.

Bekir YALÇIN

1- Bir işçi emeklisi olarak 12 Eylül'le beraber Türkiye'deki bütün haklarımız ellerimizden alındığı için artık geçmiş günümüzle yaşıyoruz. Şu anda bunu ben derin devletin bir oyunu olarak görüyorum. Ne PKK meselesi var, ne Kürt meselesi var. Sadece burada baskıcı faşist bir dik-

Bekir YALÇIN

tatörlük var. Bunu yayıyorlar, yaymaya çalışıyorlar çıkarıcılar, mafyalar, eroinciler; şu anda PKK'nin içinde mevcut olanlar, şu anda devletin içinde mevcut olanlar. Biz bunların maşası oluyoruz. Dilerim olmayız. Belki gözlerim görmez ama gençlere diliyorum; bu memleketi sevin, bu memleket çiçeksiz olmaz, dikenler günbegün geliyor. Bu dikenler mafyadır, bu dikenler eroindir, haşhaştır, hastalıklı hastalık! Bu hastalığın önüne geçilmesinin doktoru da halktır. Halk da gençliğiyle vardır. Bu gençliğe sahip çıkan, bu gençliği bu aşılardan kurtarıp, insanlık aşısı aşılayın. Çiçekleri severiz. Her çiçekten severiz. Çiçek kalın.

2- Biraz önce dediğim gibi bu topraklarda çıkarıcılar, hırsızlar yani fikir hırsızları, diktatörler var. Yani fi-

Hıdır GÜMÜŞ

kir dediysem bir takım dinsel baskılarla delia fikrini dikte eden çıkarıcılarıdır. Onu at edip, üzerine binip at koşturanlar diyorum. Bunlar var ya bunlar, halkın ekmeğini almak için bu ekonomik bastırımlardır, baskılardır. Bunların hepsi oradaki gariban halkın ekmeğini kesmekten başka hiçbir şey değildir. Ben Kürt, Türk, Çerkez, Laz olarak ayrıym yapıyorum. Şu anda bu toprakların üzerinde bir takım faşist baskılar var. Bu baskılar gördüğüm her çeşmeyi kurutmak için hep bu halkın bilingsizliğinden yararlanarak onların akıntılarına göre şerbet veriyorlar, şerbet değil zehir veriyorlar. Ben bundan başka bir şey bilmiyorum. Hoşgacalın.

Hıdır GÜMÜŞ

1- Yani kendi açımdan bakar-

san devletin 25 yıldır bu ülkede yürüttüğü silahlı mücadelenin başarılı olamayacağı da açığa çıkıyor. Devlet ekonomik, sosyal ve demokratik açılımları yapmadığı zaman vatan, millet, Sakarya edebiyatına baş vuruyor. Yaygınlaştırdığı milliyetçi, şoven dalgayı, ezilen Kürt ulusuna karşı topyekün bir linç ve imhaya doğru sürüklüyor ve bunu da (kafataşçı, ırkçı kalemşörleri önüne sürerek) kendi basın yayın organlarında Türk halkını galeyana getirerek yapmaya çaballıyor. Ama artık Kürtler ne 1920'lerin Kürtleridir ve ne de dünya o kadar küçüktür. Kürtler Anadolu, Ege, Marmara ve Avrupa'nın birçok ülkesine dağılmışlardır. Elbette onlar da demokratik tepkilerini ortaya koyarlar.

2- Türkiye'nin Güney Kürdistan'a karşı yapacağı ambargo uygulaması daha çok Türkiye'nin zararına olacaktır. Yüzlerce Türk firması orada iş yapıyor ve para kazanıyor. Bence kendi halkına kan ve göz yavaşından başka bir şey vermeyenler başka hiçbir halk ve ulusla mutluluk vermezler. Çözümün değil çözümsüzlüğün peşinden koşarlar. Türkiye halkı bundan büyük zarar görür bence.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Kürdistan’a sefer olur
zafer olmaz (2)

Çankaya, Genel Kurmay ve Başbakanlık zirveleri, Terörle Mücadele Yüksek Kurul toplantılarının tümü panik içindeki tüm Türk egemen sınıfların kliklerinin halklara gözdağı verme operasyonudur. Oluşturdukları özel birliklerinin Kürt savaşçılarına karşındaki çaresizliği de göstermiştir ki bu gerici seferlerle hiçbir şekilde kesin sonuç alamayacaklardır. Sınırdışı operasyonlar da yeni değildir. Bugüne kadar gerçekleştirildikleri 24 sınır ötesi operasyon nasıl çözüm olmadıysa, bundan sonra da olamayacaktır. PKK, faşist diktatörlüğün gösterdiği gibi Güney Kürdistan kaynaklı ya da bir Kandil Dağları meselesi değildir. Mısak-ı Milli denilen Türk devletinin resmi sınırları içerisinde ilhak ve işgale varlığı kabul edilmeyen Kürt gerçeği sorununun bir sonucudur. Ve bu sorun varoldukça hiçbir askeri operasyonla PKK’ler bitmez. Ve özellikle de her mesele gibi bu meselenin de gerçek çözüm silahı olan proletarya devrimlerinin öncüleri önderliğindeki Halk Savaşı gerçeği bitmez. Özel harbin denemedikleri hiçbir yöntemi kaldı mı? Şimdi yine 93-94’teki gibi köy ve orman yakmalar, misket bombaları, gerilla kılığına girerek kitlelere baskı yapan katliamcı çete faaliyetleri sürmektedir. Ki Beytüşebab’ta korucu minibüsündeki 13 kişinin öldürülmesinin de bu politikanın bir sonucu olduğu kuvvetli bir ihtimaldir. Hedef Kürt’ü Kürt’e kırdırmaktır. Bu geleneksel kırdırma politikalarının, brakuji ihanetlerinin egemenlere ne tür hizmetler sunduğu defalarca görülmüştür. Bu açıdan ezilen ve emekçilerin birleştirilmesi meselesi bu özel savaşta karşı mücadelede son derece önemli bir husustur.

Çözümü ABD ve AB’nin emperyalist çıkar merkezli politikalarında bekleyenler büyük bir yanılgı içerisindedirler. Tarih emperyalist ve sosyal emperyalistlerden medet umanların, onların desteğiyle gerici bölge devletlerinin bombalarının katlettiği, kanla bastırıldığı nice Kürt isyanı gerçeğine tanıklıktır. Bugün Irak’taki emperyalist işgalinin sürdürülmesine sağladıkları yararlar itibarıyla ABD emperyalistlerinin kendi planı çerçevesinde Barzani ve Talabani gibilerine gösterdiği sözde seviciliğin Kürt ulusunun çıkarlarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Onları ilgilendiren emperyalist çıkarlarıdır. Bu merkez de her zaman Kürtlerin fiilen de emperyalist askeri saldırıların hedefi durumuna gelmesi hiç de beklenmeyecek bir şey değildir. ABD’nin Türk egemenleriyle gerici çıkarlar temelindeki bazı çelişkileri, onun Türk devletine düşman olduğu anlayışına çıkarılmaktadır. Oysa Türk devleti tarih boyunca ABD stratejik planının Ortadoğu’daki tıpkı İsrail gibi ileri karakollarından biridir. ABD stratejisinin hayata geçirilmesinde entegre olmadıkları bazı zorlukları (Kürt sorunu, İran meselesi gibi) itibarıyla Türk egemenlerinin zaman zaman gösterdiği sızlanmalar olsa da, onun ABD planının dışına çıkması mümkün değildir. Uşağın efendiye bu nazlanması yine de efendinin tokatlarıyla terbiye edilmesi, görevlerinin daha yoğun başına geçmesi ile sonuçlanacaktır.

Gabar’a, Cudi’ye, Munzurlara boyun eğdiremeyeceklerdir. Kürt sorunu dışardan dayatılmış ya da Güney Kürdistan kaynaklı bir mesele değildir. Türkiye ve Kuzey-Kürdistan coğrafyasında bir ulusal sorundur. Bir renk, bir sembol, kültür, dil sorunu değil tüm bu sonuçların temelinde yatan bir ulusal eşitsizlikler sorunudur. Bu sorun tam hak eşitliğiyle köklü bir çözüme kavuşturulmadıkça Kürt isyanları bugüne kadar görüldüğü gibi bitmeyecek, inkarcı egemen sınıflar cumhuriyeti rahat yüzü görmeyecektir. Evet, Kürt sorunu, “anayasa, vatandaşlık, üniter devlet içerisinde kültürel farklılıklarıyla bir varolma ya da bir kültürel özerklik projesiyle” aşılabacak bir sorun değildir. Bu geleneksel sistemin bazı ince ayarlamalarla devamına rıza gösterme, Kürt’ün boynuna geçirilmesi boyunduruk zincirini çözümlenecektir. Kürt sorunu proletaryanın alternatifleriyle gerçek çözüme kavuşturulacaktır. Halkların birbirine karşı kışkırtılmasının, birbirlerine boğazlatılmasının önüne geçmeye muktedir çizgi de proletarya enternasyonalizmidir. Proletarya enternasyonalizmi, ezilenle ezenin kardeşliğinin lafla gerçekleştirilemeyeceğini, eşitsizliğin her türüne ideolojisi, siyaseti ve kültürüyle pratikte gerekleri her an icra edilen çözüm programıyla halkların kardeşliğinin yaratılabileceği düşüncesindedir. Türk şovenizmine karşı mücadele, baş görevlerden biri olmaya devam etmektedir. Ortada son dönemin popüler deyimle “bir mahalle baskısı”, “yolunu şaşırmış bazı münferit grupların” hezeyanı değil, Türk egemen sınıflarının ezilen Kürt ulusu ve azınlıklar üzerinde sürdürdüğü bir milli baskısı var. Bir geleneksel imha, inkar ve katliam politikası var. Güney Kürdistan’a yönelik işgal tehditleri aynı politikanın daha üst boyutlara çıkartılarak devam ettirilmesidir. Buna proletarya, ezilen ulus ve halkların birliği, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı perspektifiyle karşı durulmalı, tek millet, tek devlet, tek bayrak sloganı inkarcı, katliamcı, gerici cepheye karşı haklı savaş mücadelesi yükseltilmelidir.

Suriye’de Kürtlere saldırı: 3 kişi öldü

Suriye’nin kuzey bölgesinde yer alan Kürt yerleşim yerlerinde yapılan Türkiye karşıtı gösteride 3 kişi hayatını kaybetti.

Suriye’nin TC sınırındaki Kamışlı Kasabası’nda 3 Kasım Cumartesi günü yapılan TC’nin sınır ötesi operasyon hazırlıklarına yönelik protesto gösterisinde

kolluk güçleri ateş açarak 3 kişinin ölümüne neden oldu. Gösterinin yasa dışı olduğunu öne süren Suriye askerinin, kitleye ateş açması sonucu 3 kişinin öldüğü, onlarca kişinin ise yaralandığı, çok sayıda kişinin de gözaltına alındığı belirtiliyor.

İran yeniden Erbil ve Süleymaniye’de

İran, Erbil ve Süleymaniye’deki konsolosluklarını yeniden açacağını duyurdu. ABD askerlerinin Ocak ayında Erbil’deki İran Konsolosluğu’nu basarak 5 İranlı görevliyi gözaltına almasının ardından, Tahran yönetimi bölgesel hükümetle diplomatik ilişkilerini büyük ölçüde askıya almıştı.

Fars haber ajansına konuşan İran Ulusal Yüksek Güvenlik Konseyi müsteşarı Muhammed Caferi, konsoloslukları tekrar açma karar aldıklarını ve bölgesel Kürt yönetimiyle ortak bir güvenlik komitesi kurulduğunu duyurdu. 5 İranlı ise hala ABD askerleri tarafından gözaltında tutuluyor.

“Uygar” emperyalizmin tablosu: Darfur

Afrika’nın en geniş yüzölçümüne sahip ülkesi Sudan’ın beşte birini oluşturan ve 500.000 km²’nin üzerinde toprağı bulunan Darfur’da insanlık tarihinin en büyük katliamları yaşanıyor. Uluslararası arenada Darfur sorunu olarak bilinen yaşlı kıtadaki bu yara, aslında Sudan’ın kuruluşuyla ortaya çıkmış ve bugüne kadar devam edegelmiştir. 1916’da Sudan’a bağlandıktan sonra özerk bir eyalet durumuna gelen Darfur, 1989 yılındaki devlet darbesinin ardından Kuzey Darfur, Güney Darfur ve Batı Darfur olmak üzere üçe ayrılmıştı. Müslüman etnik gruplara mensup 5 milyon civarında kişi bu geniş bölgede yaşıyor. Bu grupların çoğu Çad sınırında bulunuyor. Arap veya Araplaşmış gruplar; Fur, Rizeigat, Baggara, Malialia, Eni-Huseyin şeklinde sıralanırken, Massalits, Zaghawa, Arawas, Bertı, Tama, Dajo Afrikalı gruplardan oluşuyor. Dinsel ve etnik farklılıklara rağmen hepsi aynı kültürü, aynı tarihi ve aynı kaynakları paylaşıyor.

Darfur’da yaşanan savaş ve bunun doğurduğu katliamlar gerçekliği 2003 yılında, “Sudan Kurtuluş Ordusu/Hareketi” ile “Adalet ve Eşitlik Hareketi” örgütlerinin, bölgenin ihmal edildiği gerekçesiyle merkezi yönetime karşı ayaklanmalarıyla başlamıştı. Yıllardır Arap göçebeler ile çiftçiler arasında süren toprak kavgası, özellikle 1990’larda Darfur’da petrol yataklarının bu-

lunmasıyla bu çatışmalar alevlenmişti. Bölgede yaşanan yoksulluk, su kaynaklarının kıtlığı ve hayvancılıkla geçinen kabileler arasında, otlakların paylaşımı hususunda çıkan anlaşmazlıklar bu çatışmaların daha da tırmanmasını beraberinde getiren diğer önemli faktörler olmuştur.

Bölgedeki zengin petrol kaynaklarının ortaya çıkması, emperyalistlerin gözünü buraya dikmelerini beraberinde getirmiş, bölge 1970’lere kadar İngiliz emperyalizminin tahakkümünde kalmıştı. 1970’li yılların başında Darfur’da açılan petrol yatakları ABD emperyalizminin denetimine girmiş ve bu yatakların büyük bir kısmının işletmesi halen ABD’nin elinde bulunmaktadır. Emperyalistlerin bu sömürü ve talan maratonunda Çin ve Fransa emperyalistleri de yerini almış durumda. Çin petrol ihtiyacının önemli bir kısmını bölgeden karşıladığı gibi birçok petrol işletmesine de sahip bulunuyor. Gelişen noktada çatışma çoğu zaman kabileler veya savaş ağaları arasındaki hesaplaşmalar biçiminde yaşanıyor

Sudan’da, özellikle Darfur’daki petrol yatakları bölge halkının umudu olurken, emperyalistlerin ve uşaklarının varlığı bu umudu iç savaşa, katliamlara, tecavüzlere ve göçlere dönüştürmektedir. Bölgedeki zengin petrol kaynaklarından elde edilen

gelir emperyalist ülkelere ve onların Sudan’daki piyonları olan egemenlerin kasalarına akarken halka yoksulluk ve savaş reva görülüyor. Kısacası Darfur’da petrol üzerine kurulu “savaş oyunu”nun senaryosu Washington’da, Pekin’de, Londra’da, Paris’te yazılıyor.

Sudan egemenleri 2003 yılında şiddetlenen mücadeleleri (kendi aralarında bölünmüş mücadeleler) bastırmak ve hakim olamadığı yerleri denetimine alabilmek için, Araplardan oluşan “Cancevid” milislerini kullanıyor. Bu milisler sistematik olarak Afrikalı kabileleri katletmekte, köyleri boşaltmakta, 8 yaşındaki çocuklar da dahil kadınlara tecavüz edip öldürmektedirler. Gelişen aşamada Darfur’da süren iç savaş üç farklı eksende geliyor; hükümet güçleri ile “isyanıcı”lar, hükümet yanlısı Cancevid milisleri ile Afrika yerlisi sivil halk, Cancevid milisleri ile “isyanıcı”lar arasında.

Sudan hükümetinin izniyle bugün ülkede, Afrika Birliği Banş Gücü’nün 7000 askeri bulunuyor. Geçen Temmuz ayında, BM barış gücü ve Afrika Birliği Banş Gücü’nün Darfur’a 26 bin asker gönderme girişimi sonuçsuz kalmıştı. Uzun süren müzakereler sonucu barış görüşmeleri bir hafta önce Libya’nın Surt kentinde başladı. Sudan hükümeti görüşmelere elverişli ortam yaratmak amacıyla Darfur’da tek ta-

raflı olarak ateşkes ilan ettiğini duyurdu. Ancak konferans daha başlamadan, barış umudu kayboldu. Ülkede savaşan en büyük “isyanıcı” gruplar (SKH ve AEH) konferansı protesto ederek katıldılar. Konferansı açılışında konuşan Kaddafi, Sudan Kurtuluş Hareketi/Ordusu ve Darfur’daki Adalet ve Eşitlik Hareketi’nin konferansa katılmalarının Darfur’da barışın sağlanmasına için esas olduğunu vurguladı.

Darfur’da yönetim karşıtı 7 grup adına konuşan Ahmed İbrahim ise, görüşmelere büyük umut bağladıklarını kaydederek, uluslararası toplumla işbirliği yapacaklarını söyledi.

Emperyalist ülkelerin en önemli müttefiki konumunda olan bölgedeki savaş/silah ağaları ve toprak ağaları, yaratılan iç savaşla zenginliklerine zenginlik katmakta, iktidarlarını pekiştirmektedirler. “Barış”ın sembolü olarak gösterilen BM’nin ve çeşitli “barış” güçlerinin varlığına rağmen savaş bütün yıkıcılığı ile devam ediyor. BM, bugüne değin ülkede “barış”ın yaratılması için çaba sarfetmekten öte, ABD ve diğer emperyalist güçlerin çıkarlarını korumak, genişletmek doğrultusunda seferber oldu. 4 yıldır devam eden iç savaş nedeniyle, Darfur’da 200 bin insan öldü, 2.5 milyon insan göç etti, binlerce insan mülteci kamplarında yaşıyor, birçok bölge insansız durumda.

Hindistan köylüleri toprak için yürüdü

Hindistan’da yaklaşık 27 bin köylü, su ve toprak talebiyle ülkenin 18 eyaletinden başkente yürüdü. Ekta Parishad Halk Koalisyonu tarafından organize edilen 300 kilometrelik yürüyüş, 29 Ekim’de, başkent Yeni Delhi’de yapılan büyük bir miting ile noktalandı.

Üç yüz kilometre yürüyen köylüler, hükümetin sürekli olarak ülkede bir büyümeden söz ettiğini, ancak sözü edilen büyüme ve gelir artışının sadece ülkedeki zengin kesime yansıdığını, devletin uyguladığı bu doğrultudaki ekonomik projelerinin kendilerini yıkıma sürüklediğini,

topraklarından koparttığını ve her geçen gün daha da yoksullaştırdığını dile getirdiler. Özel ekonomi bölgelerinin oluşturulması türünden projeler kapsamında topraklarından sürüldüklerini veya topraklarına değerinin altında parayla el konulduğunu söyleyen binlerce köylü, kısa bir süre önce bu politikalara tepki gösteren 14 arkadaşlarının öldürüldüğünü hatırlattılar.

Ülkenin orta kesiminde yer alan Glawior bölgesinden 25 grupla yürüyüşe katıldıklarını söyleyen bir köylü, sorunlarına ilişkin çok kez raporlar hazırlayarak ilgili makamlara yol-

lamalarına karşın bu talepleriyle hiçbir biçimde ilgililenmediğini belirterek, “Benim topraklarımı, ilgililere rüşvet vererek usulsüz bir biçimde elimden aldılar. Benim gibi toprağı elinden alınmış olan veya alınmak istenen köylülerden bazıları karşı koydukları için öldürüldüler” dedi. Topraklarının kendilerine geri verilmesini, topraksız köylülere toprak dağıtılmasını istediklerini belirten köylüler, sorunlarına bir an önce çözüm üretilmesini aksi takdirde ülkede çok daha büyük çapta eylemler gerçekleştireceklerini kaydettiler.

HKP(M)’den eylemler

Hindistan Komünist Partisi (Maoist), 4 üyesinin devlet güçleri tarafından katledilmesinin ardından Bihar bölgesinde bir günlük grev ilan etti. 30 Ekim günü gerçekleştirilen grev, bölge halkının geniş katılımı ile büyük etki uyandırırken, HKP(M) önderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu savaşçıları, devletin, grevi kırmaya dönük olası saldırılarını önlemek için Bihar eyaletindeki Begusaria bölgesindeki demiryolunu bombaladı.

Öte yandan HKP(M), 29 Ekim günü Hindistan Özel Tim’ine pusu attı. Hindistan devleti tarafından yapılan açıklamada, Bijapur bölgesinde 16’sı Özel Tim üyesi 20 kişilik polis ekibine yönelik gerçekleştirilen saldırıda 4’ü Özel Tim üyesi 5 polislin öldüğü, 4 polislin yaralandığı ve 12 polislin kaybolduğu duyuruldu.

ABD’de yüz binler
emperyalist işgale
‘hayır’ dedi

ABD’nin, Irak’a saldırı kararını onayladığı 28 Ekim’in yıldönümünde 10 kentte sokaklara çıkan yüz binlerce ABD’li, savaşın bitirilmesini ve askeri hareketlerin durdurulmasını istedi. Amerika’daki savaş karşıtı güçlerin oluşturdukları Barış ve Adalet İçin Birleşik Koalisyon’un “Ulusal Eylem Günü” şiarı ile yaptığı çağrıya yanıt vererek ülkenin birçok yerinde sokaklara çıkan ABD halkı, Senato’nun Irak’a müdahaleye onay vermesi-

nin beşinci yıldönümünde ABD yönetiminin işgal politikalarını protesto etti. Vietnam’daki haksız savaşa zorlanan eski ABD askerleri ile Irak’taki ABD askerlerinin yakınlarının da katıldığı eylemlerde, estirilen işgal ve savaş rüzgarının arkasındaki temel amacı ülkedeki tekellerin kasalarını şişirmek olduğuna dikkat çekilerek, bu politikaların engellenmesinin geniş kitlelerin ortak mücadelesi ile mümkün olacağı belirtildi.

Kapitalist paradigma ya da ekonomik ve politik olanın birbirinden ayrılması

Cahide Sarı

Yunanca paradeigma sözcüğünden türeyen paradigma kavramı, bir bilim çevresine belli bir süre için egemen olan model olarak kabaca tanımlanabilir. Gerçekliği kavrayış biçimi olarak paradigma, gerçekliği ön kabullerimiz doğrultusunda yeniden inşa edebilmektedir. Modernist paradigmanın kökeni, Fransız Devrimi ve Sanayileşme Devrimi olarak tarif edilen süreçlerdir. Toplumsal alanı devlet ve toplum olarak bölen bu anlayış, sosyal bilimlerin bütünselliğini de kendi paradigması doğrultusunda parçalamış ve her alanı birbiriyile kopuk ve etkileşimsiz bir konuma hapsedmiştir. Zamanla, gerçekliğin kendisinin bu paradigmaya uysuzluğu pekişince bu defa da "interdisipliner" (disiplinler arası) çalışmalara ağırlık verilmeye başlanmıştır. Ancak interdisipliner anlayış da bilimlerin birbirinden ayrılığını yeniden üretmektedir. Asıl olarak birbirinden ayrı alanların geçici bir süreye ya da bir mekâna has bir biçimde bir araya gelişleri olarak pratiğe dökülen interdisipliner anlayış, yaratılan ayrımı derinleştirmektedir.

Bu ayrımın kendisi bizzat üretilen bir ayrımdır ve temel paradigma aynı kaldığı sürece, yapılacak değişiklikler paradigmanın özündeki çarpıklıklan gizlemeye hizmet etmektedir. Sosyal bilimlerin içinde yapılandırıldığı biçimler ve bu bilimlerin toplumsallığa ve doğaya dair ön kabulleri, kaçınılmaz bir biçimde kavrayışları, beklentileri ve bütün boyutlarıyla gerçekliğin kendisini etkilemektedir. Dolayısıyla kapitalist paradigma, bilimlerin birbirinden kopukluğunu yaratarak, dünyayı ve toplumu tüm yönleriyle kavrama hakkını gasp etmektedir. Çünkü gerçekliğin kendisi ayrı ayrı alanlara hapsedilemeyecek denli grift ve

bütünleşik bir süreçtir.

Kapitalist paradigma çerçevesinde politik ve ekonomik olanın birbirinden ayrılışı, asıl olarak liberal tezlerin gerçeklik olarak kavranmasına hizmet etmektedir. Ekonominin politik süreçlerden ve toplumsallığın kendisinden bağımsız, kendine özgü dinamikleriyle işleyen bir alan olduğunu kabul ettiğimiz andan itibaren bu alana hiçbir müdahale mümkün olmamaktadır.

Sosyal bilimlerdeki bu ayırma işlemi, farklı anlayışlar çerçevesinde, alt yapı ve üst yapı ayrımı olarak farklı Marksist anlayışlara da yansımıştır. Ekonomik alan olarak tarif edilen altyapının üst yapıyı (politika, din, hukuk, kültür vb) belirlediği, bu belirleme ilişkisinin kendi içinde de bir hiyerarşi taşıdığı dile getirilmektedir. Yani son kertede politika, din, hukuk vb gibi alanlar, ekonomik parametrelerce belirlenmekte hatta bu parametrelere tabi kılınmaktadır.

"Ekonomik" ve "politik" alanlar arasındaki ayrışma, elbette, sadece teorik değil pratik de bir sorundur. Modern işçi sınıfı hareketlerini karakterize eden ekonomik ve politik mücadele ayrılığı, sosyalist pratiğin önündeki belki de en önemli engellerden birisidir. Bu engel, birçok devrimci sosyalistın sürekli olarak iddia ettikleri gibi, işçi sınıfı açısından sadece çarpıtılmış, "azgelişmiş" ya da "yanlış" bir bilincin ürünü olsaydı, belki de aşılması çok daha kolay bir engel sayılabilirdi. Ancak, işçi sınıfının "ekonomizm" eğilimi, bu eğilimin kapitalizmin gerçekliklerine ve kapitalist el koyma ve sömürü ilişkilerinin, ekonomik ve politik eylem arenalarını bölme ve belirli temel politik konuları, -politik iktidar konusuyla tarihsel olarak kopmaz bağlara sahip olan egemenlik ve sömürüye karşı mücadeleleri- tamamen "ekonomik" konulara dönüştürme yollarına tekabül etmesinin bir ürünüdür. Gerçekte, bu "yapısal" ayrım, sermaye-

nin elinde bulundurabildiği en etkili savunma mekanizması durumundadır."* (Wood,1981)

Marksizmin hedefi 11. tezde belirtildiği üzere dünyayı değiştirmek ve dünyayı değiştirecek politikanın inşa edileceği toprağı tüm yönleriyle kavrayacak bir analiz biçimi geliştirmektir. Marks, en teknik çalışmalarında bile ekonomiyi toplumdandırılmış, toplumdandırılmış, yani bir anlamda apolitikleştirilmiş biçimde ele almamış, sürekli bir biçimde tarihselliği ve toplumsallığı vurgulamıştır. Kapitalizmin temel çelişkisi üretimin toplumsal niteliği ile mülkiyetin giderek merkezileşerek az sayıda elde toplanması arasındaki çelişkidir. Marks'a göre üretim her zaman, üretim dallarının daha geniş ya da dar bir bütünselliği içinde hareket eden belirli bir toplumsal vücut, toplumsal bir nesnedir. Bu çerçevede Marks'a göre sermaye de toplumsal bir üretim ilişkisidir.

Burjuva ekonomi politığı için ise üretim, insandan ve onun müdahalesinden bağımsız "doğal yasalar" sonucu ortaya çıkmıştır. Aslında bu, kapitalist üretimin biçiminin "evrensel" yani her zaman ve her yerde geçerli olduğunu söylemekle aynı şeydir. Toplumda kapitalist üretim biçimi ortaya çıkmadan önce, farklı üretim biçimleri ve farklı toplumsal ilişkiler mevcuttu. Her tarihsel üretim biçimi toplumsal koşullarda meydan değişimler sonucu ortaya çıkar. Bugün ekonomik alanın belirleyiciliğinin (yani ekonominin diğer alanları domine etmesinin) gerçeklikle örtüşüyor görünmesi, liberal tezlerin doğruluğunu ve geçerliliğini değil, olsa olsa liberal tezler etrafında örülen kapitalist paradigmanın hâkimiyetini açığa vurur. Ekonominin diğer alanları belirlediği tezi etrafında üretilen gerçeklik, elbette ki görünüşte her alanda ekonominin belirleyiciliğini açığa çıkaracaktır. Ancak bu noktada gerçeklik fenomeni birbirine karıştırmamak gerekir.

Marks üretim sürecinin toplumsal alanı belirlediğini iddia etmez, aksine her adımda üretim sürecinin, her yönüyle toplumsal bir süreç olduğunu söyler. Çalışmalarının bazı bölümlerinde maddi üretim biçimini toplumsal koşullardan soyutlayarak incelemesi ise, üretim biçiminin nasıl gerçekleştiğine dair hâkim paradigmanın örtüsünü kaldırma çabasını gösterir. Hâkim paradigmanın bize gösterdiği, işaret ettiği gerçeklik, her zaman ideolojik kılımdan payını alan, aslında gerçekliğin üstünü örten "yaratılmış bir gerçekliktir".

"Dünyanın materyalist bir yorumu insanın, hayatın koşullarını üretmek üzere onlar aracılığıyla doğayla temas ettiği toplumsal faaliyetlerin ve toplumsal ilişkilerin yorumudur ve toplumsal faaliyetin ürünlerinin, insan tarafından üretilen toplumsal ilişkilerin, tıpkı doğal veriler gibi maddi güçlere dönüştüklerini kavrayan tarihsel bir yorumdur. Materyalizmin bu açıklaması, toplumsal biçimler ve tarihsel mirasların maddi güçler olarak oynadıkları roller konusundaki ısrarı nedeniyle, "altyapı" ve "üstyapı" konusunda kaçınılmaz biçimde, can sıkıcı sorular yaratır. Eğer sadece doğal ya da teknolojik güçler değil, toplumsal etkileşim biçimleri de maddi altyapının ayrılmaz parçaları olarak görülürse, altyapıya ait toplumsal biçimlerle üstyapıya ait gibi görülebilecek toplumsal biçimler arasındaki sınır nerede çizilecektir? Ya da, aslında, altyapı üstyapı ikiliği, üreten "altyapı"nın kendisini açıklamaktan çok gizlemekte midir?" (age)

Kapitalist paradigmaya koşut olarak geliştirilen alternatif yaklaşımlardan biri de Dünya Sistemleri Analizi'dir. Dünya sistemleri analizi, varsayılan ayrımların artık sürdürülemez olduğunu, sürdürülmesi durumunda ise bilgi üretim sürecinin felç olacağı ileri sürmektedir. Tarih alanında da, idiyografik

ve nomotetik okulların geliştirdikleri argümanlara karşı Dünya Sistemleri Analizi sosyal bilimlerin birleştirilmesini savunur. Bu bağlamda, Wallerstein tarafından geliştirilen Dünya Sistemleri Analizi, gerçekliğin son derece değişken ve çok boyutlu doğasını ancak katılaştırarak ve kendi "bilimsel" analiz biriminin içine hapsederek kavrayan ve bunu da evrensel –her zaman ve her yerde geçerli- tek bilim anlayışı olarak sunan modern bilim anlayışına karşı bir mücadele çağrısıdır.

Mümkünün gerçekten çok daha zengin olduğundan hareketle dünya sistemleri analizi, her türden mutlak ve evrensel gerçeklerin gölgesinde pasifleştirilmiş bir doğa ve insan kavrayışına karşı çıkar. Toplumsalı kavramak adına analiz biriminin doğru belirlenmesinin temel olduğunu ileri süren dünya sistemleri analizi, toplum, toplumsal değişim, devlet, sosyal bilim ve rasyonalizm kavramlarını sorgular. Bu bağlamda, analiz birimi aslında bir mücadele konusu haline getirilmektedir. Tarihi mini sistemler, dünya imparatorlukları ve dünya ekonomilerinin yeniden kuruluş ve çözümleri zemininde inceleyen dünya sistemleri analizi, sistemin tarihsel evriminin önemini ileri sürer.

Dünyayı değiştirmek için onu her yönüyle bütünlüklü bir biçimde kavramak zorunluluğu, öncelikle liberal anlayıştan üretilen hâkim paradigmanın reddedilmesini gerektirir. Bu reddediş de öncelikle hâkim paradigmanın şablonun kendini yeniden üretmesini sağlayan her türlü faaliyetinin nereden ve nasıl gerçekleştiği üzerine inşa edilmelidir.

* Ellen Meiksins VOOD, *Özgün ismi, "The Speration of the Ecomic and the Political in Capitalism", New Left Review, Sayı: 127, Mayıs-Haziran 1981, sf. 6695.*

Japonya, Birleşik Devletler ve dünya ekonomisi

Immanuel Wallerstein

Bazen endişe verici ve bilinmeyeniyi ortaya çıkarcı nitelikteki haberler basında arka sayfalara gömülüp kalır. 3 Ekim'de New York Times'ın iş dünyası sayfasında internete erişim konusunda küçük bir tabloya yer verdi. Güçlü ekonomiye sahip on ülkeyi sıralarken her biri için iki ölçütü ortaya koyuyordu haber: Geniş banda bağlantısının MegaBit/saniye ölçeğindeki hızı ve aylık hizmet bedeli. Çıkan sonuca göre en hızlı ve en ucuz ülke Japonya iken (61.0 ve 0.27 Dolar ile), ardından Güney Kore geliyor (45.6 ve 0.45 Dolar ile).

Bu tabloda ilginç olan Japonya ile karşılaştırıldığında Birleşik Devletler'in durumunu göstermesidir. Birleşik Devletler 4.8 ile Japonya'dan 14 kat yavaş ve 3.33 Dolar ile on iki kat daha pahalı. Birleşik Devletler'de ekonomik geriliği yüzünden sık sık aşağılanan Fransa'da ise Japonya düzeyinde olmasa da Birleşik Devletler'dekinden üç kat daha hızlı (17.6 ile) ve Birleşik Devletler'dekinin yarısı fiyatına (1.64 Dolar) olması ilginç.

Bu anormal farklılığı açıklayan, Japonya'da ve Birleşik Devletler'de kapitalist girişimci piyasalarının özelliğidir. Times'ın "geniş bant cenneti" dediği Japonya'da, işletmeler ciddi yatırımlar ve tüketiciler için büyük indirimler yapmak zorunda kaldılar. Bunu teoride, kısa dönemli kârlara aldınç etmeden, uzun dönemli projelere dökülen milyarların sonunda geri dönüşü olacağını düşünerek yaptılar. Bu felsefe, Japonya'nın dünyanın iki en hızlı demiryolu sisteminden biri olan Shikansen'i geliştirmesini sağladı. Bu alanda tek rakibi Fransa'dan TGV. Oysa Birleşik Devletler'de herkesin bildiği gibi nadiren kullanılan ve insana para kaybettiren AMTRAK adında sefil bir demiryolu sistemi var.

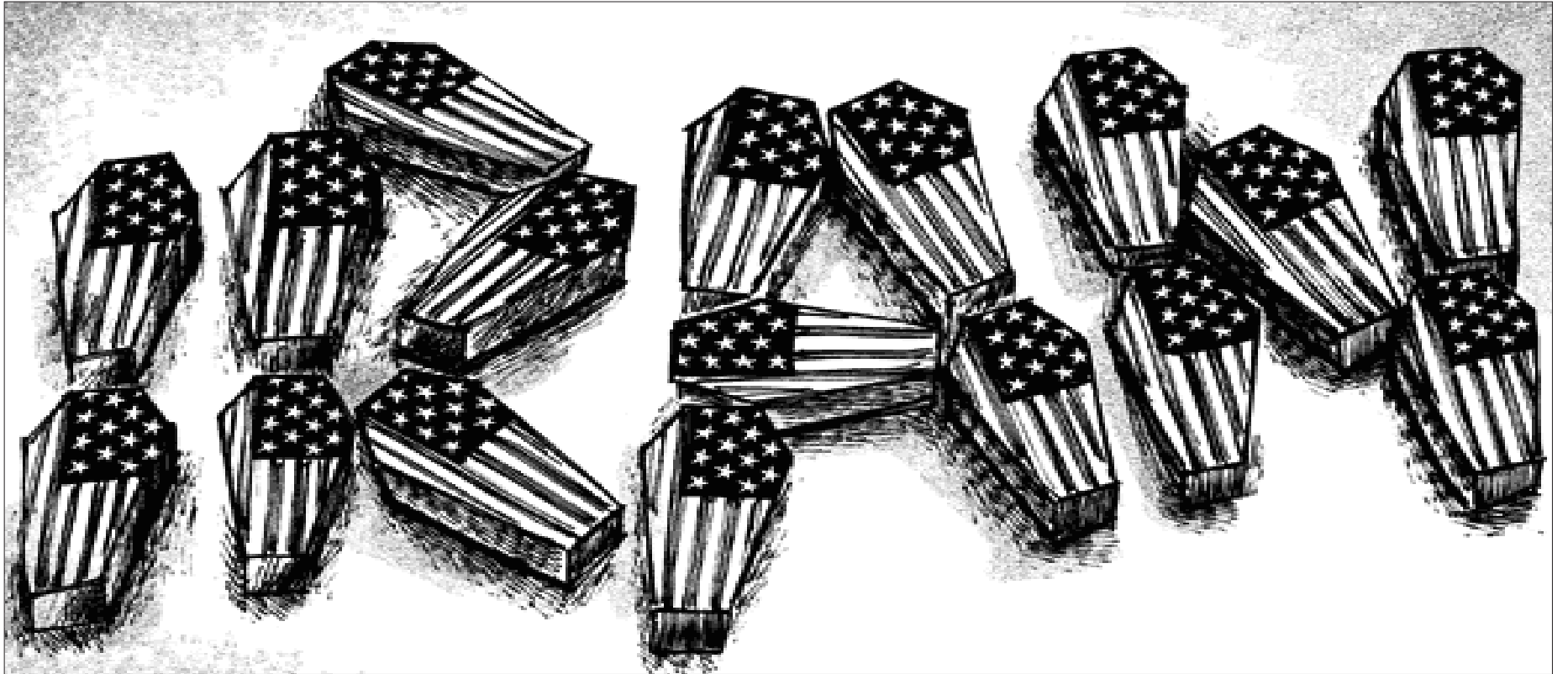
Birleşik Devletler ile Japonya arasındaki iki can alıcı fark, ABD şirket yöneticilerinin bu yılın kazancından kemirecek sermaye harcamalarının haklılığını ispatlamaları yönünde baskı altında olmaları ve ABD hükümetinin, şirketlerin uzun dönemli yatırımlarına destek amaçlı parasal teşvik verme konusunda gönülsüz olmasıdır.

Bu iki farkın sebepleri ortadadır. Bugün, çoğunluk hisseleri her an birine satılabilecek durumda olan ve tepedeki personelin sürekli değiştiği ABD şirketlerinde spekülatif bir karakter hakimdir. Gelecek yılın kârından belki de faydalanamayacak bir CEO için en önemli mesele (gelecek on yılın kârından bahsetmek şöyle dursun) bu senenin kândır. Yani, ABD hükümeti tüm parasını askeri yatırımlara ve oldukça varlıklı kesim için yaptığı vergi indirimlerine harcıyor. Uzun dönemli kapitalist yatırım için geriye harcanacak bir şey kalmıyor. Japonlar ise bunun yerine, Nippon Telgraf ve Telefon'un Ağ Stratejisi Bölümü Genel Müdürü Kazuhiko Ogawa'nın da söylediği gibi "asrılık değişimler"e yatırım yapıyor.

ABD hisse senetlerindeki hızlı fiyat artışı muhtemelen kısa bir müddet daha sürecek fakat on yıl içinde Birleşik Devletler, günümüz kapitalist ekonomisinin anahtar sektörü olarak tanımlanan bilişimde Japonya'nın fena halde gerisinde kalabilir. Hegemonik devlet kendi düşüşünü işte böyle inşa eder. Başat ülke kısa dönemli duruma yoğunlaşır ve verimsiz askeri harcamalara aşırı yatırım yapar. Spekülasyon kâr kaynağı olarak icatların yerini alır. Birilerinin bunu fark etmesine fırsat kalmadan diğerleri (bu olayda Japonya fakat yalnızca Japonya değil) geleceğin teknolojisini kontrol etmeye başlar. Birleşik Devletler de çok uzun zaman önce yükselen bir güç iken böyle yapıpı.

Bunu kısmen de olsa geriye çevirebilecek, Birleşik Devletler'de gerçekleşecek büyük bir kültürel değişimdir. George W. Bush bunu düşünmeye bile hazır değil. Hillary Clinton veya Barack Obama liderliklerini bu yönde kullanmaya hazırlar mı? Bu oldukça şüpheli.

Sendika.org'tan alınmıştır

Afrika ve nükleer silahlar

Mukoma Ngugi

Kwame Nkrumah, "Afrika birleşmeli ya da bölünmeli" sözüyle, aynı zamanda, Hindistan, Pakistan, Çin, Kuzey Kore ve yakın zamanda İran'ın da dahil olacağı nükleer silahlanma yarışından kaynaklanan tehdide de işaret ediyor olmalı. Günümüzün karşılıklı caydırma, yarının karşılıklı yıkım çözümünde oluşan bu ülkeler listesine, Birleşik Devletler, Fransa, Rusya, Britanya ve İsrail'i de ekleyin.

Soğuk Savaş süresince, pek çokları, Afrika'nın Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler arasında yaşanacak bir nükleer savaşa sahne olacağını düşünmekteydi. Bugün ise sorun, kıtanın iki yarıtcı ülke (büyüyen ve istekli bir Çin ile her zaman yayılmacı bir ülke olan Birleşik Devletler) arasında bir nükleer oyuna sahne olup olmaya-acağı konusu.

Bundan dolayı, Afrika'nın, muhtemelen en gelişmiş nükleer silahların çoğalmasını önleme anlaşmalarından birine; aynı zamanda Pelindaba Anlaşması olarak da bilinen ve 1996 yılında yürürlüğe giren Afrika Nükleer Silahlardan Arındırılmış Bölge Anlaşmasına (African Nuclear Weapons Free Zone Treaty; ANWFZ) sahip olması bir teselli kaynağı. Afrika Birliği'ne göre, bugüne kadar 22 ülke anlaşmayı onayladı.

ANWFZ etkileyici bir şekilde oldukça kapsamlı bir anlaşma. Diğer şeylerin yanı sıra, anlaşmayı imzalayan ülkeler, nükleer silahların gelişimine yol açacak herhangi bir eyleme katılmamazlar, bu türden silahları kendi topraklarında deneyemezler ya da denemesine izin veremezler ve bu ülkelerin, aynı zamanda, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın denetimlerine izin verme yükümlülükleri bulunmaktadır. Aynı şekilde anlaşma, bilimsel nükleer gelişmelerin öneminin farkında olup, anlaşmada yer alan hiçbir maddenin, "nükleer bilimlerin ve teknolojinin barışçıl amaçlarla kullanılmasını engelleme anlamına gelmeyeceğini" kesin bir şekilde belirtmektedir.

Anlaşmaya taraf olan dikkate değer bir ülke de, 2003 yılında tüm kitle imha silahlarını yok etme ve nükleer silah geliştirme

girişimlerini sona erdirmeye taahhüdünde bulunan Libya'dır. Dikkati çeken diğer bir ülke de, 1993'te De Clerk'in nükleer silahları olduğunu kabul ettiği, sonrasında bu silahları yok eden ve nükleer silahlara sahip olmayı suç olarak kabul eden bir yasa çıkaran Güney Afrika'dır. Afrika Ulusal Kongresi'nin zaferine bu kadar yaklaşılmışken, ırkçı rejim nükleer silahların siyahların ellerine geçmesini istemiyordu. ANC hükümeti, buna rağmen, bu ırkçı karan politize etmeyerek ve ANWFZ'yi 1996'da onaylayarak doğru şeyi yapmıştır.

Dünyanın geri kalanı Afrika'nın çok arkasındadır. Binlerce nükleer savaş başlığına sahip olmaya devam eden ve nükleer aileye kimlerin buyur edileceği konusunda çifte standarda sahip Birleşik Devletler'in ve Rusya'nın riyakarlığı ortadadır. Birleşik Devletler'in, yeni ortaya atılan terörle savaşında müttefikleri olan Hindistan ve Pakistan'ı göz önüne alın. Mısır ve İran örneğinde de, iki ülke de nükleer enerjiye, askeri olmayan sebeplerden dolayı sahip olmak istediklerini belirttiler, ancak çekik sadece İran'ın üstüne indi. Nükleer silahların yayılmasını önleme anlaşmaları, düşmanca riyakarlıklarla gücünü yitiriyor.

Nükleer bombalar, durumu tetikleyen ve oluşan ortamdan hoşnut olan Bush'un, Ahmedinejad'ın veya kendisini sürekli olarak kuşatma altında hisseden İsrail'in ellerinde tercih edilir olmamalı. Geçmişte yaptıkları savaşların, gelecekte olası bir nükleer felaketten başka bir şey vaat etmediği Pakistan ve Hindistan için, bunlardan hiçbirisi arzulanabilir değildir. Hala aklı başında olan bizler için amaç oldukça basit: Kimse, kesinlikle hiç kimse nükleer silahlara sahip olmamalı.

Bizim trajik hatamız, Afrika'nın her zaman uluslararası politikanın bir parçası ve parseli olmadığını varsaymak. Ancak bunu da göz önünde bulundurun: Japonya'ya düşen atom bombası, ironik bir şekilde, o zamanki Belçika Kongosu'ndan (Ç.N: Günümüzün Demokratik Kongo Cumhuriyeti, 1960 yılında bağımsızlığını kazanıncaya kadar Belçika Kongosu ismini taşımaktaydı) alınan uranyumla zenginleştirilmişti ve bugün, nükleer silahların çoğu, bağımsız bir Afrika devletinde çıkan ve bizi de, gelecekteki katliamlar-

dan dolayı sorumlu yapan uranyumu taşımaktadır. Nükleer silahlarını imha eden iki ülkesi ve yavaş bile başlamama konusunda söz vermiş pek çok ülkesiyle Afrika, tarihin doğru tarafında yer almakta. Afrika, nükleer silahlardan arınmış bir dünya isteme konusunda ahlaki bir yetkiye sahip bulunmakta.

Ancak ahlaki bir duruş yeterli mi? Bu düşünün, havlamanın, ısırganı sahip olmazsa değeri nedir? Namibya gibi uranyum üreten ülkeler ANWFZ'yi onaylamadılar. Bu durum, bazı Afrikalı ülkelerin, kendileri nükleer silahlar üretmeseler bile, çoğunluğu Batılı olan ve bu silahları üreten diğer ülkelere yardım ettikleri anlamına gelmekte (ANWFZ Anlaşmasının yasakladığı bir şey). Ancak kıtadan gözle görülür bir kazancı olmayan Namibya'yı, bu anlaşmayı imzalaması için teşvik edici herhangi bir şey de bulunmamakta. Diğer bir deyişle, Afrika Birliği, maddi getiriler sağlamak durumunda.

Afrika'nın kapışılması şiddetlendikçe, en büyük tehdidimiz, bağımlılık oluyor, çünkü bu durum, ANWFZ Anlaşması'nı, bağış yapan nükleer güçlerin varlığı nedeniyle manipülasyona açık hale getiriyor. Bir yandan, Afrika Emir ve Komuta Merkezi aracılığıyla elindekileri artırmaya çalışan Birleşik Devletler var. Diğer yandan, Çin ve her zamanki Avrupalı şüpheliler bulunmakta. Soğuk Savaş politikaları ve büyük güçlerin savaşının yeniden yaşandığı bir ortamda, nükleer savaş başlıklarının, bu güçlerden biri tarafından bir Afrika ülkesine yerleştirilmesinin diğerini caydırması olası olabilir mi? Büyük güçler onlara sahip olduğu sürece hayır.

Bir anlaşma, imzacıların kadar güçlüdür. Bizler nükleer silahlar konusunu, henüz, bizim için büyük sorunlar olan ekonomik ve askeri bağımlılığımız konusundan ayırma gücüne sahip değiliz. Bölünmüş, zayıf ve bağımlı bir kıta: sağlam bir ahlaki temele ve kapsamlı bir nükleer silahların yayılmasını önleme anlaşmasına sahip olsa da, daha güçlü yarıtcı devletlerin isteklerine bağlı olmaya devam edecek. Bu bağlamda, Nkrumah'ın Afrika'nın birleşmesi ya da bölünmesine ilişkin feryadı, her zamankinden daha zorunlu olarak kalmaya devam ediyor.

Mukoma Wa Ngugi, *Conversing with Africa: Politics of Change ve Hurling Words at Consciousness* adlı kitapların yazarı ve yeni çıkacak olan *New Kenyan Fiction* adlı kitabın editörüdür. Aynı zamanda, bu makalenin ilk olarak yayınlandığı BBC Focus'un Afrika dergisinde köşe yazarıdır.

Sendika.org'tan alınmıştır

“Lenin’in Son Yoldaş’ı”

Aklımda hep kalan, Sovyetlerin iktidarını ilan eden Lenin. Ben tribünün arkasındayım, başkanlık şurada, ben de işte buradayım. Tuhaf ama şunu hatırlıyorum, Lenin salona doğru konuşurken, bir bacağı kıvrık duruyor, onun alışkanlığıydı bu, işte o nedenle de ben ayak kabının tabanını görüyorum ve çok eskidiğini fark ediyorum

Yazar Feliks Çuyev böyle tanımlar ceneze töreninde Viçeslav Mihayloviç Molotov'u. Yıl 1986'dır. Sovyetler'de Glasnost ve Perestrojka dönemi.

Yordam Kitap tarafından “Geçmişten Geleceğe Sosyalizm-1” dizisinden Feliks Çuyev'in “Molotov Anlatıyor” adlı kitabı yayınlandı. Stalin'in sağ kolu Molotov'la 1973'ten 1986'da ölümüne kadar 17 yıl boyunca yapılan 140 görüşmenin sonucunda oluşmuş.

Sovyetler'de Stalin dönemi gerek teorik sorunlar gerekse de uygulanan politikalar anlamında hep tartışmaya mahzar olmuştur. Teorik alanda ortaya konulanlara dair zaten Stalin ölmeden önce değerlendirme ve düzeltmeler yapmıştır. Burjuva-kapitalist dünyanın egemenleri Stalin'i “diktatör” olarak sunup büyük karalama kampanyaları örgütlemişlerdir. Stalin'i bir nefret nesnesine çevirme çabaları karşı-devrim açısından anlaşılır bir şeydir. Çünkü Stalin, sosyalist anavatanı koruyan kişidir. Bunun yanında devrimci-sosyalist kesimde de Stalin aşırınlıklar adamı ve Sovyetler'de ortaya çıkan sorunların müsebbibi olarak gösterilerek mahkum edilmeye çalışılır. Genelde 30 milyona yakın Sovyet vatandaşının hayatına mal olan ve bir varoluş sorununa dönmüş II. Dünya Savaşı ve büyük anavatan savunması koşulları dikkate alınmadan, objektiflikten uzak, tek yanlı ve çarpıtılmış bir yaklaşım sergilenmektedir. Bu açıdan bu döneme ilişkin sınırlı da olsa yapılan objektif yayınlar önem kazanmaktadır.

Kitap, Viçeslav Mihayloviç Molotov'un kronolojik yaşamöyküsü ile başlıyor. Kronolojiye kısaca bakanak olursak Molotov'un önemini daha anlamış oluyoruz. Molotov 1890 yılında doğuyor, 1906 yılında Bolşevik

partieye katılıyor. 1912 yılında Pravda'nın ilk sayısının yayınlanmasında görev alanlardan. Stalin'le beraber en çok yakalanan ve sürgün edilen kişilerden biri. Yer altı faaliyetlerinden sonra 1917 yılında Parti Merkez Komite üyeliği, Ekim devriminde askeri komite üyeliği görevlerinde bulunuyor. 1926 yılında politbüro üyesi oluncaya kadar, Merkez Komite sekreterliği dahil bir çok önemli görevde bulunuyor. 1930-41 yılları arasında Halk Komiserleri Konseyi başkanlığı yapmıştır. En önemli ve kritik görevlerinden biri II. Dünya Savaşı sırasında olmuştur. Bu dönemde Dışişleri Bakanlığı, Alman-Sovyet Paktı imza yetkilisi, Savunma Komitesi Başkan Yardımcılığı, Yalta ve Postdam Konferanslarına katılım gibi görevler yapmıştır. Stalin'in ölümünden sonra Dışişleri Bakanlığı da dahil bazı önemli görevlerde bulunmasına rağmen, önce 1957 yılında Kaganoviç ve Malenkov ile birlikte Kruşçev tarafından parti ve hükümetteki görevlerinden uzaklaştırılmış, ardından 1962 yılında partiden ihraç edilmiştir.

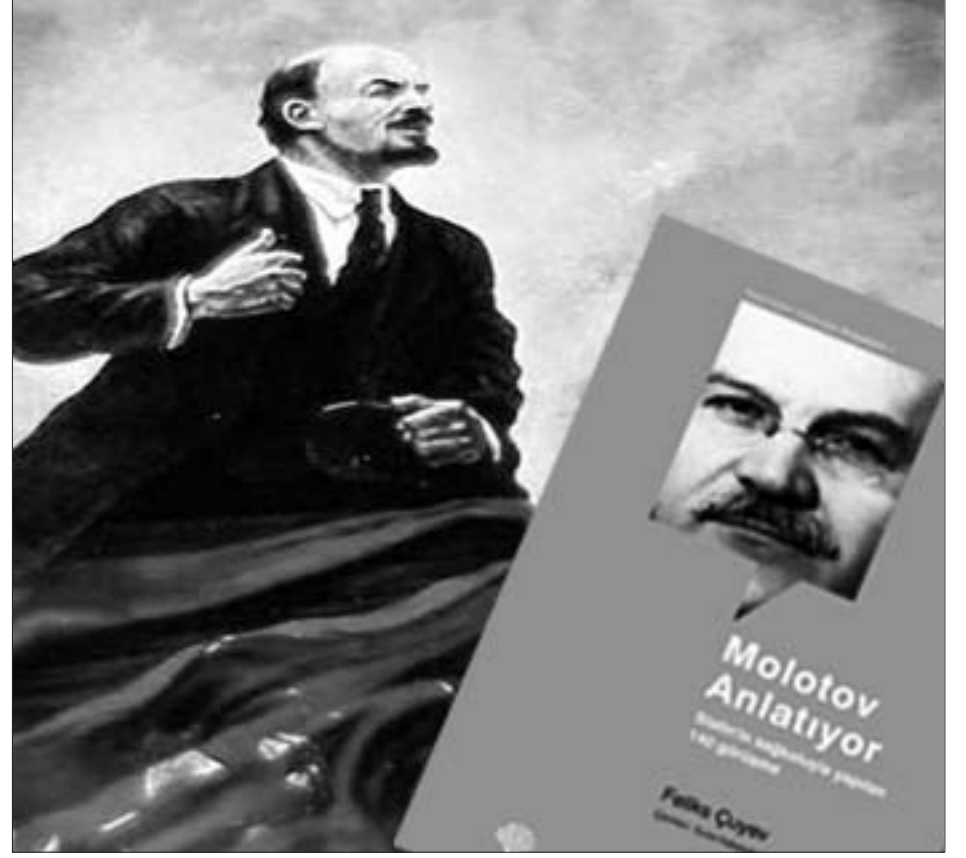
Kitabın kısa tanıtımında şöyle deniyor: “Molotov 1890'dan 1986'ya kadar süren asırlık hayatında, aralarında son Rus çarı, Lenin, Stalin, Kruşçev, Brejnev ve Gorbaçov'unda bulunduğu 11 yönetici gördü. Bolşeviklere 16 yaşında katıldı. Ekim 1917'de devrimi yöneten beyin takımının yanı başındaydı. İç Savaşa katıldı. Lenin sonrasında iktidar mücadelesinde Stalin'i destekledi ve onlarca yıl SSCB'nin iki numaralı adamı olarak kaldı. Lenin'den sonraki parti içi mücadelelerin, kolektifleştirme hareketinin, 1937-38 yargılamalarının, Nazi-Sovyet Paktının ve II. Dünya Savaşı'nın en önemli kişilerindendi. Molotov'un bir özelliği de 2. Dünya Savaşı ve izleyen Soğuk Savaş döneminde

Dışişleri Bakanlığı yapmış olması. Görevi nedeniyle tanıdığı Hitler'i, Roosevelt'i, Churchill'i de anlatıyor bu kitapta. Hatta yeri geliyor; Boğazlar üzerinde denetim hakkı ve Doğu Anadolu'dan toprak isteyip istemedikleri tartışmalarına da açıklık getiriyor. Molotov'un 17 yıl boyunca şair ve yazar Feliks Çuyev'e anlattıkları her bakımdan ilginç, önemli ve sıra dışı.”

Yapılan söyleşilerde Parti ve SSCB tarihinde önemli tartışmalara yol açan, tarihsel önemdeki konulara ilişkin samimi ve açık beyanlarda bulunulmuş Molotov tarafından. Lenin'in vasiyeti, 1937-38 yargılamaları ve Buharin, Kamanev ve Zinoviyev başta olmak üzere yargılanan ve kurşuna dizilenler, 2. Dünya Savaşında Almanlarla imzalanan Pakt, Stalin sonrası Kruşçev tarafından Stalinistlerin tavsiyesi başta olmak üzere bir çok konuda önemli bilgiler mevcut.

Özellikle 2. Dünya Savaşında Almalarla yapılan görüşmeler ve imzalan pakt Sovyetlerin bir saldırının olacağını bilmesine rağmen zaman kazanmak için girdikleri çaba bunun sonucunda bir varoluş-yokoluş sorunundan başarı ile çıkmanın gerilimi, diplomasi ve taktik politikalar birinci elden uygulayıcısı tarafından anlatılıyor.

Kitapta başta Stalin olmak üzere, cezalandırılanlar da dahil diğer parti yöneticileri, Kızıl Ordu mareşallerine dair gözlemler ve değerlendirmeler ile günlük yaşamlarına dair bilgiler ilgi çekici. “Diğer Ülkelerin Komünistleri” bölüm başlığıyla başta THallmann, Bela Kun, Dimitrov, Mao, Tito olmak üzere uluslararası komünist hareketin önderlerine dair kanaatleri yer alıyor. Bazı söylemlerde SSCB merkezli bakış açısını ve izlenen yanlış politikaları da görmek mümkün. Örneğin

ÇKP'ye karşı Komintangın desteklenmesi, Mao'nun Moskova'da kaldığı günlerde gösterilen kibirli davranış gibi.

Molotov görevde bulunduğu dönem boyunca uygulanan politikaların sonuna kadar arkasında duruyor ve yapılan kararlıca savunuyor. Yapılanların sorumluluğunu da üzerine alıyor. Geriye doğru bakınca başta bazı kitlesel sürgünler olmak üzere, bazı uygulamalarda aşırıya kaçıklarını kabul ediyor fakat; o günkü koşullarda bunu neden yapmaları gerektiğini kendince açıklıyor.

Kitapta çarpıcı hikayeler de var. Bunlardan ikisini burada aktararak sonlandıralım yazıyı:

2. Dünya savaşından kitapta anlatılan bir gerçek. Stalin'in oğlu Kızıl Ordu'da askerdir. 2. Dünya Savaşında Almanlara esir düşer. Almanlar, Sovyetler'in elinde esir bulunan bir mareşal ile takas edilmesini öneriri-

ler ve bu Stalin'e iletilir. Stalin'in cevabı ise şöyle olur: “Bir er ile bir mareşali takas etmem”. Bunun üzerine Almanlar Stalin'in oğlunu kurşuna dizerler.

Molotov kitabın bir yerinde şöyle bir anısını anlatır, ki hikaye bize tanıdık: “Aklımda hep kalan, Sovyetlerin iktidarını ilan eden Lenin. Ben tribünün arkasındayım, başkanlığın yer aldığı sekinin arkasında. Lenin tribünün üstünden konuşuyor; başkanlık şurada, ben de işte buradayım. Tuhaf ama şunu hatırlıyorum; Lenin salona doğru konuşurken, bir bacağı kıvrık duruyor, onun alışkanlığıydı bu, işte o nedenle de ben ayakkabının tabanını görüyorum ve çok eskidiğini fark ediyorum. Deliğin şeklini bile hatırlıyorum. (Lenin'in ayakkabısının delik tabanını çiziyor). Şöyle bir şey, iç kısmı çok iyi durumda ama taban delik. Tabanının şekli bile aklımda...”

YILMAZ GÜNEY KÜLTÜR VE SANAT FESTİVALİ BAŞLIYOR!

ETKİNLİK DALLARI VE JÜRİ ÜYELERİ

KISA FİLM

Oktay Güzeleğül (Kısa filmciler Der. Bşk. /Yazar-Yönetmen)
Ahmet Yüzüak (Sinema Kooperatif Bşk.- Yönetmen)
Rabia Gülsün (Belgesel Sinemacılar Birliği- Ressam-Yönetmen)
Ahmet Soner (Yönetmen-Senarist)

ÖYKÜ

Ömer Leventoğlu

Vecdi Erbay
Özcan Karabulut
Semih Gümüş
Cemil Kavukçu

ŞİİR

Sezai Sarioğlu
Mehmet Çetin
Şükrü Erbaş
Lal Laleş
Mehmet Özer
Hicri İzgören
Adil Okay
Nesimi Aday

KARÜKATÜR

Aşkın Ayrancıoğlu

Seyit Saatçi
Kamil Yavuz
Canol Kocagöz
Erhan Yaşar Babalık
Mete Göktürk

RESİM

İbrahim Balaban
Kasım Koçak
Mehmet Özer
Ziyatin Nuriev
Ayla Ersoy
Adnan Doğan

TIYATRO

Tamer Levent
Cezmi Baskın

Ali Erkazan
Altan Erkekli
Altan Gördüm

MÜZİK

Cahit Berkay
Sezar Avedikyan (Kardeş Türküler)
Vedat Yıldırım (Kardeş Türküler)
Nurgül Ateş
Emre Saltık

HALK DANSLARI

Ali Metin
Erdem Kılıç

Ayrıntılı bilgi için iletişim

www.yilmazguneyksf.org
yilmazguneyfestivali2007@gmail.com

Tel: YÇKM * 0212 256 74 68

Tel: Özgür Düşün * 0212 243 91 94

FESTİVAL TERTİP KOMİTESİ

DEMOKRATİK GENÇLİK

HAREKETİ

YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR

MERKEZİ

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

muzafferorucoglu@hotmail.com

www.muzafferorucoglu.com

Devrimci ve devrim

Siyaseti çok iyi bilmek durumu kurtarıyor mu? Sanmıyorum. Siyasetin zeminini genel kültürle, felsefe ve tarihle, sanat ve edebiyatla güçlendirmeyen insanların veya kurumların yapacakları devrimler köklü olmaz. Her devrimin derinliği, onu yapanların, yani mimarlarının derinliğine bağlıdır. Yığınların devrimci enerjilerinin patlamasıyla bilgi patlamasının iç içe, birbirlerini tamamlayarak, aynı anda gerçekleşmesini düşünün. Tarihin görkemli anlarında bu anlar. Bunun iki tipik örneği, Fransız devrimiyle Ekim devrimidir.

Günümüzün devrimcisi, büyük devrimleri yapabilecek durumda değildir. Yenilenme ve ideolojik atılım cesaretini yitirmiştir, her şeyden önce. Genel kültürle, felsefe, tarih, sanat ve edebiyatla güçlendirememiştir siyasetinin zeminini. Geleceğe dair çizdiği proje, eskinin tekrarıdır. Projeyi okuyan yığınlar, “Biz bunu daha önce gördük, “diye mırıldanıyor... Aslında projeyi çizenin de, proje konusundaki kuşkuları haylice fazladır. İnanmakla inanmamakla, yenilen-

mekle yenilenememek; kuşku duymakla, savunur görünmek arasında şaşkıncıdır. Her çağın, her dönemin bir devrimci tipi vardır. Devrimci, sürekli, kesintisiz bir faaliyet içinde olmasına rağmen, tarihsel momentleri, can alıcı, kritik anları kollamaya önem verir. Günümüz devrimcisinin, kritik anları kollama güdüsü oldukça zayıflamıştır. Devrim yapma ateşinin zayıflamasıyla ilgili bir sorundur bu. Geri çekilme, güç toplama, hazırlanma seferberliğinde de beklenen enerjiyi, gösteremiyor, devrimci güçler.

Peki ne olacak?

Bu sorunun cevabını insanda ve onu var eden tarihsel şartların rahminde aramak gerekiyor. 1905 sonrasında karanlık yıllarda, çok az insan, Rusya'da bir devrimin patlayacağına inanıyordu. 1917 Şubat devrimi, bu azınlığı çoğunluk haline getirdi ve bunu da Ekim devrimi izledi. Devrimleri yaratan, tarihi şartlardır. Devrimler, bu şartları biçimlendirir, onlara derinlik kazandırır, ileriyeye doğru çekerler. Devrimleri yenen il-

kin, onların izledikleri kendi politikalarıdır. İkinci olarak tarihi şartlardır. Tabi bu sıralamayı mutlaklaştıramayız. Bu iki nokta, duruma göre yer değiştirebilir. Spartaküs hareketinin yenilmesinde, tarihi şartlar esas rol oynadı. Ama yirminci yüzyıl devrimleri için aynı şeyi söyleyemiyoruz. Bu devrimleri esas olarak, bunların izledikleri yanlış politikalar yendi. Tabi bu politikaların ideolojide de kökleri vardı. Günümüzün devrimcilerini korkutan da işte bu kökler inme oradaki hataları gün ışığına çıkarma sorunudur. Bu tabi ki, cesareti, bilgi enginliğini, ön görüşü, geniş perspektifi gerektiriyor.

Dünyanın durumu ortadadır. Halklar, büyük ulusların büyük propagandalarla allayıp pulladıkları “demokratik”, “uygar”, “özgür” işgalleri kabul etmiyorlar. Dünyanın umudu ve şansı bu kabullenmemede yatıyor. Biçimi, şartları ne olsun, zorla dayatılan ve boyun eğmeyi ahlak olarak sunan büyük ulusların işgallerine karşı yükselen direnişler öğreticidir. Hiç bir ulus, diğerinden da-

ha akıllı değildir. Ve “sizi adam edeceğim,” deme hakkına sahip değildir. Biz hep egemen sınıfları suçlar, uluslara, halklara dokunmayız. Hitler ve avanesi suçludur ama, Alman ulusu ve halkı masumdur. Hitler'in siperlerini dolduran, bir ıslıkla bir anda ordulaşan bir ulusu, eleştiri neşterinin adaletinden uzak tutamayız.

Sağlam bir devrimin temeli, uzun bir süreçte izlenen irili ufaklı doğru politikaların, bu politikalara dayanan çok yönlü bilgilenmelerin ve zorlu mücadelelerin ateşiyle inşa edilir. Çabuk ortaya çıkıp, çabuk büyüyenler, çabuk giderler. Devrimcilik sorunu, bir yaşam tarzı sorunudur. Halkın değer yargılarına dayanmaz; onun kendine özgü değer yargıları vardır. Hem sisteme, hem de halkla birlikte, halka ve kendi saflarındaki devrim statükocularına karşı yürür. Çağın en modern, en özgür hareketidir. Sistemden, geleneklerden ve inançlardan tam bir kopuşun adıdır. Kolay iş değildir. Tatlı ve çetin bir iştir.

SÜREKLİLİK İÇİNDE KOPUŞ = 1961-1982 ANAYASALARI = ASKERİ VESAYET

“YENİ ANAYASA”YA ESKİ(MEYEN) DERSLER! ⁽³⁾
{ SİBEL ÖZ B U D U N / T E M E L D E M İ R E R }

*“Cehalet her zaman kendisine
hayran olmaya hazırdır.”*

**Fazla
söze hacet
yok; AKP
Anayasa
taslağı,
emek cep-
hesi ve
toplumsal
muhalefete
karşı
“1982 ru-
hu”nu ay-
nen koru-
yup baskı-
cı niteliğini
büyük öl-
çüde de-
ğiştirme-
sin sürdü-
rürken,
sermaye-
nin elini
genişlet-
mektedir.
Bu alanda
herhangi
bir burjuva
liberal par-
tiden tek
farkı, din-
sel çevrele-
re tanıdığı
“bo-
nus”dur...**

Ertuğrul Kürkçü’nün, “12 Eylül’ü tek bir cümleyle özetlemeye kalkışsak, ‘gericiliği toplumun bütün dokularına bulaştırmış’ olduğunu söyleyebiliriz. Bu sadece reaksiyonerlik, gericilik, tepkicilik anlamında değil, obstrankrünizm anlamında, yani cahilliğin, bilgisizliğin mediokriterin iyi bir şey olduğunun kabul edilmesi, vasıfsızlığın erdem gibi görülmesi anlamında, bayağı bir fikre ulaşarak da sonuçlandı. Bu, hâlâ savuşturulabilmiş değil, hâlâ onun içinde sürükleniyoruz,”² diye tanımladığı ABD ile doğrusal ilişkileri olan,³ askeri vesayetin doruk noktası olarak askeri darbe hukuk(suzlu)ğu,⁴ olanca netliğiyle “12 Eylül Belgesi”ne yansımıştır!

Örneğin, o günlerde Kenan Evren’in, “1982 Anayasası’nı Devlet Adına Tanıtma Programı” ile ilgili yurt gezisi çerçevesinde 3 Kasım 1982’de Edirne’deki konuşmasında dediği gibi, “Bu Anayasa [yani 12 Eylül Belgesi-b.n.] 1961 Anayasası’ndakinden çok daha ileri, çok daha geniş, çok daha ayrıntılı ve yenidir...”

Bu saptamaya dikkat edin! “Es” geçmeyin! Evren’in ifade ettiği gibi, “1961 Anayasası ve Devlet Anlayışı”⁵ askeri vesayetle uyum içindedir...

Gerçekten de Mümtaz Soysal’ın, “Unutmamak gerekir ki, 1961 ve 1982 Anayasaları, yapılarındaki izlenen yöntem ve ağır basan güç ne olursa olsun, halk oylamasına sunulan meşruluklarını bu yoldan kazanan ve birer ‘toplum sözleşmesi’ niteliği edinmelerini halkın oylarına dayandıran belgelerdir,”⁶ vurgusuyla “vafitiz” ettiği askeri vesayet (ve “milli birlik” ülkülerinin) anayasaları “askeri”dir?

“... ‘Askeri demokrasi’ deyimi, 1960’da askeri darbeler çıktığını açan 27 Mayısçılardan biri tarafından önerilmiştir. Bu ihtilalciye göre ‘Türkiye, siyasi dengeler ve bilhassa ordu-iktidar dengesi bozulduğu zamanlar bunaltıma girmiş, askeri müdahalelere maruz kalmıştır.’ Montesquieu’nun ‘kuvvetler ayrımı’ ilkesine Türkiye’ye özgü bir almaşık (!) getiren bu yaklaşım, 1961 Anayasası’na sunulan MGK aracılığıyla gerçekleştirilmek istenmiştir. 1981 Anayasası’nın bu ‘denge’yi daha da pekiştirmeyi amaçladığını söyleyebiliriz.”⁸

Özetle “1961 Anayasası bazılarının iddia ettiği gibi, bazılarının da sandığı gibi çok iyi bir anayasa değildir. Özgürlükleri kısıtlarken, yürütmeyi ve yönetimi başboş bırakan, yani bir anayasanın görmesi gereken asli işlevin tam tersini yüklenen, onun için de kötü bir anayasa olan 1961 Anayasası. Demokratik kamuoyu hâlâ ‘1982’ye karşı 1961’ ortodoksluğuyla yanılmakta.

1961 koruyucu ve geliştirici özgürlükler rejimiyle, sivil yargının bağımsızlığına ve yargısal denetimine dayanan hukuk devleti anlayışıyla, kesinlikle 1982’den üstün bir anayasa. Ama kabul etmek gerekir ki, devlet yapısını militarize eden, askeri bürokrasiyi ‘yürütmenin içinde yürütmek’, askeri yargıyı ‘yargı içinde yargı’ yapan yanlarıyla 1982’nin prototipini de oluşturan da o...

Her iki anayasa da, temel ideolojisi Kemalizm olan anayasalardır...”⁹

Kemalist askeri vesayetin betimlediği belgelerin aşılması mı? O, gündemdeki “tartışmaların” ötesindeki bir konudur; bu ne unutulmalı, ne de unutturulmamalıdır!

TASLAĞIN TASLAĞINA KENAR NOTLARI

*“Yalnız kaldınız sanırsınız,
Biliyorum.*

*Yalnız bırakılmışsınız,
Biliyorum.*

Ötesi yok.”¹⁰

Yukanda bütün söylenenler bir an olsun akıldan çıkartılmaksızın, Profesör Ergun Özbudun başkanlığında bir akademisyenler heyetince hazırlanıp, bu satırların yazıldığı sıralarda AKP komisyonunca son biçimi verilen ve son birkaç gün içerisinde “sanal ortamda” dolaşımda bulunan “Sivil” Anayasa taslağının, hazırlatıcıların ve hazırlayıcıların “niyetleri”nin okunması açısından önemli olacağı kanısındayız.

Öncelikle, çokça dile getirilen bir itirazı bir kez daha vurgulayalım: Anayasa, Meclis’te çoğunluğu elinde tutan AKP hükümeti tarafından siparişle hazırlatılmış, ve hazırlık süreci 5-6 akademisyen ile sınırlı kalmıştır. Taslağın ancak AKP kurmaylarının elinden geçtikten sonra kamuoyunun tartışmasına açılacaktır. Öte yandan, iktidar partisi, gelen eleştirileri Anayasa metnine -eğer yansayacaksa- nasil ve hangi mekanizmayla sonuçlanacağı konusunda hiçbir şey söylememektedir. Neticede taslak Meclis’te oylanarak kesinleşecektir. Yani bu belge geniş toplumsal kesimlerin uzlaşısıyla falan değil, düpedüz bir AKP belgesi olarak hazırlanmıştır. Sonuçta halk oylamasına sunulacak olması bu durumu değiştirmez; hatırlanacağı üzere 1981 Anayasası da halk oylamasına sunulmuş

ve büyük bir çoğunlukla kabul edilmiştir.

Dahası, “halkımızın” bu tür oylamalarda fazla “eleştirel ve titiz” davranmadığı da bir veridir.”¹¹

“Sivil ve özgürlükçü” ilan edilen yeni Anayasa’ya kabaca bir göz atmak dahi, hazırlanan metnin özgürlükler konusunda hiç de “bonkör” olmadığını gözler önüne sermektedir. Nasıl mı? Metinde hemen her özgürlük belirtildikten hemen sonra, “millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel sağlığın, başkalarının hak ve hürriyetlerinin korunması veya suç işlenmesinin önlenmesi amaçlarıyla sınırlan” dırılabilirceği ilan edilmektedir. Örnek mi? Hemen sıralayalım:

- Haberleşme, ancak “Millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel sağlığın, genel ahlâkın veya başkalarının hak ve hürriyetlerinin korunması veya suç işlenmesinin önlenmesi sebepleriyle usulüne uygun olarak verilmiş hâkim kararı olmadıkça; yine bu sebeplere bağlı olarak gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde kanunla yetkili kılınmış mercin yazılı emri bulunmadıkça”, engellenemez ve gizliliğine dokunulamaz(dır). (md.22.2)

- Yerleşme hürriyeti, “suç işlenmesini önlemek, sağlıklı ve düzenli kentleşmeyi gerçekleştirmek, kamu mallarını korumak; seyahat hürriyeti ise suç soruşturma veya kovuşturması sebebiyle, genel sağlığı korumak yahut suç işlenmesini önlemek amaçlarıyla sınırlanabilir”. (md.23.2)

- Düşünce, kanaat ve vicdan özgürlüğünün kullanılması; “millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel sağlığın, genel ahlâkın, başkalarının şöhret veya haklarının, özel veya aile hayatının korunması, suçların önlenmesi, devlet sırrı olarak usulünce belirtilmiş bilgilerin açıklanmaması, yargının bağımsızlık ve tarafsızlığının sağlanması, savaş kısırtıcılığının engellenmesi, her türlü ayrımcılık, düşmanlık veya kin ve nefret savunuculuğunun önlenmesi amaçlarıyla sınırlanabilir.” (md.26.3) Tabii “h ü r -

dür,

s a n -

s ü r

edile-

m e z ”

denilen

basın da.

(md.27.2)

D a h a s ı ,

“sürelî ve sü-

resiz yayınlar

hâkim kararıyla,

gecikmesinde

sakınca bulun-

an hâllerde ise

kanunun yetkili

kıldığı mercin em-

riyle toplatıla-

bil”ecektir. (md.27.7)

- “Herkes, dilediği

alandaki çalışma,

teşebbüs ve sözleşme hürri-

yetlerine sahiptir.”

(md.29.1), ama, “Çalışma,

teşebbüs ve sözleşme hürriyetleri, millî güvenliğin, genel sağlığın, genel ahlâkın veya başkalarının hak ve hürriyet-

lerinin korunması amaçlarıyla sınırlanabilir” (md.29.2).

- “Herkes, önceden izin almaksızın dernek kurma,

bunlara üye olma ve üyelikten ayrılma hürriyetine sahiptir,” (md.30.1) ama; “Dernek kurma hürriyeti millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel sağlığın, genel ahlâ-

kın, başkalarının hak ve hürriyetlerinin korunması veya suç işlenmesinin önlenmesi amaçlarıyla sınırlanabilir” (md.30.2); hatta, “Demekler, kanunun öngördüğü hâllerde hâkim kararıyla kapatılabilir veya faaliyetten alı-

konulabilir. Ancak, gecikmesinde sakınca varsa millî güvenliğin, kamu düzeninin, suç işlenmesini veya suçun devamını önlemenin yahut yakalamanın gerektirdiği hâllerde, kanunla yetkili kılınan merci, demeyi faaliyet-

ten men edebilir.” (md.30.3)

- Toplantı ve gösteri yürüyüşleri düzenlemek tabii ki serbesttir, ama “, millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel sağlığın, genel ahlâkın, başkalarının hak ve hürri-

yetlerinin korunması veya suç işlenmesinin önlenmesi amaçlarıyla sınırlanabilir”ler. (md.31.2)

- Siyasi partiler, “demokratik siyasi hayatın vazgeçil-

mez unsurları”dır (md.37.1) tabii, ama, “tüzük ve programları ile fiilleri, insan haklarına, Devletin bağımsızlığı ve bölünmez bütünlüğüne, demokrasiye, cumhuriyete ve lâikliğe aykırı olamaz” (md.38.1). Ya olursa mı? Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmalarına karar verilebilir. (md.38.6)

- Ve nihayet, “Sendika kurma hakkı, millî güvenlik, kamu düzeni, başkalarının hak ve hürriyetlerinin korunması ile suç işlenmesinin önlenmesi sebepleriyle sınırlanabilir” (md.47.3); “Toplu iş sözleşmesi ve grev hakları, millî güvenliğin, kamu düzeninin, genel sağlığın, başkalarının hak ve hürriyetlerinin korunması veya suç işlenmesinin önlenmesi amaçlarıyla sınırlanabilir” (md.48.3).

“Peki bu hükümlerin, “yeni” Anayasa’nın gerekçesinde ‘otoriter ve devletçi felsefe’den malûl olduğu ilan edilen 1982 Anayasası’ndan farkı ne?” diye sorduğunuzu duyur gibiyiz. Hayır, AKP Anayasası, “millî güvenlik” kollarında 12 Eylül rejimi kadar hassas gözüktüyor.

AKP Anayasası’nın “liberal”lığı başka alanlarda ortaya çıkıyor. Örneğin, vakıf üniversitelerini “kazanç amaçlı olmama” koşuluna bağlı olmaktan çıkardığında (md.100.1); Devletin, “para, kredi, sermaye, mal ve hizmet piyasalarının sağlıklı ve düzenli işlemlerini sağlayıcı ve geliştirici (...) tedbirleri” alacağını ilan ettiğinde (md.126.1); 1982 Anayasası’ndaki, “Tarım, hayvancılık ve bu üretim dallarında çalışanların korunması” hükmünü kaldırdığında, “Orman olarak muhafazasında bilim ve fen bakımından hiçbir yarar görülmeyen ve tarım alanlarına veya başka alanlara dönüştürülmesinde kesin yarar olduğu tespit edilen yerler; 23 Temmuz 2007 tarihinden önce bilim ve fen bakımından orman niteliğini tam olarak kaybetmiş olan tarla, bağ, meyvelik, zeytinlik gibi çeşitli tarım alanlarında veya hayvancılıkta kullanılabilecek olan yerler”in orman vasfını yitirdiğini ve bunların gerçek ve tüzel kişilere satılabileceğini ilan ettiğinde (md.131.4a,b,c); “Tabii

î servetler ve kaynakların (...) arama ve işletmesinin Devletin özel teşebbüsle ortaklık suretiyle veya doğrudan doğruya özel teşebbüs eliyle yapılması”na (md.130); kıyılarla sahil şeritlerinin özel kullanıma cevaz verdiğinde (md.132.3); kısacası yağmacılığın önünü açtığında...

Tabii bir de şu malûm ve mahut “laiklik” meselesi var. AKP Anayasası, bu konuda da oldukça girişimci gözüküyor. “Sivil” Anayasa’nın gerekçesinde “Devletin, tüm dinî inanışlar karşısında eşit mesafede durarak, herkesin inançlarına uygun şekilde kılde ya ş a - m a s ı i ç i n g e - r e k - l i o r t a m ı sa ğ l a m a y ü - k ü m l ü ğ ü ”nden söz ediliyor edilmesine, ama Diyanet İşleri Başkanlığı, aynen korunuyor! (md.103)

Daha da vahimi, yurttaşlar, “tüm dinî inanışlar karşısında eşit mesafede duracak” Devletin, çocuklarının “eğitim ve öğretiminin ana ve babanın dinî ve felsefî inançlarına göre yapılmasını isteme hakkına” sahip kılınıyorlar (md.24.4). Bir başka deyişle devlet, Nakşibendî’ye Nakşibendi, Ticanî’ye Ticanî, Nuru’ya Nuru inançlarına uygun eğitim vermekle yükümlendiriliyor!

Fazla söze hacet yok; AKP Anayasa taslağı, emek cephesi ve toplumsal muhalefete karşı “1982 ruhu”nu aynen koruyup baskıcı niteliğini büyük ölçüde değiştirmesizin sürdürürken, sermayenin elini genişletmektedir. Bu alanda herhangi bir burjuva liberal partiden tek farkı, dinsel çevrelere tanıdığı “bonus”dur...

“SONUÇ” (MU?)!

“Düşünmek, göze almaktır!”¹²

Foucault’nun, “İktidarın olduğu yerde direnme vardır” ifadesinden hareketle; iktidar belgesi olan anayasa tartışmalarının da bir direnme ve dolayısıyla da teşhir ile örgütlenme alanı olduğu ya da Sun-Tzu’nun, “Taktikleri olmayan strateji zafer gibi en uzun yoldur. Stratejisi olmayan taktikler ise yenilgiden önceki gürültüdür,” uyanı sı bir an dahi unutulmamalıdır.

Ancak bu yetmez; söz konusu alanın sadece (bir devlet biçimi olarak) “demokrasi” ve “demokratikleşme” söylemlerine terk edilmeden; burjuva iktidar ilişkilerinin

aşılması için kullanılması kilit önemdedir.

Hayır, “Hukukun üstünlüğünü” tartışmak, durmadan bundan söz etmek, bunu ak kağıtlara kaydetmek bir iktidar tartışması değildir.

Burjuva iktidar, “Hukukun üstünlüğü”nden söz etse de, (Altın Post’u, Gladio’su, Kontgerilla’sı, Susurluk’u, Şemdinli’siyle!) bunun güvencelerini vermez, veremez...

Çünkü burjuva iktidar anayasası ne kadar “kurusuz” olursa olsun, güvencesini vermediği “raison d’être”nin gerekliliklerini varsayar...¹³

O hâlde anayasayı, sadece “Hukukun üstünlüğü” belgesi olarak düşünüp, tarif ederek tartışmak yanıltır; doğru olan bu tartışmanın merkezine iktidar ilişkilerini koymak, koyabilmektir...

O hâlde, şimdi mevcut anayasa tartışmalarının “Cumhuriyet”i,¹⁴ “Cumhuriyet Devleti”ni (tarihi + gerçeğini + resmi ideolojisini) tartışması gerekmektedir...

Buna hazır mıyız? Bunu başarabilecek miyiz?

Ya da burjuva iktidar koşullarında hukukun üstünde mutlaka bir şeyler olduğundan; yani egemenlik kayıtsız şartsız milletin değil, aksine burjuvazinin olduğunu dilendirip; tartışılan eski ve “yeni” anayasanın sözde olmasa da özde burjuvazinin, parababalannın olduğu gerçeğini ynınlara mal edebilecek miyiz?

Veya bizlere “normal” olarak sunulan bu tartışmada, “normal”in egemen ideolojinin “anormal” olduğunu yani bizlere “muhalefetsizlik”i dayattığını kavrayabilecek miyiz?

Diyeceklerimizi, “Ne yapılmalı”nın yanıtını veren Paulo Freire’nin şu satırlarıyla noktalayalım:

“O hâlde, ezilenlerin büyük insani ve tarihi görevi şudur: Kendilerini ve aynı zamanda da ezilenleri özgürleştirmek. İktidarını kullanarak ezen, sömüren ve gasp eden ezenler, bu iktidardan ne ezilenleri ne de kendilerini özgürleştirme gücünü alamazlar. Sadece ezilenlerin zayıflığından doğan erk, hem ezilenleri hem de ezenleri özgürleştirecek kadar kuvvetli olacaktır. Ezilenlerin zayıflığı karşısında ezenlerin erkinin ‘yumuşatmak’ yolundaki herhangi bir girişim kendini hemen hemen her zaman sahte yüce gönüllülük şeklinde ortaya koyar, hatta asla bunun ötesine geçmez. ‘Yüce gönüllüklere’ni sürekli ifade etme fırsatına sahip olmak için ezenler aynı zamanda adaletsizliği de ebedileştirmek zorundadırlar. Adaletsiz bir sosyal düzen; ölüm, çaresizlik ve sefaletle beslenen bu yüce ‘yüce gönüllük’ün sürekli kaynağıdır; bu da sahte yüce gönüllük dağıtıcılarının, bu yüce gönüllüğün kaynağına en ufak bir tehdit yöneldiğinde niçin paniğe kapıldıklarını açıklar.

Gerçek yüce gönüllük, sahte yardımseverliği besleyen nedenleri yok etme mücadelesinin ta kendisindedir. Sahte yardımseverlik, korku içindekileri, boyun eğdirilmişleri, ‘hayatın reddedilmişleri’ni, titrek ellerle avuç açmak zorunda bırakır. Gerçek yüce gönüllük bu ellerin ister bireylere ister halklara ait olsunlar- yardımı giderek daha az gerek duymasını, iş gören ve dünyayı döndüren insan elleri hâline gelmesini sağlamaya çalışmaktan geçer”¹⁵

BİTTİ

DİPNOTLAR

- 1- Santra Gültiry.
- 2- “25 Yıl Sonra 12 Eylül’le Yüzleşmek”, Radikal Kitap, Yıl:4, No:234, 9 Eylül 2005, s.18-19.
- 3- “Aile Mücevherleri” olarak adlandırılan 700 sayfalık CIA raporları eski ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger’in Kıbrıs’taki Samson darbesinin ardından Türkiye’ye silahlanması için yasadışı mali yardımda bulunduğunu ve adaya çıkarma yapması doğrultusunda baskı yaptığını ortaya koyuyor. Eski istihbarat yetkilileri, Evren ve Kissinger arasındaki ilişkilerin 12 Eylül’e giden yolu açtığı görüşünde. (“12 Eylül Öncesinin Gizli İlişkileri CIA Belgelerinde”, Cumhuriyet, 28 Haziran 2007, s.1-9.)
- 4- 12 Eylül darbesi, hukuk(suzlu)ğu ve anayasası için bizz: Fatih Polat, “... ‘Yeşil Kuşak’tan ‘İlmlî İslâm’a Geçişte Bir Köprü: 12 Eylül’, Evrensel Hayat, 9 Eylül 2007, s.5; Ertuğrul Kazancı, “12 Eylül...”, Cumhuriyet, 8 Eylül 2007, s.2; Şukran Soner, “Darbe Anayasası”, Cumhuriyet, 13 Eylül 2007, s.13; Ertuğrul Mavioglu, Apoletli Adalet, Babil Yay., 2005; Son Klasik Darbe, 12 Eylül Söyleşileri, Hazırlayan: Seyfi Öngider, Aykırı Yayıncılık, 2005; Ertuğrul Mavioglu, “12 Eylül Adaleti Palavraydı”, Radikal Kitap, Yıl:4, No:234, 9 Eylül 2005, s.18.
- 5- 27 Mayıs 1960 Devrimi, Kurucu Meclis ve 1961 Anayasası, Editör: Suna Kili, Boyut Yay., 1998 içinde Suna Kili, “1961 Anayasası ve Devlet Anlayışı”, s.51-70.
- 6- Mümtaz Soysal, 100 Soruda Anayasanın Anlamı, Gerçek Yay., Gözden geçirilmiş yedinci baskı, 1987, s.12.
- 7- Konuya ilişkin olarak bkz: 1961 ve 1982 T.C. Anayasaları (Karşılıklı Metinler), Hazırlayanlar: Tuncer Karamustafoğlu-Mehmet Turhan, Savaş Yay., 1983; Nürsen Mazıcı, Türkiye’de Askerî Darbeler ve Sivil Rejimin Et-kileri, Gür Yay., 1989; Ümit Özdağ, Menderes Döneminde Ordu-Siyaset İlişkileri ve 27 Mayıs İhtilali, Boyut Yay., 1997; Mahmut Goloğlu, Demokrasi Geçiş 1946-1950, Kaynak Yay., 1982; Altan Öymen, “1961 Anayasası ‘Bu Elbise Bize Bol Geliyor’ Diye Değiştirildi”, Radikal, 16 Eylül 2007, s.9; Altan Öymen, “En Demokratik Olanı 1961 Anayasası’ydı”, Radikal, 15 Eylül 2007, s.9.
- 8- Taner Timur, Türkiye’de Çok Partili Hayata Geçiş, . İletişim Yay., 1991, s.111.
- 9- Taha Parla, Türkiye’de Anayasalar, İletişim Yay., 1991, s.135-136.
- 10- Özdemir Asaf, “Yalnızlık”.
- 11- Aksi durumda, “Transatlantik Eğilimler 2007” araştırmasının, “Türkiye’de son 1 yılda ABD’ye sempatiyle bakanların oranı yüzde 20’den yüzde 11’e, AB’ye olumlu bakanların oranı ise yüzde 45’ten yüzde 26’ya düştü”ğünü ortaya koyduğu bir ortamda, “ABD’ci ve AB’ci” AKP’nin oyların yüzde 47’sini almasını açıklamak mümkün değildir. (“ABD ve AB’ye Segü-ğüz”, Cumhuriyet, 7 Eylül 2007, s.10.)
- 12- Ahmet İnam, Felsefe Yazın, No:6, Ocak-Şubat 2006, s.11.
- 13- Bu konuda bkz: “Yasin Hayal: Devlet İçin Çalıştım”, Yeni Şafak, 2 Temmuz 2007, s.11; “MIT’ten Suikast Eğitimi”, Gündem, 24 Ağustos 2007, s.11; Safa Köktener, “Korkut Eken de ‘Saund’dan Çıktı”, Birgün, 23 Ağustos 2007, s.4; Fikri Sağlar-Emin Özgönlü, Kod Adı Susurluk, Arkadaş Yay., 2007; Ersin Büyüktaş, “Derin Çeteler İş Başında”, Evrensel, 26 Ağustos 2007, s.3; “Şemdinli Olayında ‘Vatansever’ İzli”, Gündem, 21 Temmuz 2007, s.9; M. Ali Çelebi, “Hem Suçlu Hem JITEM’ci”, Gündem, 22 Ağustos 2007, s.7; “Mehmet Ağar Kim?”, Birgün, 24 Temmuz 2007, s.10; “Çeteciye JITEM Koruması”, Gündem, 16 Ağustos 2007, s.7; “Çete Lideri Devlet-Mafya İlişkilerini İtfar Etti”, Birgün, 6 Eylül 2007, s.12; Tutkun Akbaş, “TIT’in Kurucusu Alman Ajansı Olmayı Kabul Etti”, Sabah, 28 Ağustos 2007, s.21.
- 14- Bkz: David Held, “Cumhuriyetçilik: Özgürlük, Öz-Yönetim ve Aktif Yurttaş”, Cogito, No:15, Yaz 1998, s.37-67.
- 15- Paulo Freire, Ezilenlerin Pedagojisi, çev: D. Hattatoğlu-E. Özbek, Ay-nrı Yay., 2003, s.22-23.

KONUK YAZAR

Cafer KAHRAMAN

Köylü milletin efendisi mi, yoksa sermayenin kölesi mi?

Türk devleti, kurulduğundan bu yana Kemalist ideolojiyi kitleleri aldatma ve baskı aracı olarak her alanda uygulamıştır. Baskı, zulüm, katliam ve sömürüyle varlığını sürdüren devletin, kullandığı Kemalizm'in içi boş söylemlerinden biri olan "köylü milletin efendisidir" sözü de kitleleri aldatmanın başat araçlarından biri olarak kullanılagelmıştır. Aşağıdaki rakamlara bakıldığında kimin efendi, kimin köle olduğu ve bu söylemin kime hizmet ettiği berrak bir biçimde görülmektedir.

IMF ve Dünya Bankası'nın öngördüğü biçimde uygulanan ekonomik program dahilinde tarımda birçok destek ya kaldırıldı ya da içi boşaltıldı. Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, destekleme primlerinden elini ayağını çekerek tarımsal üretimle bağıını kopartma cabası içerisindeydi. Destekleme primi AB ve ABD gibi birçok ülkede yaygın olarak kullanılıyor. Amaç söz konusu ürünlerde üretimin devamını sağlamak ve uluslararası arenada rekabet olanağı yaratabilmektir. TC destekleme prim uygulamasını 1993 yılında ve ağırlıklı olarak yağlı tohum ve bitkilerde uygulamaya başladı. 2000 yılından sonra birçok gelir desteğinin yürürlükten kaldırılması ve bunun yerine Doğrudan Gelir Desteği sistemine geçilmesi üretim alanında hayal kırıklığı yaratmıştır. Çünkü Doğrudan Gelir Desteği üretime değil, tapuya (araziye) dayalı verilen destektir. 1993 yılından bu yana hükümetler bu sistemden hem şikâyet ettiler, hem de uygulamak zorunda kaldılar. Çünkü ülkemizdeki hakim sınıflar açıktan IMF ve DB'nin emirleri gereği "tanımı bitiriyorum" diemediklerinden bu yöntemle başvurmak zorunda kalmışlardır.

AKP hükûmeti, 59. hükûmet döneminde çıkarttığı Tarım Yasası'nda destekleme payını %85'ten %45'e indirmiştir. Doğrudan gelir düzenlemeleri yapılırken, üretimi teşvik eden, ürünü ve üreticiyi kayıt altına alan, sermayeye rekabet olanağı sağlayan, vergi gelirlerini artıran devlet, prim sisteminin devamına karar verdi. Çünkü sermayeyi ağıktan desteklemesi kendisinin gerçek niyetini ortaya sermek olacaktı. Mevcut uygulamada üretici ürünün satışını gerçekleştirdikten sonra kilo başına prim ile destekleniyordu. Yeni uygulama toprak ağalarının yüzüne mutluluk, yoksul köylünün yüreğine ateş düşürmüştür. Prim uygulamasıyla bir kıyaslama yapacak olursak: Avrupa'lı çiftçi zeytin yağı için kilo başına 1.32 Euro destek alırken, Türkiye'de 7.5 sent alabiliyor. Tüm tarımsal ürünlerde benzer uçurumlar mevcuttur. Türk hakim sınıfları uluslararası sermayenin direktiflerini yerine getirebilmek için hem destekleme primlerini arttırmayacak, hem de ek bütçeye ihtiyaç duymayacak bir formül bulmuş. Formüle göre bugüne kadar verilen destekleme priminin, üretilen ürün üzerinden değil arazi üzerinden verilmesi karar alınmıştır. Böylece günü kurtarıp, sermaye piyasasına yeni olanaklar sağlarken tanıma büyük darbeler vurulmuş olacaktır.

Tarım Bakanlıği Bittkisel Üretim Daire Başkanlığı tarafından hazırlanan "yağlı tohum bitkileri destekleme primleri" başlıklı yazıda "zeytinyağı üreticisine kilo başına verilen destekleme primi 2000 tarihinde 13 milyon 200 bin YTL iken günümüzde uygulanan sistemde alan (arazi) üzerinden bu destek 9 milyon 100 bin YTL'ye düşürülmüştür" ibaresine yer vermiştir. Tanımı bitirmeye karar vermiş olan emperyalist tekel-lerin emrindeki devlet, bununla yetinmeyerek pamuk üretiminde de prim uygulamasında da; dekara düşen verim ortalamasını 407 kg olarak baz almıştır. Bu yeni uygulamaya göre 600 kg ürün alan pamuk üreticisi prim ödemesinden pay alamayacak.

Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO)'nun araştırılmaları ülkemiz üreticileri ile AB üreticileri arasında 6 kat gelir farkı tespitinde bulunmuş. AB çiftçisi 1 ton buğdayı 295 YTL'ye satarken ülkemizdeki üreticiler 450 YTL'ye satıyor. Orta büyüklükteki bir AB çiftçisi buğdaydan 34 bin YTL kazanırken; tohumunu, gübresini ve diğer ekipmanlarını fahiş fiyatlarla yabancı sermayeden alan ülkemiz üreticileri, verim düşüklüğü ve arazi darlığı nedeniyle sadece 5 bin 500 YTL kazanmaktadır.

12 Eylül AFC'sinde hayata geçirdiği 24 Ocak Kararları'ndan buyana tanıma bitirmeye yönelik uygulamalarına hız veren devlet, ülkenin en yoksul tarım üreticisinin (köylüsünün) ve tüketicisinin yaşamını daha da ağırlaştırmıştır. Emperyalistlerin neo-liberal politikaları doğrultusunda hareket eden sermaye koruyucuları, ülkede bitirilen üretimin yerine açığı kapatmak için dış alım yoluna gidip dış sermayeye yeni pazarlar açma yoluna gitmiştir.

Tarımı bitirme anlamındaki bir diğer uygulama da Tarım Sigortası'dır. Devlet destekli bu sigortacıllık, olanla olmayan arasında tarım desteği bakımından uygulamada farklılıklar yaratmıştır. Destekten ve prim farklılıklarından yararlanmak isteyen üreticiler, primlerinin yansı devlet tarafından ödenen sigorta şirketlerine yönelmiştir. 2006 yılının ilk altı ayında %19 oranında olan ilgi, geçen yıla oranla %102 artarak 66 milyon YTL olarak gerçekleşti. Rakamların gösterdiği gibi tüm mesele sermayenin kancıdır. Bunun yaratıcısı da her alanda olduğu gibi kamu hizmetini bitirerek sermayeye yeni kar kapıları açmakla görevli kılınmış olan devlettir. Ülkede tanıma ayrılan kaynak 12 milyar dolardır. Bu miktardan 9 milyar doların yoksul halk tarafından karşılanmaktadır. Geri kalan 3 milyar dolar ise kamu bütçesinden ayrılmaktadır. Emperyalizmin sömürü kurumları IMF ve Dünya Bankası bu 3 milyar doları çok bularak, uşaklarına bu rakamı 1.4 milyar dolara indirmeleri talimatını vermiştir.

Ülkemizde 10 bin 95 adet tarımsal kooperatif ve bunların 4.8 milyon üyesi vardır. Bu kooperatiflerin işletme ve pazarlama alanındaki payının %5 düzeyinde olması, kooperatifçiliğin ne kadar vahim bir durumda olduğunun bir göstergesidir. Tarım izlenen politikalarla bitirildiğine dair başka bir örnek ise, ülkede 1993 yılında 4.4 milyon ton gübre üretilmesine karşın sonraki yıllarda bu rakam 1.3 milyon ton azalarak 3.1 milyon tona gerilemiş olmasıdır. Tarım ilacı alanında da benzer düşüşler görülmüştür. ABD'de hektara 3 bin 514 gr. iken ülkemizde bu rakam 2 bin 640 gramın altındadır. Gübre kullanımına ilişkin karşılaştırmalı veriler uygulamadaki çarpıklığı tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Ülkemizde 1 hektarlık alanda ortalama gübre kullanımı 83 kg iken Yunanistan'da 170 kg, Almanya'da 478 kilodur.

5 yıllık kalkınma planına göre 1995 yılından 1999 yılına kadar olan sürede tohumlukta özel sektörün payı arpada %3.8'den %17'ye, pamukta %1.3'ten %13.5'e, yem bitkilerinde %11'den %41'e çıkmıştır. Ayçiçeği ve patatesti ise %100'dür. Ülkemizde tohumculuğun tamamıyla emperyalist tekellerin eline geçmesini açıklayan bu süreç "Kalkınma Planı" adı verilmiştir. Devlet aygıtının emperyalizme olan bağımlılığı yeni değildir. Örneğin; 1963-1980 yılları arasında %1.8 oranında olan tarımsal yıllık büyüme ortalama hızı 1981-1990 yılları arasında %1.3'e gerilemiştir. Uzun yıllar dış satımıcılık durumda olan ülkemizin dış satımındaki payı 1980 yılında %57 iken 1997'de %10.2'ye, 1998'de ise %10'a düşmüştür. Tanımda etkin kamu yönetimini kırmaya yönelik bu çalışmalar Tarım Bakanlığı'nın kapısına kilit vurulacağına da bir göstergesidir.

Gümrük Birliği Antlaşması çerçevesinde temel tarım ürünleri kapsam dışı bırakırken, bünyesinde şeker, hububat, süt bulunduran işlenmiş tarım ürünleri (çikolata, şekerleme, çocuk mamaları, bisküvi, pasta, makarna, dondurma gibi) vergisiz bu anlaşma kapsamına dahil edilmiştir. AB, kendine yeterlilik oranının en fazla aşıldığı bu maddelere %40'lık bir destek vererek bu alandaki sermayenin bizim gibi ülkelere yerleşmesini sağlamıştır. Halka ihanetten başka bir şey olmayan Gümrük Birliği Antlaşması'nın uygulanmaya konduğu 1996 yılından bu yana dış alım ve satım rakamları tamamen değişmiştir. ABD'den yapılan dış alım %39 oranında artarken dış satım %2 oranında azalmıştır. Hükûmet 2001 yılı buğday fiyatına bakıldığında girdilerin %100 zam gördüğü, tüketim harcamalarının dizginlenemediği görülecektir. Tarım sektörünün desteklenmediği, maliyetlerin ve enflasyondaki artışın dikkate alınmadığı bir ortamda, tarımsal üretimin yükselmediği, aksine sadece vergilendirildiği gözler önüne serilmektedir. Bu rakamlardan sonra "Köylü milletin efendisidir" şeklindeki Kemalist söylemin "Köylü emperyalist tekellerin kölesidir" şeklinde değiştirilmesi sizin pek de yanlış olmayacaktır.

Abidin Elçin Erdoğan'ın anısına

Ülkede 68 rüzgarı esiyordu. Yoksullar uyanıyor, devrimci saflarda yer alıyorlardı. Devletin tekelleri bir bir yıkılıyordu. Siyasetin sadece kaşarlanmış politikacıların işi olmadığı; sokağa dökülen binlerce öğrenci, işçi ve köylü tarafından ispatlanıyordu. Devlet kontrolünde olmayan devrimci örgütler ülkenin gündemini belirliyordu artık!... Sisteme aykırı düşünen insanların sayısı durmadan artıyordu. Edebiyatta, sinemada, müzikte, resimde... Tüm sanat dallarında özgürlük hareketi çığ gibi büyüyordu.

Giderek devrimci gençlik, devletin silahlı güç olma tekelini de yıkıyor, silahlı mücadele yolunu benimseyen örgütler oluşuyordu. Gençlik 'başka bir dünya mümkün' diye haykırıyor, devrim bilinciyle silahlanıyordu. Gençliğin büyük hayalleri vardı. Abidin yoldaş, bu koşullarda büyük hedeflerle devrimci saflara katıldı. O hep hedeflerinin peşinden koştu. Emekçilerin iktidarı hedefini de son nefesine kadar korudu. Önce Kaypakkaya hareketinin doğuş noktası olan Aydınlik Hareketi içinde yer aldı. 12 Mart askeri diktatörlüğünden sonra birçok devrimci gibi yurt dışına çıktı. Aydınlik'tan ayrılanlarla birlikte hareket ederek, İbrahim Kaypakkaya'yı rehber kabul edenlerin safına katıldı. Çok çeşitli işlerle uğraştı. Davaya inancı sarsılmadı. Sömürsüz, sınıfsız bir dünya hayalı vardı. Bir de devrimin olacağına olan sarsılmaz inancı! Kara bulutların ardından doğacak güneşi hayal edebiliyor musunuz? 68'li devrimciler daha fazlasını hayal ettiler ve kendilerinde dünyayı değiştirebilecek gücü görebildiler. Abidin yoldaş da o kuşağın bir neferiydi.

1950 yılında Erzincan'da doğan Abidin Elçin Erdoğan, 1972 yılında öğrenci olarak Almanya'nın Hannover şehrine yerleşti. O yıllarda Almanya Türk-yiye Öğrenciler Federasyonu (ATÖF) içerisinde aktif çalışmalarda bulundu. Sonra ATİF olarak isim değiştiren bu kurumun aktif bir faaliyetçisi olarak mücadelesini devam ettirdi. 1975 yılında evlendi ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'a temelli dönüş yaptı. Bu evliliğinden çocuğu oldu. 1976 yılında Halkın Gücü Gazetesi'nde yazı işleri müdürlüğü görevini yürüttü. Arkadaşlarıyla birlikte gazete afişlemesi yaparken silahlı saldırıya uğradılar ve saldırı sonrasında saldırıda bulunan faşistlerden biri öldü.

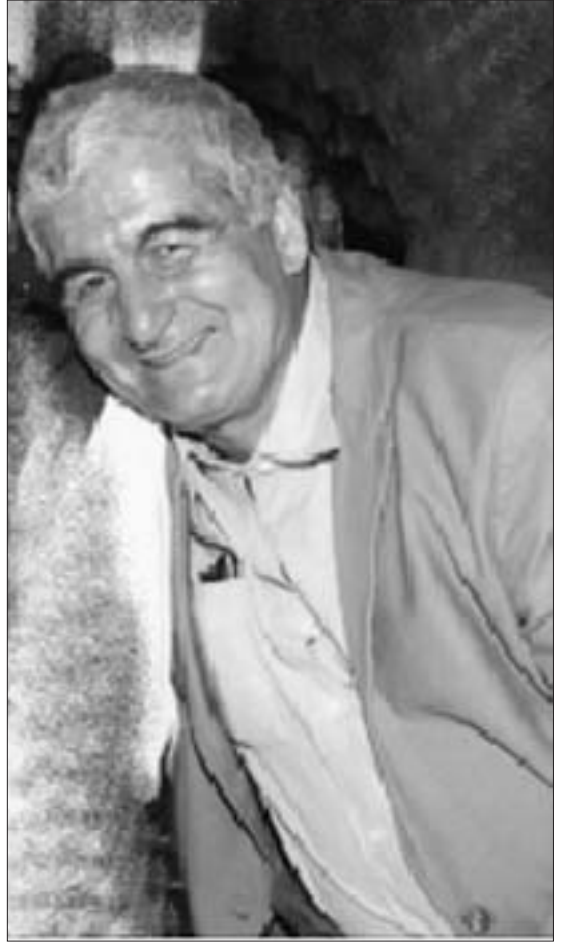
Bu olay sonrasında Abidin yoldaş aranın duruma düştü ve 1977 yılında tekrar Almanya'ya geldi. 1980 yılında son kez ülkesine gitti. 1985 ve 1987 yılları arasında çalıştığı fabrikada sendika temsilciliği yaptı. 2004 yılında Almanya Demokratik Haklar Federas-

yonu yönetim kurulu üyeliği görevini yürüttü. O yamı boyunca gerek Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişen mücadelelere, gerekse de Avrupa'daki toplumsal olaylara her zaman duyarlı oldu. Bulunduğu alanda devrimci mücadelenin kaçınılmaz bir ihtiyaç olduğunun altını çizerek, mücadelesini yürüten alçak gönüllü, mütevazı, devrime bağlılığı örnek alınacak bir yoldaşımızdı. O, başta emperyalizm olmak üzere, her türden gericiliğe karşı duran ve emekten yana olardı. O, yılların insan üzerinde yarattığı moral bozukluğu ve yalınlığı bir kenara bırakarak her zaman iyimser ve sevecen kişiliğiyle hem çevresindeki arkadaşları tarafından, hem de yoldaşları tarafından sevilen ve sayılan biriydi. Onun asınsız aramızdan ayrılıp gidişi devrim cephesinde bir değerın kaybıdır.

Hatırlar mısın genç-ihtiyar yoldaşım, 17'lerin kayında her birimiz bir yanda oturmuş, kimimiz duygusallıkla ağlar, kimimiz nasıl aşacağız bu süreci, kimimiz de artık toparlanmamız zor diyordu. Ve sen her zamanki gibi gülümseyerek, "olaylara duygusallıkla değil bilimsel bakın" dedikten sonra, "evet, 17'lerin birikim olarak yerini doldurmak zor, kaybımız nitelik olarak küçümsenemez derecede büyük. Ama daha nice mücevherler var içimizde" diyordun. "Arkadaşlar neden bu kadar karamsarsınız, tarihimize bakın ve öğrenin, Kaypakkaya ve yoldaşlarını yitirdiğimizde neyimiz vardı? Sadece bıraktıkların ideolojimiz vardı. Bittik mi? Hayır bitmedik. Şimdi ise o dönemden daha güçlüyüz. Partimiz bunu aşacak ve gelececek. Ben ideolojimize, partimize ve yoldaşlarımıza güveniyorum. Her şeyden önce ideolojimize ve ideolojiye güvenmek gerekiyor. Sınıf mücadelesinin doğası gereği kayıplar verilecek ve daha da vereceğiz. Bedel ödenmeden zafer kazanılmaz" diyordun. Evet, kaçınılmaz güler yüzlü ve yavaşam dolu yoldaşın, senin kaybın da bir düşüştür.

"Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi tarihinde 1. Kongremiz bir kültür devrimidir ve bir çıkar açtı" diyordun. Haykırıyordun "işte Maoizm, işte Kaypakkayaçılık ve işte halka güvenmek, hatalardan korkmayan, hatalarıyla hesaplaşan, eksikliklerini halktan gizlemeyen, tüm eksikliklerini halkla paylaşan bir halk partisi. Ben devrimcilik ve komünistlik buna derim" diyordun. "Eğer devrim halkın eseriye, bir komünist partisi her şeyini halkla paylaşmalı ve halktan öğrenmeli, o zaman kaybetmeyiz ve bu parti kaybetmez" diyordun. Evet, kaybetmedik, etmeyeceğiz.

Bitmedik, varız, var olacağız şılarıyla, devrime

olan sevdamızla, halka olan inancımızla, Maoizm ideolojisiyle, Kaypakkaya'nın sarsılmaz azmiyle ve direngenliğiyle zaferi haykırıyoruz. Yolumuza daha güçlü devam ediyoruz.

Yaşamının önemli bir bölümünü demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine adayan Abidin Elçin ERDOĞAN yoldaşı her zaman büyük bir özlem ve sevgiyle anacağız.

Ölüm adın kalış olsun. Böyle kalışçe ayrılıklar olur mu, vedalaşmadan dostlarıyla.

Onu son yolculuğuna uğurlarken başta aile fertleri olmak üzere tüm devrim ve demokrasi dostlarına baş sağlığı dileriz. Aramızdan bedenlen ayrılmış olabilir, ama düşünceleriyle, devrime olan bağlılığıyla ve yaşamıyla hep bizimle olacak. Mücadelemizde her zaman yaşayacaktır. Anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

Güle güle devrim davasına kendini adayan güler yüzlü yoldaşımız.

Berlin'den yoldaşları

Yükseköğrenim Örgütsüzleştirme Kurumu (YÖK)

TC'nin kuruluşundan bu yana, örgütlü olan, düşünen, sorgulayan, bir şeylerin yanlış gittiğine inanan ve bu yanlışı değiştirmeye çabasında olan her birey egemenler tarafından potansiyel tehlike olarak görülmüş ve sindirilmeye çalışılmıştır.

Bu sadece TC'nin tarihinde değil Osmanlı döneminde de görülmektedir. Neden mi? Çünkü, düşünen, sorgulayan ve örgütlü her birey egemenlerin çarkına çomak sokmaktadır ve yok edilmesi gerekmektedir. Özellikle de üniversite gençliği sistem açısından çok büyük bir tehlike teşkil etmektedir. 68 kuşağının devrimci-komünist önderleri Deniz, Mahir ve İbrahim KAYPAKKAYA bu yüzden katledilmedi mi? Üniversitelerde başlayan devrimci mücadele, kırlarda, kentlerde, fabrikalarda büyütülmedi mi? Bu büyük gelişme sistem tarafından "bitirildi". Sistem 68 devrimci kuşağının devrimci düşüncelerini yok ettiğini sandı, fakat yanıldı. 68 devrimci kuşağının ardılları 70'li yılların so-

nunda tekrar büyüyüp gelişmiş bir şekilde tarih sahnesine çıktı. Egemenlerin bu "teröristleri" yok etmesi gerekiyordu ve 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntasıyla devrimci mücadeleye ağır darbeler vurdu ama bu bir sınıf mücadelesiydi ve iniş-çıkışlarla doluydu. Bugün ezilenler yarı mutlak ezenlerden hesap soracaktır. Sistem 1980 askeri faşist darbesinden bir yıl sonra yani tam olarak 6 Kasım 1981'de çocuğunu doğurdu: YÖK! YÖK üniversitelerdeki örgütlü mücadeleyi yok etmeyi amaçladı ama bunu hiçbir zaman başaramadı. Zaman zaman ağır darbeler olsa da devrimci mücadele hiçbir zaman yok edilemedi. YÖK'le birlikte faşist baskılar iyice ivme kazandı. Üniversitelerde en ufak bir şeyde soruşturmalar açıldı. Üniversiteler anti-bilimsel, anti-demokratik, paralı birer ticaret merkezlerine dönüştürüldü. YÖK'le birlikte üniversiteler iktisadi faaliyet alanlarına dönüştürüldü, öğrenciler de müşteri haline getirildi. Bu sorun ilerleyen yıllarda daha da su-

yüzüne çıkacaktır. Parası olmayan, üniversite kapısından içeri alınmayacak, öğrenim hakkı emekçi halk gençliğinin elinden alınacaktır. Buna da dur diyecek olan biz üniversite gençliğiyiz. Bizler bu sermaye yoğunluklu saldırılara karşı koymalı, gençliğin kendi iradesiyle oluşturduğu özerk, bilimsel, eşit, demokratik, anadilde, parasız eğitimi genç nesle aşılamalıyız. Bu haklı mücadelemizden asla yılmamalıyız. Soruşturmalarla, uzaklaştırmalarla bizleri yıldıracaklarını sanıyorlar. Biz bunların boşuna olduğunu o komprador patronlara göstermeliyiz.

Onurlu bir geleceği yaratmak bizim ellerimizde, dört elle mücadeleye sanımalı, DEMOKRATİK HALK ÜNİVERSİTELERİ'ndeki ısrarımızı tüm gücümüzle haykırmalıyız.

Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz!

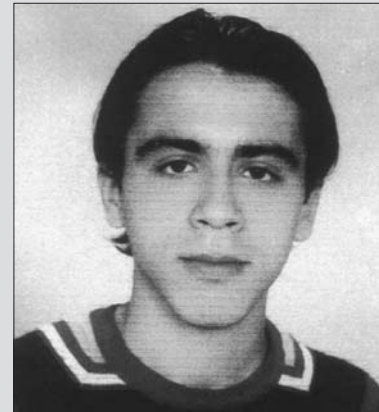
Sivas'tan bir okur

Seçkin Göç ve Özgür Çakar'ın anısına

Güneşe dönük bu sıkılmış yumrukları
Güneşe dönük dik başlarda öfkeyle bakan bu gözlerin
Elbette ki bir sebebi vardır
Zulümle dağlanmış halkımızın kurtuluş mücadelesinde
Şehit verdiğimiz gencecik yoldaşlarımızın mezar taşlarında
bir halkın zulme karşı isyanı yazılıdır
Bu isyan ki
Munzur'un doruklarında gömdüğümüz el ayak parmaklarımız
Bu isyan ki Dicle'nin mağaralarına gömdüğümüz bedenimiz
Bu isyan ki Almuslarda özgürlük tarlalarını suladığımız kanımız
Bu isyan ki Amed zindanında düşmanı yendiğimiz bilincimiz
Bu isyan ki Mercanlarda 17 kızıl karanfilin haykışıdır
Kimse bu haykırışa arkasını dönmesin
Kimse dik başlarını öne eğmesin
Gün gözyaşlarını mavzere sürmenin günüdür
Gün Munzurları, Almusları, Botanları, Dicle'yi
Halk Savaşıyla zalime dar etmenin günüdür
Bir kez daha haykırıyoruz

17'lerin bize gösterdiği güzergâha sanılarak haykırıyoruz
Yaşasın Halk Savaşı, yaşasın Halk Savaşı, yaşasın Halk Savaşı!

12 Kasım 2003 tarihinde Munzur'un doruklarında şehit düşen
Seçkin Göç ve Özgür Çakar yoldaşlarımızı saygıyla anıyoruz.

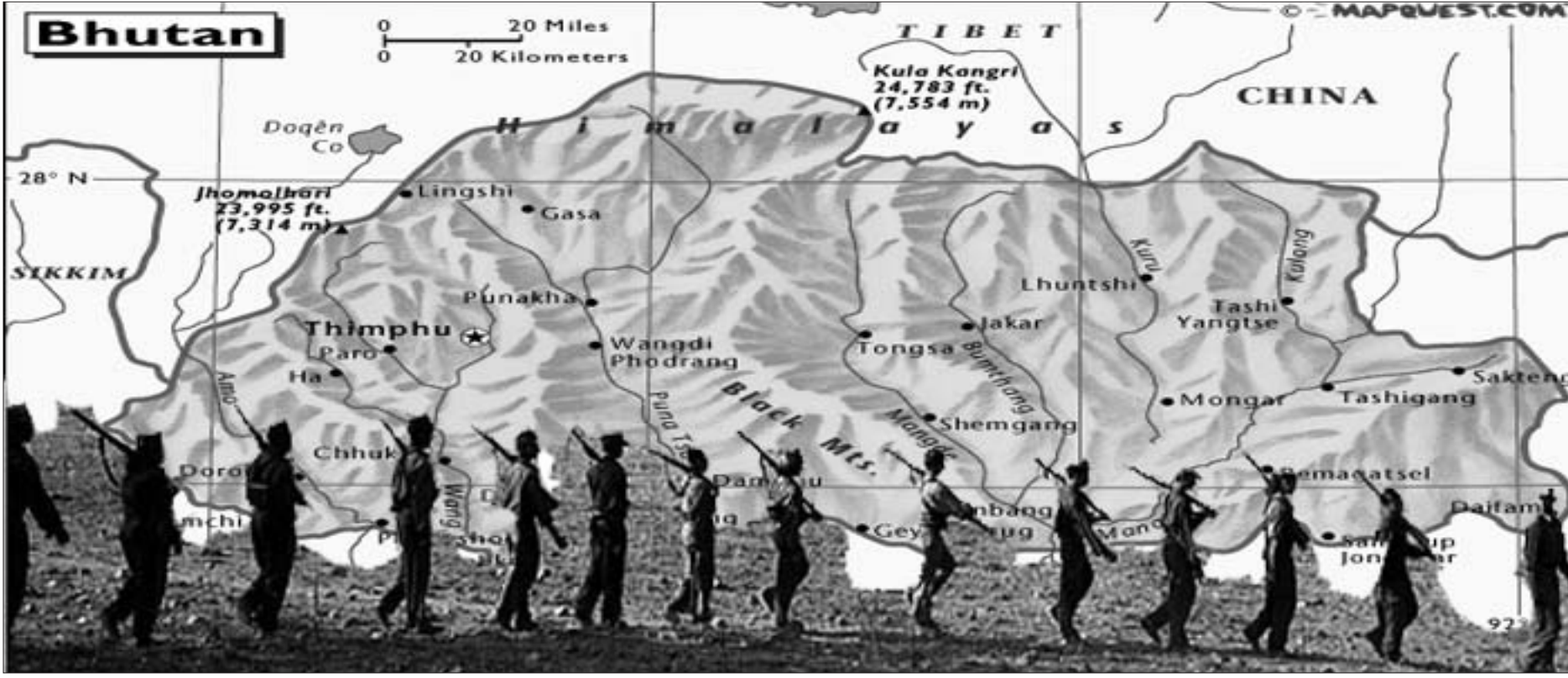
Okmeydanı'ndan yoldaşları

Dünya genelinde ABD'nin başını çektiği gemen güçlerin hegemonya merkezli vahşetleri birbirinin ardı sıra hayat bulurken, dünya halklarının bu emperyalist vahşete ve sömürüye karşı mücadeleleri de gün geçtikçe yaygınlaşıyor, güçleniyor. Uzun süredir dünya ezilen halklarının kurtuluş mücadelelerine ilham olan, Maoist komünistler önderliğindeki Nepal, Hindistan, Peru, Bangladeş halklarının Halk Savaşı silahıyla sürdürdükleri Yeni Demokratik Devrim yürüyüşüne bu günlerde yeni bir halka daha ekleniyor. Çin-Bangladeş-Hindistan-Burma dörtgeni arasında

yer alan Bhutan Krallığı'na karşı iktidar mücadelesi veren Bhutan Komünist Partisi (MLM), 2008 yılının Mart ve Nisan ayları içerisinde yapılacak seçimlere katılmayacaklarını, bunun bir çözüm olmadığını ve devrim için yegane seçim olan Halk Savaşı'na başlayacaklarını duyurdular.

BKP(MLM) genel Sekreteri Vikalpa imzası ile yayımlanan bildiriye ilişkin Nepal Weekly Gazetesi muhabirlerinden Deepak Adhikare'nin kaleme aldığı yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

Ejderha krallığında Kızıl Ordu

Bhutan Komünist Partisi Marksist-Leninist-Maoist'in önderlerinin açıklamaları eğer başka anlama gelmiyorsa Güney Asya'nın başka bir ülkesinde başka bir maoist başkaldırı baş gösterecek. "Bir başkaldırı için ön hazırlıklar tamamlandı. Onu yakın zaman içerisinde başlatacağız" diyor BKP (MLM) Genel Sekreteri Vikalpa.

Bhutan, parlamento seçimlerini 2008 yılının Mart ve Nisan aylarında gerçekleştirecek, fakat BKP (MLM) Himalaya krallığında halk savaşını seçim tarihinden önce başlatmayı planlamaktadır.

Amaç: Monarşinin ortadan

kaldırılması ve cumhuriyetin kurulması

Bir Halk Savaşı başlatmadan önce o dönemin başbakanı Sher Bahadur Deuba'ya 40 maddelik bir talep listesi veren Nepalli Maoistlerin izinden giden BKP MLM 22 Mart 2007 tarihinde Bhutan Kraliyet Hükümeti'ne 13 maddelik bir talep listesi gönderdi.

Mektup, "mutlak monarşi yerine halk demokrasisini yaşama geçirme"nin zorunluluğuna vurgu yaptı. Parti, çok partili demokrasi, mülticilerin kendi evlerine geri dönmeleri, tüm politik tutsakların serbest bırakılması ve toprak reformu yasasının çıkarılması vs. taleplerinde bulundu.

Taleplerin yerine getirilmesinin barışçıl bir çözüme giden yolun önünü açacağını söyleyen BKP (MLM) Başkomutanı Vikalpa; "Fakat hükümet, bunu ciddiye almaktan ziyade komünistleri tutuklayarak terör estirmekte ve bu durum bizleri silahlı mücadele yürütme konusunda acele etmeye sevk etmektedir" demektedir.

Rejim halen bu taleplere cevap vermiş değil

Nepal'in maoist çatışma ile meşgul olduğu bir dönemde, 22 Nisan 2003 tarihinde BKP (MLM) ilan edildi. Nepal'in Jhapa ve Morang illerindeki mülteci kamplarında ve çevresinde geniş bir şekilde afişler asıldı ve broşürler dağıtıldı. Aynı gün Bhutan'ın 20 ilinden 16'sında benzer faaliyetlere rastlandı. Bu, iki yıl önce kurulan Bhutan'daki ilk komünist partisinin resmi ilanıydı.

Komünist partisinin resmi ilanından sonra Bhutan'lı maoist önderler iki noktaya yoğunlaştılar: örgütsel ağı genişletmek, politik ve askeri eğitimi yoğunlaştırmak. Maoist kadrolar Hindistan ve Nepal arasındaki Mechi Köprüsü boyunca, geçen Mayıs ayında gerçekleştirilen 'uzun yürüyüş'e güçlü bir şekilde katıldılar. Kendi ülkelerine geri dönmek için mülticilerin kalkıştıkları güçlü deneme başarısızlıkla sonuçlandı. Bu deneme mülticiler ile Hint güvenlik güçleri arasında çatışma ile sona erdi.

Jhapa'nın Beldangi kampında Maoistler tarafından 27 ve 28 Mayıs tarihlerinde tetiklenen kargaşa sonucunda Narapati Dhungel ve Purna Bahadur Tamang öldüler. BKP (MLM), Beldangi ve Sanischare kamplarındaki 'şehitler' için 10 Haziran tarihinde bir taziye toplantısı örgütledi. Öğrenci önderleri Toya Khatiwada, Pasang Rai, Mesh Pathak, Champa Singh Rai program boyunca konuşmalar yaptılar.

Beldangi ve Mechi Köprüsü olaylarını takiben Haziran ayının ilk haftasında toplanan BKP (MLM) Merkez Komitesi, silahlı mücadele için zeminin olgunlaştığı sonucuna vardı. Toplantı ayrıca, en kısa zamanda "Halk Savaşı"nı başlatma kararı aldı. Bunu takiben BKP (MLM) yedi mülteci kampında faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Parti, gelecekteki Halk Savaşı konusunda daha fazla mülteciye aydınlatmak için kültürel programlar ve kapalı toplantılar örgütlemektedir.

Parti, bir taraftan parti ağını genişletirken diğer taraftan dikkat çekmeme siyasetini benimsemiştir. Parti, kendi durumlarından rahatsız mülticilerin büyük bir bölümünün dikkatlerini kendisine doğru çekmede başarılı oldu.

Parti yeraltında olduğu için faaliyetlerinin çoğu kendisine bağlı örgütlenmeleri üzerinden sürdürülmektedir. Partinin öğ-

renci kanadı Tüm Bhutan Devrimci Öğrenci Birliği, BKP (MLM)'nin ilan edilmesinden kısa bir zaman sonra oluşturuldu. Benzer olarak Tüm Bhutan Kadınlar Birliği, partinin öğrenci kanadının kurulmasından hemen iki hafta sonra ilan edildi. Tüm Bhutan Cumhuriyeti Gençlik Birliği, Tüm Bhutan Öğretmenler Birliği, Tüm Bhutan Köylü Birliği, Tüm Bhutan Halkının Kültürel Forumu partiye bağlı diğer örgütlerdir. BKP ayrıca ideolojisini yaygınlaştırmak için bağımsız topluluklar veya edebiyat toplulukları oluşturma stratejisini kabul etti. Şu anda feshe dilmiş, fakat 2003 yılında aktif olan ve Goldhap kampından (hitabet yönü gelişkin olan) bir mülteci tarafından önderlik edilen Komünist İnceleme Merkezi böyle guruplardan biridir.

BKP (MLM) ayrıca mali olanak oluşturma işine de yoğunlaştı. Haber kaynakları, partinin, Kathmandu'daki özel okullarda çalışan Bhutan'lı öğretmenlerden başış topladığını söylemektedirler. Benzer olarak parti uluslararası hükümet dışı kuruluşlarda ve ajanslarda çalışan Bhutanlıları, aylıklarının yüzde beşi oranında katkıda bulunmaya zorladı. Çeşitli kaynaklar partinin yaklaşık olarak 14 lakh* ruppee topladığını ve bunun bir kısmının silah satın almaya harcandığını iddia etmektedirler.

Halk Savaşı'na Hazırlık

BKP (MLM)'nin ilk ulusal konferansı (31 Ocak 3 Şubat 2006 tarihleri arasında), bir Halk Savaşı'nın ideolojik ve teknik çerçevesini tasarladı. Partinin basın bildirisine göre konferans, partinin manifestosunu, programını ve politikalarını onayladı. Basın bildirisine göre konferans, "büyük ve hantal parti komitelerini, birleşik bir güç oluşturmak için gelişmiş bir örgüt içerisinde birleştirdi."

Konferans ayrıca Vikalpa'yı ikinci ulusal konferansa kadar genel sekreter olarak seçti. "En önemli karar askerleşmeye yöneltilmiş partiye ve partinin yön verdiği askerleşmeyi oluşturmaya dair olandır" diyor Vikalpa.

Bhutanlı maoistler Nepalli maoistlerin kabul ettiği stratejileri izlemektedirler. Uzun Süreli Halk Savaşı üç stratejik aşamaya ayrılır: savunma, denge ve karşı saldırı. Savunma yine üç alt aşamaya ayrılır: hazırlık, başlangıç ve sürdürme. Bunlar içerisinde parti halen ilk aşamada. Yine hazırlık aşaması kendi içerisinde dört aşamaya ayrılır: ideolojik, örgütsel, teknik ve mücadeleye ilişkin.

BKP (MLM) ayrıca Çinli önder Mao'nun 'köylerden şehirleri kuşatma' doktrinine başvurumaktadırlar. Bu doktrini uygulamak için silahlı bir güç oluşturmaya vurgu yapılmaktadır. BKP'nin önderlerinden biri olan Vikram, kendi söylemiyle "kendi güçlerimizi savunurken düşman güçlerini ezerek" savunma saldırılarını teknik olarak sürdürebilecek bir gerilla gücü yaratmayı planladıklarını söylemektedir.

Askeri güç nedir? Vikalpa şöyle demektedir, "Az sayıda eski ve evyapımı silahlara sahibiz. Bununla beraber savaşçılarımız yüksek teknolojik (hi-tech) savaşa yönelik eğitilmemişlerdir. Savaş süreci içerisinde kendimizi eğiteceğimize inanıyoruz. Faaliyet alanından daha iyi bir eğitim alanı olamaz."

Kadrolarının Bhutan içerisindeki yaygınlığı ve hareketliliği parti için en önemli önceliği oluşturmaktadır. Sonuç olarak; üç il, yani Tashigang, Samdrup Jonkhar ve Samchi şimdi maoistlerin çok güçlü oldukları alanlardır. BKP, Bhutan'ın coğrafik durumunun (% 65'i ormanlık ve % 80'i dağlık ve tepelik bölgeler) gerilla savaşına uygun olduğunu söylemektedir.

Çeşitli kaynaklar, partinin, devletin çok az etkisinin bulunduğu kuzeydeki Yangtze, Tashigang ve Mongar bölgelerinden bir Halk Savaşı'nı başlatmayı planladığını söylemektedirler. Bu bölgeler Hindistan'ın Arunachal eyaleti ile bir geçişin sınırını paylaşmaktadırlar. Sarchop'lar (Doğu Bhutanlılar) bu bölgede çoğunluktadırlar. Sarchop'lar toplam nüfusun %33'ünü oluşturmaktadırlar ve bu kesim BKP (MLM)'nin etkisi altına girmektedir. BKP'ye bağlı bir örgüt olan Sarchop Mukti Morcha birkaç ay önce kuruldu. Amar Chetri (altı güney ilinin Gork-

ha Pradeş olarak ilan edilmesini talep etmektedir) tarafından önderlik edilen Gorkha Rastriya Mukti Morcha maoistlerle yakın bağlara sahiptir.

Nepal Bağlantısı

Yukarıda bahsedildiği gibi Bhutanlı maoistler strateji ve taktiklerinin büyük çoğunluğunu Nepalli maoistlerden aldılar. Bhutanlı yoldaşlar başlangıcından itibaren Nepalli maoistlerle uyumu sürdürdüler. Çeşitli kaynaklar, Nepallilerin Bhutanlı maoistlere ideolojik ve maddi yardımda bulunduklarını söylemektedirler.

NKP (M)'nin üst düzey önderleri silahlar üzerine, ideolojik ve kültürel meselelerde eğitim verdiler. Her iki partinin de Güney Asya Maoist Partiler ve Örgütler Koordinasyon Komitesi (CCOMPASA) üyesi olması nedeniyle işbirliğine girmeleri daha kolay oldu BKP (MLM), 26-30 Aralık tarihleri arasında NKP (M) tarafından örgütlenen bir uluslararası seminere aktif bir şekilde katıldı.

Eğer NKP (Maoist) şiddetten kaçınarak ortayolcu politika ya dahil olursa her iki parti sadece ideolojik zeminde bir paylaşım içerisinde olacaklar. Fakat Kurucu Meclis seçimleri meydana gelmez ve NKP (M) bir ayaklanma politikası benimserse bu iki parti arasındaki ilişkiler maddi işbirliği düzeyine yükselilebilir. BKP ayrıca Hindistan Komünist Partisi (Maoist) ile de yakın ilişkiler sürdürmektedir.

770 bin nüfusa sahip Bhutan'ın, Bhutan Kraliyet Ordusu, Kraliyet Muhafızı ve Bhutan Kraliyet Polisi de dahil olmak üzere hemen hemen 22 bin güvenlik gücü bulunmaktadır. Yaklaşık 20 bin Hint Ordusu personeli de halen Bhutan'da konuşlanmış durumdadır. Askerlerin Bhutanda, askeri eğitim, yol yapımı ve diğer kalkındırma çalışmaları için tutuldukları söylenmektedir. Bu ağır askeri varlık BKP (MLM) açısından bir Halk Savaşı'nı başlatmayı zorlaştırmaktadır. Muhtemelen bu durumdan hareketle BKP, monarşiye karşı ortak bir mücadele başlatma konusunda diğer politik partilere çağrıda bulundu. Altında Vikalpa'nın imzasının bulunduğu bir basın bildirisinde şöyle denmektedir; "Tüm demokratik güçlerin ortak düşmanı Bhutan monarşisine karşı savaşmak için tüm politik partilere, birleşik bir cephe oluşturma çağrısında bulunuyoruz."

Druk Ulusal Kongre (DNC) başkanı Thinley Penjor, bir taraftan Bhutan'da DNC ve BKP kadrolarının yerel düzlemde beraber çalışmalarını kabul ederken, diğer taraftan merkezi düzlemde birlik olasılığını ima etti. Nepalli maoistler, Bhutanlı maoistlere, diğer kesimlerle beraber çalışmalarını önerdiler. NKP (M)'nin Enternasyonal Büro'sunda Bhutan masası başkanı olan Ram Karki şöyle demektedir; "Bhutan hareketi ancak BKP, DNC ve BPP (Bhutan Halk Partisi) ile birlikte hareket ederse başarıya ulaşabilir."

Hindistan'ın Rolü

Maoist önder Gaurav şöyle demektedir; "Hükümet zayıf olduğu için Bhutan'da bir silahlı mücadele başlatmak kolaydır. Fakat bu silahlı mücadele Hindistan'ın askeri gücü ile karşı karşıya gelebilir. Onyıllardır bir ayaklanma ile savaşan Hindistan eyaletleri ile çevrili Bhutan stratejik olarak önemli bir bölgedir. Bu yüzden Hindistan bir Halk Savaşı'nı önlemeye çalışacaktır" diyor Gaurav. Bhutan, Nepal gibi Çin ve Hindistan arasında sıkışmıştır. BKP güney Hindistan'da faaliyet gösteren ULFA ve Bodo ile ilişkilere sahiptir.

Nepal'deki maoist mücadele doruk noktasına ulaştığında Hindistan bunu, her iki ülke için ortak güvenlik tehdidi olarak tanımladı. Eğer böyle bir maoist çatışma Bhutan'da yayılırsa, bu kesinlikle üçlü bir mesele (Bhutan, Hindistan, Nepal) olacaktır. "Bhutanlı maoistler doğrudan doğruya Hindistan güvenlik güçleri ile karşı karşıya gelmek zorundadırlar" demektedir NKP (M) MK üyesi Ram Karki.

*1 lakh =100.000

MAYA

Arif BİLGİN

(Ara notlar)

Şovenizmin yeni adı:

Mahalle baskısı

Bu tanımı ilk kez kim kullandı, ne zaman kullandı, çok önemli değil, fakat son zamanlarda neredeyse güncel siyasal literatürümüzün en popüler terimi haline gelme nedeni önemli. Herkesin dilinde 'mahalle baskısı'. Terimi ünlü kılan, yeni Anayasa tartışmalarında türbanın kamusal alanda serbest bırakılmasının taklama özgürlüğünü yazılı olmayan mahalle hukuku ile yokedeceği endişesi ve bunun toplumsal gerçeklik içinde olabirliğinin güçlü olmasıdır. İşin gerçeği egemen dini şovenizmin iyice azgınlaşması ve tabana yayılmasıdır. Doğal olarak bu aynı ölçüde yaygın olan bir başka şovenizme de dikkati çekti ve böylece 'mahalle baskısı', acımasız iki egemen şovenizmin yumuşatılmış ve biraz da saptırılmış yeni adı olarak gündeme oturdu. Gerçekten egemen dinsel ve milliyetçi şovenizm tabana yayılmış durumda.

Fakat 'mahalle' tanımı baskının özünü gizliyor ve dikkatleri yanlış biçimde egemen inanç ve milliyete mensup halka yöneliyor. Sanki planlı, örgütlü, kurumsal bir baskı değil de halkın kendiliğinden komşuları üzerinde uyguladığı bir terörmüş gibi sunuluyor. Oysa bu doğru değil. Halkın dinsel ve milliyetçi şovenizmle zehirlenmesi, kıskırtılması, farklı etnik ve inançtan komşularına saldırması maalesef doğrudur, ama bu kendiliğinden gelişen bir olay değil, bizzat egemen sınıfların belli başlı kurumları ve devlet aygıtının örgütlediği bir olaydır. 5-6 Eylül'de Rum, Ermeni ve Yahudi azınlıklara, geçmişte Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da, Erzincan'da alevilere ve devrimcilere uygulanan örgütlü devlet terörünün 'mahalle baskısı' olarak tanımlanması asıl suçluları gizler. Daha dün Trabzon linç ve cinayetlerinde, Hrant Dink olayında bütün iğrençliği ile deşifre olan bu baskının sıradan bir mahale baskısı olmadığı ortadadır.

Şu sıralar iyice azgınlaştırılan Türk şovenizmi ülkeyi farklı etnik kökenden yurttaşlar için cehennem çeviriyor. Kendiliğinden mi oldu bu? Aylardır sınır ötesi askeri hareket için, devletin bütün kurumları, bütün egemen sınıf partileri ve bütün milliyetçi ve dinci basın yayın kuruluşları koro halinde bunu körüklemiyorlar mıydı? Sözde 'Devletin eşit haklara sahip asli kurucularından' olan Kürtlerin gerçekte hiçbir hakkı ve eşitliği yokken, kentleri, köyleri yakılıp yıkılan milyonlarca insanın yuvası dağıtılırken ve hiçbir çözüm, hiçbir yol kabul edilmez, "barış" ve "ateskes"le dalga geçilirken, "sınır ötesinden yapılan saldırılara karşı" 'haklı bir savaş'tan söz ediyorlar! Neresi haklı bunun? Adalet ve vicdan duygusunu yitirmeyen hiç kimse emperyalist işgal altında savaş btkını komşu bir ülkeye saldırmanın 'haklı bir savaş' olduğunu söyleyemez. Mart tezkeresi ile Amerikan emperyalizminin işgaline ortak olmamızı savunanların şimdi TSK'dan "ses duvarını aşan" askeri saldırılar yapmasını, "binlerce cam çerçevenin kırılması'nı istemesi, İsrail'in Lübnan saldırısı gibi bölgenin yerlebir edilmesini savunmaları bu savaşın ne kadar 'haklı' olduğunu göstermiyor mu? Amerikan emperyalizminin suçuna ortak olanların ne kadar 'ulusal çıkarlara' uygun davrandıklarını görmedik mi?

Bu savaşın nedeni 'PKK terörü' ve Kandil Dağı'ndaki kamplar değil, Türkiye'deki Kürtlere "kötü örnek" olacağı düşünülen Kuzey Irak'taki Kürtlerin devlet kumasının korkusudur. Sorun 'PKK terörü' değil Kürtler'in eşit haklara sahip onurlu bir halk olarak yaşama ısrarıdır. Kendi yurttaşlarının büyük bir bölümüne ve onlara 'akrababa' olan başka bir ülkenin yurttaşlarının evrensel haklarına karşı yürütülen hiçbir savaş, gerekçesi ne olursa olsun haklı olamaz ve böyle bir savaş asla kazanılamaz. Yirmi yılda bu haksız savaşta ülkenin 300 milyar dolan harcaması, on binlerce insan öldü, binlerce köy haritadan silindi, milyonlarca insan işinden, yurdundan, topraktan uzaklaştırıldı, başka kentlere inanılmaz bir sefiller ordusu olarak sürüldü, hapishaneler onlarla tıkabasa dolduruldu. Sonuç ne oldu, Türk halkı ne kazandı? Sorun daha da büyümedi mi? Giderek birbirine düşman iki kardeş halk yaratılmıyor mu?

İnkar ve imha hareketine karşı direnen Kürtler 'hain', "bölücü" ve daha yüzlerce kötü sıfatlarla dayanılmaz hortlanmaya ve aşağılanmaya uğruyorlar. Kadın-çocuk kamyonlarla kölelik ücretine pamuk ve fındık toplama yolculuğunda katledilen bu insanlara Türk ulusunun vicdan sahibi emekçileri, aydınları, kadınları ve gençlerinin yüküleri sızıyor ve onların isyanına kardeşçe hak veriyorlar. O yüzden faşist kıskırtmalara yüz vermiyorlar. Fakat öyle bir terör estiriliyor ki halk ölen evlatlarına ağlamaktan başka bir şey yapamıyor.

"Mahalle baskısı" denilen ırkçı-şovenist dalganın sınır ötesi harekatla iyice azgınlaşacağını ve bunun merkezi olarak kıskırtıldığını kim bilmez? Seçimden sonra böyle bir tehlikenin gündemde olduğuna aylar önce bu köşede dikkat çekmiştim. Ülkenin iç sorunlarından halkın dikkatini dışa ve sözde 'milli davalara' yöneltmek, emperyalist işgal altında inleyen Irak'tan pay kapmak amacıyla binlerce gencimizin ölüme sürülmesi, on milyarlarca ülke kaynağının saldırgan savaş mekanizması içinde tüketilmesi yalnızca bu düzeyde ihanetle sınırlı kalmayacaktır, ayrıca kitlesel etnik çatışmaların da tetikleyecektir ve bölünmenin ne olduğunu asıl o zaman göreceğiz! Paralar gidecek, sıkıntılar başlayacak, tabutlar gelecek, Türklerin ve Kürtlerin ölümleri artacak, her iki taraf öldürmekte haklı olduğunu düşünecek, vur ha vur, sokaklarda, mahallelerde birbirini avlayan iki kardeş halk, savaşı başlatınlar bile artık bu vandalizmi önleyemeyecek, iç çışından çıkacak ve el'aman içinde BM ve sözde "barış güçleri" devreye girecek; yorgun ve yaralı iki halkı birbirinden ayırıp yanyana serecekler ve işte size bölünme, üstelik güçsüz ve perişan iki bölüm!

Ah ne ala devlet yönetimi, ne ala 'birlik' ve 'ulusal güvenlik' politikası!..

Bölgeye yeniden düzen vermek isteyen emperyalistlerin isteği de bu değil mi?

Oyun kurucuların Ortadoğu satranç tahtasında piyonesi politikanın bölgenin kardeş halklarını domino taşı gibi üstüste deviriyor ve buna da 'ulusal çıkar' diyorlar. Hadı oradan siz de!

İşçiler grevde kararlı

Haber-İş Sendikası üyeleri grevlerinin 19'uncu gününde İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelerek mücadelelerinde kararlı olduklarını haykıldılar. Yaklaşık 5 bin kişi hep bir ağızdan, "Direne direne kazanacağız", "Vur vur inlesin, işveren dinlesin", "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Direne direne kazanacağız", "Telekom işçisi köle değildir", "Telekom işçisi hain değildir" şeklinde sloganlar attı.

Konak Emekli Sandığı binası önünde toplanan Telekom çalışanlarına, ailelerinin yanı sıra Petrol-İş ve TÜMTİS üyeleri de destek verdi. Kortejler oluşturan kitle sloganlar atarak İzmir İl Telekom Müdürlüğü binasının bulunduğu Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Burada kitleye seslenen Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan, grevi haklarını alıncaya kadar sürdüreceklerini ifade ederek, "Onların ha-

yallerini boşa çıkardık. Bugün grevin 19. günü ve bakın dimdik ayaktaız. Sizlerin bu birlik ve beraberliği devam ettiği süreç de bu onurlu mücadelemiz devam edecektir. Biz hiçbir üyemizi kimseye muhtaç etmeyiz. Kasamızda neyimiz varsa üyelerimizle hepsini paylaşıyoruz. Bizim mücadelemiz para için değil, sendikal örgütlülüğümüzü korumak içindir" dedi.

Telekom işçisinin direnişi sürüyor

Şu anda burada verilen ücret mücadelesi değil, demokrasi ve özgürlükler için verilen bir mücadeledir. Bizim taleplerimiz içerisinde eşit işe eşit ücretin verilmesi gibi maddeler yer almakla birlikte bu taleplerimizin başında, sendikal faaliyet hakkının, örgütlü mücadele hakkının korunması var. Bu bizim kırmızı çizgimizdir

Türk Telekom'da çalışan 26 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamamasının ardından başlayan grev 25'nci gününü geride bıraktı. Grev sürecinin başlamasıyla birlikte Türk Telekom yönetimi grevi aksatacak yöntemlere başvuruyor. Burjuva-feodal basın arkasına alan Türk Telekom'un büyük orandaki sahibi Suudi-Lübnan şirketi Oger Telecom, grevdeki işçilerin haklı olan mücadelelerine saldırarak etkisizleştirmeye ve bitirmeye çalışıyor. Parasıyla satın aldığı burjuva-feodal basında yalan yanlış haberleri yayımlatarak grevdeki işçilerin mücadelesini tecrit etmeye çalışıyor.

Gayrettepe Türk Telekom İl Müdürlüğü'nde "Bu iş yerinde grev vardır" pankartı asan Haber-İş üyesi Telekom çalışanları, grevlerini sonuna dek sürdüreceklerini söylediler.

Grevlerinin 19'uncu gününde olan Haber İş üyesi Telekom işçileri zafere kadar bir 19 gün daha mücadele

edeceklerini belirtirler. Gazetemize açıklamalarda bulunan grev sözcüleri, "Şu anda burada verilen ücret mücadelesi değil, demokrasi ve özgürlükler için verilen bir mücadeledir" dediler.

"Bu grevden başarılı çıkacak olan işçi sınıfıdır"

Bebek Telekom Baş Temsilcisi İsa Çimen grevdeki arkadaşlarının her geçen gün daha da kararlı hale geldiklerini açıklayarak, "Çalışanlarımız gerçekten her geçen gün biraz daha biliyor, grevine daha da çok sahip çıkıyor. Bu grev bizim bir bayramımızdır, bu bayramımızın gereğini yerine getirip başariye ulaşması için elimizden gelen her şeyi yapacağız" diye konuştu.

Bu greve kaynaklık eden temel mesele ücretlerin artırılması talebi midir? Sorumuza hayır cevabı veren Çimen, şöyle konuştu; "Şu anda burada verilen ücret mü-

cadelesi değil, demokrasi ve özgürlükler için verilen bir mücadeledir. Çünkü kazanmış olduğumuz haklarımız elimizden alınmaya çalışılıyor. Biz de bunun önüne geçmeye çalışıyoruz. Yani biz burada emek ve emek mücadelesi veriyoruz. Şu an buradaki herkes işsizlikle karşı karşıya. Ama işveren sanki buradaki mücadele ücretlerin artırılması talebiyle sınırlıymış gibi göstermeye çalıştı. Bizim yüzde 51 oranında zam istediğimizi, aylıklarımızın 2 milyar sınırına dayandığını vb söylediler. Onlar, kendi kadrolarına bu ücreti veriyor olabilirler. Ama biz kendilerine de bordrolarımızı gösterdik, bakın işte bizim bordromuz-aylıklarımız bu dedik. 20 küsur yıldır bu işletmede çalışan personelin aylık ücreti 1000-1100 YTL civarında. Bu rakamlar bürüt ücret. Bunlardan vergileri ve diğer kesintileri düştüğünüzde geriye 800 YTL gibi bir rakam kalıyor. Yani bunların söyledikleri o uçuk rakamlar yalan, düzmece şeyler. Zaten bunu basının karşına çıkıp savunamıyorlar da, çünkü bordrolarımızı gösteriyoruz ve onların söylemlerinin savunulacak bir yanı kalmıyor. İşveren bize, toplu sözleşme ile elde ettiğimiz iki maaşlık ikramiyeden vazgeçmeyi, Cumartesi ve Pazar günleri çalışmayı, esnek çalışma yöntemini dayatıyor. Artı bir de en önemli dayatmalarından biri sendikayı iş yerinden çıkartmak. Zaten toplu sözleşme sürecinin tıkanıdığı kapsam içi (sendikalı), kapsam dışı (sendikasız) ayrımının temelinde yatan da bu niyettir. Bunlar artık grevimizi kırmak için her türlü yolu deniyorlar. Ayazağ'a da grevdeki arkadaşlarımızı taşeron işçilere dövdürdüler. Ama başarılı olamayacaklar. Bu grevden başarı ile çıkacak olan işçi sınıfıdır diyoruz ve işçi sınıfına hayırlı uğurlu olmasını temenni ediyoruz".

Çimen, basın ve işverenin grevi kötü gösteren, karalayan ve kamuoyuna yanlış gösteren hareketlerini hukuksuzluk olarak niteleyerek, bunlara kimsenin itibar göstermediği ve göstermeyeceğini dile getirip ardından şunları söyledi; "İşin aksaması sonucu zaten grevin doğal bir sonucudur. Elbette biz insanları mağdur etmek istemiyoruz. Ancak haklarımız için bu direnişi sonuna kadar götürmemiz gerekiyor. Zaten başka türlü de var olan haklarımızı korumamız, taleplerimizi kabul ettirmemiz mümkün değil.

Grevinizi kırmak için işveren tarafından sizlere karşı kullanılan, ekmeğini kazanma derindeki taşeron işçilere ne söylemek istersiniz?

Bakın Türkiye'deki yaşam standartları bellidir. Çalışma koşulları bellidir. Ve sendikal olmanın da ayrıcalığı bellidir. Bugün bu arkadaşlar da sendikamıza üye olabilirler. Biz arkadaşlara insanca bir yaşam hakkını

Grevdeki Telekom işçileriyle dayanışma ziyaretleri sürüyor

Okmeydanı Demokrasi Platformu üyeleri, 9 Kasım Cuma günü Hasköy Telekom Santrali'nde grevlerinin 25. gününde bulunan işçileri ziyaret etti. Telekom grevini herkesin sahiplenmesi ve destek vermesi gerektiğini belirten Platform üyeleri, Telekom işçileriyle dayanışmalarını sürdüreceklerini vurguladı.

Hasköy Telekom Santrali'nde gerçekleşen destek ziyaretinde ortak mücadele mesajları dile getirildi. Aralarında Demokratik Haklar Platformu'nun da bulunduğu Okmeydanı Demokrasi Platformu bileşenleri yaptıkları konuşmalarda, Telekom işçilerinin bir aya yaklaşan grevlerinin işçi-emekçiler için sahip olduğu öneme dikkat çe-

kildi. Grevin, sadece Telekom işçilerinin direnişi olmadığı, bu direnişin kazanımla sonuçlanmasının tüm işçi sınıfı için bir kazanım olacağı, aksi durumun ise tüm işçi sınıfı açısından bir kayıp olacağına dikkat çekilen konuşmalarda, birlik ve dayanışma mesajları verildi.

Ziyaretin önemine dikkat çeken grevdeki Telekom işçileri, dayanışma ziyaretinin anlamlı olduğunu ve bu dayanışmadan duydukları memnuniyeti dile getirdiler. Türk-İş'in, işverene bir haftalık süre tanıdığını söyleyen işçiler, bu süre dolmadan taleplerine yanıt verilmemesi halinde direnişlerini bütün ülkeye yayacaklarını kaydettiler.

Grev hakkı kaldırılmak isteniyor

Devletin yürüttüğü yoğun propaganda sonucunda ülkemiz halklarının dikkatleri "sınır"ın ötesine odaklanmışken, hükümet, temel hak ve özgürlüklere dönük saldırılarını sessiz sedasız hayata geçiriyor. Bir önceki yasama yılında AKP hükümeti tarafından gündeme getirilen ancak yasalaştırılmayan ve emekçilerin grev hakkını ellerinden alacak olan Temel Ceza Mevzuatı'na uyum öngören tasarı TBMM Adalet Komisyonu'nda kabul edildi.

12 Eylül sonrası büyük oranda sınırlandırılmış bir şekilde

kullanılan grev hakkı, böylece iyice uygulanamaz hale getirilmeye çalışılıyor. Grev hakkıyla ilgili ceza düzenlemelerine göre "kanundaki şartlar" gerçekleşmeden grev kararı verenler ya da teşvik edenler, yani bu işin propagandasını yapanlara 3 aya kadar, kanundışı greve katılanlara 6 aydan 2 yıla kadar hapis "ceza"sı öngörülüyor.

Grev kararının ertelendiği ya da yasaklandığı işyerlerinde grev propagandası yapanlara ise 2 aydan 6 aya kadar hapis cezası tehdidi var. Yani işçi ve emekçilerden, grev ertelenme-

lerine ya da yasaklarına ses çıkartmaksızın itaat etmeleri dayatılıyor. Yeni düzenleme; grev kararı vermek, uygulamasına katılmak, propaganda yapmak, destek vermek 6 aydan 3 yıla kadar ceza öngörüyor. Yasa grev çadırlarını da unuttu. Grev uygulanan işyerinde, "Bu işyerinde grev vardır" ibaresi dışında, bu işyerleri çevresinde afiş, pankart gibi ilan araçlarını asan veya yazı yazanlarla işyeri ve çevresinde grev nedeniyle kulübe, baraka, çadır gibi barınma yerleri yapanlar veya yaptırımlar 6 aya kadar hapis cezasına çarptırılacak.